

Volume No. 1.

of Pitino Scritim

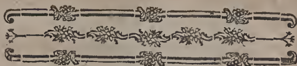
Senar a Smedelisa

Evangelisk-kristileg
Messu-saungs-
og
Sálma-Bók,

ad konúnglegri tilhlutun
samantekin
til almennilegrar brúkunar í
Kirkjum og **Heimahúsum**,
og útgefin af því
konúnglega íslendska
Lands-Uppfrædingar Félagi.

EDITIO III.

Videyar Klaustri, 1819.
Prentud af Faktóri og Bókþryckjara,
G. J. Schagfjord.

Til Lesarans.

Vid þessa nýu útgáfu vorrar, til almennrar brúkunar í Kirkjum og Heimahúsum, allranádugast samþycktu Messusaungs og Sálma-bókar, hofum vid fundid eptirfylgjandi fáar athugasemdir naudsynlegar:

1.) Ad þared brúkun þessarar bókar vid opinbera Gudsþjónustugjord í kirkjum, nú er í flestum hérødum Islands almenn ordin, og innleidist smámsaman í þær sóknir, hvar hún enn þá ecki er birjud, er hún, ásamt þeim reglum, hverjum fylgt var øndverdlega vid Sálmanna val, yfirskodun og løgun, ordin almenníngi svó alþeckt, ad hennar fyrsti Formáli, sem tilgreindi þessar reglur, og vísadi veg til bókarinnar haganlegu

a) 2 brúk-

brúkunar vid Messusaung, vyrdtist oss framvegis midur naudsynlegur, eins Registrid yfir bókarinnar Sálmalög og útskírlng þeirra þriggja, árid 1801, hér nýu, en nú algengu Sálma-laga, ásamt ávísun um reglulegann Sálmasaung, sem fyrri útgáfurnar halda, hvad auk þessa má allt finna í þessum vídast hvar útdreifdu elldri bókum, þeim til leidarvísirs, er girnast og vidþurfa.

2.) Þessi Utgáfa heldur alla þá somu Sálma, sem hinar fyrri, ad mestu leiti oldúngis óumbreytta, nema í fáeinum og einstokum ordum, sem enga trublun þurfa í saung ad orsaka. Sérhvor toluverd umbreytíng almennrar Messusaungsbókar vyrdist nú í ollu tillitihjá oss, bædi oldúngis óþorf og annars ógjorleg optar enn hérumbil vid hver alda-mót — þar grundvallar lærdómar vorra trúarbragda æ eru óbreyttir, þó þeirra kénnsluform í einhvorju smáveg-

ís breytast kynni — þar hjá vegna þess, ad þær elldri útgáfur bókariñar mundu of brádlega þarvid óuþtast Almenníngi, sem óbrúkanlegar ásamt þeim umbreyttu, en sem orsaka vildu alþýdu of þúngbær=ann kostnad til bókakaupa í þessari pen-ínga-þraungar tíd, og þar med fæla marga frá kaupi Messusaungsbókar, og hennar æskilegu innleidslu, ef búast mætti vid, ad hún, vid talsverdar breyt=íngar, gengi úr gyldi iñan hverra 20 ára.

3.) Í stad þess úrfellda Formála, fyrrnefnds Sálma-laga Registurs og Saung-reglna, vyrdtist þar á mót hentugt nú ad auka bókina med Vid=bætir fleiri gódra Sálma, svo ad hún med honum yrdi vidlíka stór, sem þær fyrri útgáfur hennar. Til þessa Vid=bætirs höfum vid, snemma á þessu ári, med prentadri og um allt landid sendri Auglýsíngu, bodid Skáldium og ödrum

ad senda oss góda, nýa Sálma, lagada eptir þeim reglum, sem eldri Formáli þessarar Sálmabókar 1801 iñiheldur, og einkaulega þess efnis, sem II. Flockur hennar Sálma, eptir þeirra Innihalds-lista, No. 1—5, höndlar um, hvorn flock einkum vyrdtist þorf á ad auka. Af fjolda iñkomiña Sálma til þessa Vidbætirs, høfum vid nú nágvæmlega yfirskodad og sameginlega, med umbedinni adstod Dómkirkjuprests Hra. Arna Helgasonar, samanvalid þá, ad ockar allra dómi, til hans best føllnu 33, med versinu No. 2, sem nú í Vidbætirnum birtast, og — eptir áskildu í Auglýsíngu vorri, somuleidis eptir flestra Skáldanna bón — umbreytt þeim nockrum, eins og þeir nú framkoma, hvar Skáld þeirra vóru of fjarlæg til ad fá þetta sjálf fullkomnad, eptir ockar bendíngu.

Morg.

Morgum af þeim frambodnu, høfum vid ordid ad sneida hjá, vegna þess, ad ecki áttu þeir neitt vid þad umbedna efni, ellegar þeir þóktu ad skáldskap og innihaldi midur girnilegir; nockrir vóru útleggíngar einar af Sálmum ennar donsku Sálmabókar og ødrum, fram hjá hverjum vid, med ásettu rádi, ádur gengid høfdum, sem, ad ockar dómi, midur hentugum til almennrar Messusaungs- og Sálma-bókar.

Af þessum vidbættu 32 Sálmum og 1 versi, meinum vid alla nú ad vera frumqvedna, en engar útleggíngar, nema No. 8, No. 14 (þetta sídara eptir Gellert), No. 19, No. 20 (þetta sídara eptir Dr. Bornemann), og No. 33, eptir Prudentii: Jam mœsta quiesce querela, af hverjum ágæta Sálmi margir saknad hafa heppnari útleggíngar í Sálmabókinni, enn 3 ádur prentadar vyrdast

vera, annadhvert í samburdi vid hanns frumqvedna Sálm, eda í tilliti til lidugleika í skáldskap, eptir hans sérlega lagi. Þó vyrdtist — þannig sem nú er gjört — hentugt ad laga hans 1ta og 2ad vers svo, ad eginleg yrdu til saungs vid allar greftranir og um kegstadi manna hér á landi. Vidbætir þessi er nú og fáanlegur sérílagi ollum, sem eldri útgáfur Sálmabókarinnar ega.

4.) I bókarinnar fyrsta Formála var géfin von um auglýsingu Sálmaskáldanna vid heñar 3ju útgáfu. Nofn þeirra sjást því nú skamstofud vid Sálma-Registrid, og í skríngargrein aptan vid þad, hversu úr þeim skammstofunum lesa egi. Margir af þeim, er qvádu þá eldri, med * í Registrinu adgreindu Sálma, eru oss nú, sem stendur, ókunnir, en nofn þeirra, sem vid med vissu þecktum, standa, hvar rúm þad leyfdi, vid þeirra Sálma, ásamt þess

ockar (á stundum beggja), sem mestann hlut á í hans umbreytíngu, þó eptir-beggja samkomulagi. Þó eru á einstökum stødum úrfelld nøfn Skálda, sem orktu eda-útløgdu þá eldri Sálma, sem nú eru svo stórkostlega umbreyttir, ad nýqvedn-ír teljast mega, þó einstøk hendíng úr þeim eldri standi. Dæmi þesshåttar sýna No. 16, frumqvedid af Biskupi Gudbrandi Þorlákssyni ad upphafinu einu, en allt añad er í þessu No. hans Sálmi ólíkt; somuleidis er No. 97 fyrst af honum útlagt, en nú mjøg svo ólíkt ordid, og No. 163 af Løgmanni Páli Vídalín, eptir þeim elldstu donsku Sálmabókum, en í þeim nýustu eru þessir Sálmar ølldúngis ummindadir, og sú nýa útlegging því, eptir þessum løgud, nærfeldt øll ný og ólík þeim eldri, nema í einstøkum hendíngum, sem enn haldast; hún er því ecki eignandi hinum fyrri útleggjurum.—

Sama er og ad segja um No. 219, ádur, eptir mjøg svo ólíkum þýdskum Sálmi, útlagt af Rectori Jóni Þorkellssyni í Skálholti, en nú oldúngis ólíkt, eptir þessa Sálms nýustu umbreytíngum í dønsku Messusaungsbókinni, hverri vid þó vid útleggíngar eptir henni eda ødrum, og vid Sálmanna legun yfir høfud, álitum enga skyldu, heldur óþarfa einann og til einkis gagns ordrétt ad fylgja vid þesshattar verk, heldur því, sem ockur vyrdtist hér og eptir efninu eins vel eda betur ad henta.

Vidbætirsins Sálmaskálda nøfn finnast eins skammstøfud aptan vid hans Sálma-Registur.

Reykjavík, þ. 29da Sept. 1819.

M. Stephensen, Doctor Juris. G. Vidalin, R. af Dbr.

Til

Til Adgætslu
vid
Messu-gjørd.

Eptir Þad samhríngt er til Messu, eda Prestarnir ad láta í kór-dyrunum lesa á øllum Messu-døgum þessa bæn og Fadir vor á eptir.

Drottinn! eg er innkominn í þetta þitt heilaga hús, ad heyra hvad þú, Gud Fadir, minn Skapari! þú, Drottinn Jesú, minn Frelsari! þú, verdugi heilagi Andi, minn Huggari! í þínu ordi vilt vid mig tala. Drottinn! opna þú svo med þínum heilaga Anda, fyrir Jesú Krists skuld, mitt hjarta, ad eg kunni af prédikuninni læra, ad bera ángur fyrir minar syndir, í lífi og dauda trúa á Jesúm, og daglega betra mig í dygdugu líferni og framferdi. Þad heyri og bænheyri Gud, fyrir Jesúm Krist, Amen! Fadir vor, etc.

Strax ad því búnu birjast saungurinn, og framheldst tvo fyrstu Sálmana út, eptir Formálans vísbendíngu. Þegar þeir eru útsúngnir, snýr Presturinn sér ad fólkinu og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Og med þínum anda!

Prestinn snýr ser aptur ad Altarinu og tónar:

Látum oss bidja:

og sídan þá Collectu, sem deginum heyrir, eptir Handbókinni. Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Þá snýr Prestinn ser fram ad fólkinu og tónar: Pistilinn skrifadi Postulinn (sá sem Handbókin sýnir. En se Lection annarstadar ad finna, enn i Pistlum Postulanna, hagar Prestinn ser þar eptir og segir: Þessi heilaga Lectia stendur skrifud í N. N. Spádóms bók (eda) Postulanna Gjörningum, (eda) Opinb. bókinni eda eptir sem vel hljódir þessa ad umbreyta; tónar hann svo pistilinn skírt og seint.

Eptir Pistilinn skal syngja þann Sálm, sem Prestinn, eptir Formálans visbendingu, hefir hier til valid í bókinni, en ad honum búnum, snýr Prestinn ser fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Prestinn tónar svo:

Eptirfylgjanda heilagt Gudspjall skrifadi Gudspjallamadurinn N. N.

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Gudi sé lof og dýrd fyrir sinn gledilegann bodskap!

Sídan tónar Prestinn Gudspjallid seint og greinilega til enda. Ad því búnu er sunginn sá Sálmur, sem toblurnar tilvísa, hvar þær finnast, eda sem Prestinn hefir valid í bókinni og fundid ad hljóda uppa sitt rædu efni; vid hans lok stígur Prestur í stól og heldur þar sína rædu. Á hátídum er sungid þad vers, eda sá

Sálm-

Sálmur, ádur enn Gudspjall er lesid í predikunar-stól, sem Presturinn hefir hjer til valid, samqvæmt efni hans og tímunum, en ella eckert. Eptir predikun sýngist þad vers, eda sá Sálmur, er Presturinn hefir þar til ætlad; en egi børn ad skíra, eda konfirmera, eda opinber aflausn ad framfara, byrjast þá strax og Prestur stigur úr stól, þeir Sálmar eda þau vers, sem serhvørju af þessu hlýda, eptir þessari Messusaungs-bók og Prestsins fyrirmælum, og aflýkur hann þar eptir serhvørju af þessu. Sen nockrir til Altaris þann dag, er sungid versid No. 212, sídan snýr Presturinn ser fram og les eptirfylgjandi áminníngu til þeirra, er gánga til Altaris!

Sakir þess, mínir kjærustu Krists vinir! ad þér réttilega og maklega mættud medtaka þad háleita Sakrament Qvøldmáltídar vors Drottins, þá ber Ydur einkum þessa tvo hluti ad vita og skilja, sem er: hvad Þér skulud trúa og gjøra; þvi þessum ordum, sem Kristur sagdi: þad er minn líkami, sem fyrir Ydur verdur géfinn, og, þad er mitt blód, sem fyrir Ydur úthellist, til fyrigéfníngar syndanna, skulud Þér fullkomlega trúa, ad svo í sannleika er; þvi Jesús Kristur er þar sannarlega sjálfur hjá, med sínum líkama og blódi í Sakramentinu, eptir ordanna hljódun. Þar næst skulud Þér

og svo trúa Krists ordum, til syndanna fyrirgéfníngar, þad: ad Jesús Kristur skenkti Ydur sinn líkama og blód, til ūsiglis og stadfestíngar uppá allra Ydar synda fyrigéfníngu. Ad sídustu skulud Þér fyllilega gjöra Krists skipun, þar hann svo býdur Ydur, segjandi: medtakid og etid! somuleidis: dreckid hér af allir! og: gjörid þad í mína minníngu! því hann hefir géfid oss sinn líkama og blód ad eta og drecka til fyrirgéfníngar syndanna, og þar med ad miñast hans heilaga dauda og pínu. Þar fyrir, þegar Þér svo trúid þessum Krists ordum, og breytid eptir hans skipun, þá erud Þér rétt prófadir og reyndir, sem Postulinn Páll segir, og megid svo maklega eta Krists líkama og drecka hans blód, til fyrirgéfníngar syndanna. Þar til géfi Ydur Gud himneskur Fadir síns heilaga Anda nád, fyrir þann sama Jesum Krist vorn Herra; og þar um viljum vér allir Gud bidja af hjarta og segja:

Þegar

Þegar sú áminning er útlesin, snýr Presturinn sér að altarinu og tónar skírt og seint eptirfylgjandi bæn:

Látum oss biðja!

Faðir vor! þú, sem ert á himnum. Helgist þitt nafn. Tilkomi þitt ríki. Verði þinn vilji, svo á jörðu sem á himni. Gef oss í dag vort daglegt brauð. Og fyrirgef oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgéfum vorum skuldunautum. Og eigi léið þú oss í freistni. Heldur frelsa oss frá illu.

Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

Svo tekur Presturinn Pátínuna með brauðinu sér í hönd á meðan hann tónar eptirfylgjandi Innsetningar-orð.

Vor Herra Jesús Kristur, á þeirri nátt, sem hann svikinn var, tók hann brauðið, gjörði þakkir og braut það og gaf sínum Lærisveinum, og sagði: takið og etið! það er minn líkami, sem fyrir yður verður géfinn. Gjörið það í mína minningu.

Því næst tekur Presturinn Kaleikinn sér í hønd, og tónar hin Testamentis ordin, segjandi:

Semuleidis eptir Qvøldmáltídina, tók hann kaleikinn, gjordi þackir, gaf þeim hann og sagdi: dreckid allir hér af! þad er kaleikur ens nýa Testamentis í mínu blódi, sem fyrir ydur úthelliſt, til fyrirgéfningar syndaña. Gjørid þetta, svo opt, sem þér þad dreckid, í mína minningu.

Sen fleiri til altaris í einu, enn ad kaleikurinn á-skenkinr endist þeim, leggur hann høndina, á medan hann þetta tónar, til. skipta á kaleikinn og á þær vín-fløskur, sem á Altarinu standa, ellegar les sømu ord lágt upp aptur í hvørt sinn braud eda vín þrýtur á pátinu eda kaleik, med sømu adferd.

A medan Presturinn þar eptir útdeilir, ségir hann vid sérhvern, er Sakramentid medtekur: Þetta er Jesú sannur líkami; þetta er Jesú sann-arlegt blód. Um Utdeilinguna sýngur Forsaung-variñ og fólkid þá Altaris-gaungu Sálma, sem Presturiñ hefir fyrirlagt, þó ecki lengra af þeim, eñ versid, sem á-stendur, þegar útdeilingin er búin. Þar eptir sýngist versid No. 218; ad því endudu snýr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Þvi nærst suþr hann ser ad Altarinu og tónar eptirfylgiandi bæn:

Látum oss biðja:

Vér þøckum þér, Drottinn almáttugi og eilífi Guð! að þú með þessari heilsusamlegri gjøf hefir oss alla nært; vér biðjum þína miskunsemi: að þú látir nú þessa þína gáfu koma oss til alls gagns og góða, og til vorrar sannrar trúarstyrkingar á þér, og til brennanda kjærleika og elsku á meðal vor innbyrðis; fyrir sakir nafns þíns elskulegasta Sonar, Jesú Krists, vors Drottins og Herra.

Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

Þegar enginn er til Altaris, tónar Presturinn í stað þeirrar bænar, eptirfylgjandi bæn:

Látum oss biðja!

O Herra Guð, himneski Faðir! vér þøckum þér fyrir þenna þinn føðurlegann velgjørning, að þú af þinni miklu náð og miskunsemi, hefir géfið oss þitt heilaga og sáluhjálplega orð, með hverju

ju þú einninn hér hjá oss safnar þinni kristilegri kirkju. Vér bidjum þig audmjúklega: géf oss þinn heilaga Anda, ad vér med þacklátu hjarta mættum taka vid því, og hegda oss þar eptir, og ætíd og ydugléga fara varandi í kristilegri trú og kjærleikanum, og svo loksins sáluhólpnir verda, fyrir þinn elskulegann Son, Jesum Krist vorn Drottinn, sem med þér lifir og ríkir í einíngu heilags Anda, sannur Gud, frá eilífd til eilífdar.

Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

En um alla Lánga-føstu, skal í þessarar bænar stad, á Sunnu- og Bæna-døgum tóna þessa bæn:

Látum oss bidja:

Vér þøckum þér, Gud Fadir! ad þú hefir géfid oss þinn eingétinn Son Jesúm Krist, uppá þad, ad allir þeir, sem á hann trúa, ecki fyrifarist, heldur hafi eilíft líf. Vér þøckum þér, Jesú Kristi! ad þú hefir borid vorar syndir á þínum líkama, og med þinni pínu afmád vorar

yfir-

yfirtrodslur. Vér þockum þér, þú verdugi heilagi Andi! ad þú hefir géfid oss þá trú í vor hjörtu, ad vér eckert vitum annad til-sáluhjálpar, enn þann krossfesta Jesúm Krist. Géf oss, o Gud! þína nád, ad vér fullkomlega trúum, ad allar vorar Syndir séu, fyrir Jesú pínu og dauda krapt, oss fyrirgéfnar. Upplýs oss med þínum heilaga Anda, ad vér, fyrir Jesú dauda, daglega afleggjum syndina, og aldrej sleppum Jesú úr vorum hjörtum, þángad til vér sjáum hann berlega í eilífu lífi. Þessa bidjum vér þig allir í nafni Jesú Krists, vors Herra.

Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Þá snýr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Sidan blessar hann yfir Fólkid og tónar:

 Drott-

Drottinn blessi þig, og varðveiti þig! Drottinn láti sína ásjónu lýsa yfir þig, og sé þér náðugur! Drottinn upplypti sínu augliti yfir þig, og gèfi þér frið!

Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

Þegar Konfirmerað er, tónar Presturinn ecki þessi blessunar-orð, fyrr enn Konfirmationin er búin.

Síðan er sá Utgaungu Sálmur súnginn, sem Presturinn hefir valið, hljóðandi uppá ræðu-efni hans. Ad undan Katekisation er súngið No. 312, eða 313, og eptir Katekisation No. 130, eða 314. Endast svo Embættis gjörðin með eptirfylgjandi bæn, sem lesin er í kór-dyrum, og Faðir vor.

Drottinn! eg þacka þèr af øllu minu hjarta, að þú hefir nú kènnt mèr, hvað þú vilt eg skuli gjøra. Hjálpa mèr nú, minn Guð! með þínum heilaga Anda, fyrir sakir Jesú Krists, að eg megi varðveita þitt orð í hreinu hjarta, þar af styrkjast í trúnni, í guðræki-legu framferði betrast, og mig þar við í lífi og dauða hugga, Amen! Faðir vor! etc.

Inni-

Innihald Sálmanna.

I. Lofgjørdar og Packlætis Sálmar.

II. Bænar Sálmar.

I, Lof-

I. Lofgjørdar- og Packlætis-Salmar.

1. Guds Vera og Eiginlegleikar.

No. 1.

Lagid: Vér trúum allir á einn Gud, Skap.

Vér trúum allir á einn Gud; er hans verk himin og jordin; ástríkur Fadir er vor Gud; ætt hans mañeskjan er ordin. Hañ vill oss vort uppheldi veita, vel ad sál' og lífi gæta; ei lætur ólucku rata, engum voda megum því mæta. Á hann vér setjum von og traust, því vís hann er, máttugur, gódur endalaust.

2. Vér trúum og á Jesúm Krist, eingétinn Guds Son vorn Herra; á heims Frelsarann Herrann Krist, hvors dýrd aldrei kann ad þverra. Madur ordinn

hann er, hafiñ, hardt á kroſs-trje, daudur, grafinn. En hann ríkir æ lifandi, upp hjá Drottins hægri hendi; þadan med krapti kémur hann, kémur ad dæma jardríkid og sérhvörn mann.

3. Vér trúum á Anda heilagann, af Fødur og Syni sendann. Oſs frædir, styrkir, huggar hann, helga bæn til Guds fær kéñda. Kriſts um heiminn kéñing' breidir, kjært til apturhvarfs meñ leidir; eiñiñ trúna eblir rétta, og von betra lífs eñ þetta, hvar ødlaſt munum føgnud, frid, og fullsælu þá, er um eilífd varir vid.

No. 2.

Te Deum.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

Hér, mikli Gud! sé meſti prís, vor mildi Gud! vér þøckum þér; hvørr er svo sem þú hár og vís? hvørr svo sem þú frá eilífd er?

2. Kerúbim hátt þitt heidra nafn, hátt þér Serafim róma dýrd; útvaldra líka sálna safn, samhljómar þiñi engla hird.

3. Heilagur ertú, Herra klár! heilögust Vera ſt-lofud, heilagur Gud um eilíf ár, allsherjar Drottinn og vor Gud.

4. Lof þitt frá hærstum himna kór, hljómar um alla vtda jørd, Spámanna hópur hefir stór, heidrad þitt nafn med þackargjørd.

5. Postular hafa prísad þad, og pýslarvotta mergdin fleirst, á daudastundu dáðust ad, dásemdarverkum þínum best.

6. Þig, heilog kristnin, Herra Gud! heidra um tíd og eillífd má, þig, Fadir! sem ert sañur Gud, Son er í dýrd þér lifir hjá.

7. Og gódañ helgañ Anda þiñ, oss sem vid rétta heldur trú; heidri þig jørd og himiniñ; hljómi lofgjørd um eillífd sú.

8. O Jesú Gudsson eingétiñ! er lærdóm sañañ kéñdir oss, ljósid og fridinn leiddir iñ, og lífsins betra vonar hnoss.

9. Frá daudans leystur dróma nú, vid Drottins hægri situr hønd, aptur munt skodast af oss þú, oll þegar dæmir jardar lønd.

10. Hjálp' oss! hjálp' oss! vór hugg-un vert!, hefir þú sjálfur keypt oss dýrt, med ordi sannleiks æ þú sért, óbrygdult ljós, er fái' oss stýrt.

10. Blessa þú líf og sál í señ, sídar arf himnanna lát oss fá, krýn blessun alla kristna menn, og kynid sérhvørt jørdu á.

12. Svo friðinn, réttinn, sannleik, trú, sérhvor vel geymi heimsins þjóð, allir þér þjóni æ og nú, eindrægni haldi skynsemd góð.

13. O! mikli Gud! vér þockum þér, þér, mikli Gud! vér syngjum prís, hvörr svo sem þú að hátign er? hvörr er, sem þú, í öllu vís?

14. Til þín, til þín, vort traust er allt, um tíma og eilífð svo sem nú, heyr þú vorn saung, bænheyr ávallt, huga vorn styrk í von og trú.

No. 3.

Með sínu lagi.

Heidur sé Gudi himnum á, og hæst lof fyrir náð sína, allt vel tilbjó hans vitskan há, verkin dásamleg skína, syndugri jörð frid senda vann, sitt hlýðið folk æ lætur hann, sína miskun sjá og reyna.

2. Vér lofum, dýrkum og þockum þér, þig tilbidjum alleina; vald þitt, Gud Faðir! eilíft er, aldrei kañ það að rjena; svo er þín makt ómæliliq, algjört er allt hvad þér er í hug, vel er þeim í trú þér þéna!

3. O Jesú, Guds eingétiñ Son! athvarf og líknin maña! þú bættir allt vort

And-

andar tjón, eymd vora virdtist kanna. Lausnari! er daudann leidst á kross, líksamur sért þú öllum oss, leid oss veg til lífsins sanna.

4. Heilagi Andi, hjálpin trú, huggarinn allra besti! frá heimsins svikum forda þú, fólki, sem Jesús leysti, med sárum dauda og dapri pín. Drottinn! vardveit þú kristni þín, sem af hjarta á þig treystir.

No. 4.

Lagid: Upp, uppstatt í nafni Jesú.

Um Gud eg syng, því syng eg frór, sá er vor mikli Gud, og Herra hár; hans heit'er: Drottinn, hans verk stór, himna gjörvallra' um vídd, hans veldi gár; Alvaldur vill, verold hvör fær stan stád, til verdur full, med fjöri, sem hañ qvad.

2. Hañ býdur, aptur hverfa þá, himnar vid bendíng hans, sitt eckert í; ljós er hans skrúdi; skírt kann sjá, sképnuna', hid besta veit, ad velja því; Gud stjórna réd, stols hans er hátign bygd, rokfamri med, réttvísi og sannleiks trygd.

3. Fullríkur eiñ auds gnottum af, óþverranlegum, Gud, án upphafs eins;

Gud um eilífdir, grunnlaust haf, gæda, farsældar, lífs, án enda, hreinn. Alvaldi Gud, alheims! hvørr finst þér jafn? hvørr líkist vid, dýrd þína og dásamt nafn?

4. Um himna, fold og haf hvad er, og hefir verid, allt, Gud! þeckir þú; Gud! þinna vísdóms verka hér, frá eilífd augljós var, þér æ og nú, mér ertú nær, mig vefur umsjá þín, þú verkad fær, hvild ad óhult sé mín.

5. Guds forsjá stýrir furdanlig, þvk hvad fyrr edur síd, eg framqvæmt fæ; hann reynir, þeckir þig og mig, hvørt sitiur eda gér; nær er hann æ; hvørt ytst hafs á, eda skaut himins stýr, hans er þér hjá, hvervetna kraptur nýr.

6. Hann voq allt út med vissum skamt, er vilei hann skipta mér, og skrádi þar, á sína bók, hve fengi eg framt, fjørs notid, þá eg enn nú eckert var; eckert er mitt, alls eckert, Drottinn minn! allt er þad þitt, í og hjá mér, sem finn.

7. Jafnan skal nafns þíns, Drottinn! dýrd, dásemda þinna hrós, í munni mín! hvørr má þín undur út fá skírd, ordu og fegurd þá, þeim skjært á skín; í vídum geym, allt sem til verda létst, hrósar um heim, hofunds almætti mest.

8. Spegill er þinar speki skjær, hvört minnsta hálmstrá eitt; þú lopt og lá! þér hæðir, dalir, grund, sem grær! Guds hróss þér leikid ljód, lífleg og há; þín nádar-lind, landid æ vökvar ný, fædir mannkind, fridsemd og heillum s.

9. Atvinnu nægtir nótt og dag, náqvæmri þyggjum vér, af þinni hönd; skyld' ei sú hugsan hjartalag, Herra! fridstilla mitt, vid efnin vönd; þín hönd ad míns, heill, Gud! er lífs og hlíf, fyrst vilja' án þíns, ferst einkis titlings líf.

10. Ef Gud mitt athvarf er og skjól, ef Gud Frelsari' og hlíf, vill vera minn; lífs þó umbiltist hradfært hjól, hvorki' um jörd hyrd' eg par, né himininn; umhæliſt þá, í trausti hans vid hel, ein hans forsjá, allt gjörir til mín vel.

No. 5.

Lagid: A þig alleina Jesú Krist.

Eg þá stjarna útbreiddann her, augum sje fyrir mínum, upplyptir þánkinn allur sér, ó Gud! ad hástól þínum; þín eilíf maktin aldrei þreytt, allt þetta stóra gat tilreidt, og nær þér þócknast einnin greidt, þitt ordid eitt, gétur af engu líf framleidt.

2. Mikli, dýrdlegi Drottinn minn! Drottinn lífsinn yfir! á þig treysti eg æ hvort sinn, allt blessar þú, sem lifir, frá augnabliki fyrsta hér, ad féck eg líf til gæfu mér, hver stundin mín þess minníng ber, ad merkt hún er, nýum velgjordum, Gud! af þér.

3. Líka sýna mér londin, sjór, og lopts-ins hvelfíng vída, ad þinn máttur er yfr-id stór, engu þarf eg ad qvída; þvi aldrei mér sú þraut fær bægt, þín bendíng sem ei géti lægt, og ef vild þinni þad er þægt, þér veitir hægt, sumar skapa úr vetri vægt.

4 Hver þjáníng, sem mig hittir þá, Herra! eg til þín leita; þvi vill og megn-ar hond þín há, hjálp og frelsi mér veita; hvad þú ei byggir hrapa fer, hvad þú bless-ar er stodugt hér; æ! géf því blessun mildur mér, þín makt ei þver, þitt vald á himnum háleitt er.

No. 6.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Allt skédur, Gud! sem einn þú villt, allt verdur þér ad hlýda; veru engrar svo vald er gyldt, ad vinnist gégn þér strída;

sem

sem fisi feykir burt, fellir, sem laufblad þurrt, dára fíbldjarfa, er, dirfast mótrísa þér, stjórn þína' ei þeckjast blída.

2. Voldugir! gésid Gudi dýrd, gætid þess: hann er nærri; vitnid þér, menn! Guds makt á jörd, mañlegri tign er hærri; hañ daputt hressir þel, heyrir qvein allra vel. Eg reid' í eliu mig, o Drottiñ Gud! á þig, aldrei þú ert mér fjærri.

3. Allt hvad mér gagnar gløggt þú sjer, géfur nægt þeim er snaudur; svik né ofbeldi' ei bløskra mér, bíd eg í von ótraudur; mikli, máttugi Gud! mig þú frelsar úr naud; eg þinn skauti í, óhultur jafnan bý; þér sé lof, þock og heidur!

No. 7.

Lagid. Sólin upprunnin er.

Dylsi' engin fyrir þér, mig fela mega, o Gud! sem allar sjer, upp fyrr enn stiga, hugsanir hér, hjartans íllar og gódar; eymdirnar ásamt sjer, opt sem þúngbærar mér, aunnum ofbjóda.

2. Øll veit alvitska þín, ermæddra vinur! andverp þeim ondin mín, upp til þín stynur; sañfær mig, Gud! synd mig svo aldrei blecki, ad hugsun, ordid

hvert, athøfn og girndir bert, þú allar þeckir.

3. Fyrst girndir, gjørdir, mál, og gjørvallt þeckir, skal mína syndin sál', sot-vyrda ecki; en med varúd, æ betri' og lastvarari, framgeng eg fyrir þér, Fad-ir! sem til mín sjer, í frid' ad fari.

3. Ef bregdast allir mér, og vid mér stugga, ad þú mig sjálfur sjer, samt skal vel hugga, og nær mannlegt, mig heyrir eckert eyra, þú kant víst veit eg þad, og vilt mér gæta ad, raust hjartans heyra.

No. 8.

Lagid: Náttúran oll og edli manns.

Sál! dupti klædd, ej sómir þér, svevna um straum lastaña; Dómariñ, sem í upphæd er, allar sjer gjørdir maña, oll augum hans, eru hjartans, opin fylsni hvørt sinni; ønd saurug má, ej búa hjá, alskjæru Hátigninni.

2. Drottins alskygnu augum frá, enginn kañ fylsnis leita, vinds og eldínga vængjum á, þó vildi flótta þreyta; ecki neiñ þañ, umflýja kann, engill Skapar-ans mæta, sem tilbjó heim, og í þeim geym, ad ollu vel nam gæta.

3. Farir þú lengst, sem felur sýn, fjær enn himin-ljós skarta, og þó bólfesta yrdi þín, undirdjúps myrkrid svarta, ei stadur sá, þú flúdir frá, fjær enn hinn, sem þú nádir, Guds hátign er, sem gætin sjer, gjorla hvar finnast bádir.

4. Eilífi Gud! þig enginn hér, umflýr glæpugur madur; mun þad örvænting auka mér, eg svo deyi glatadur? ónej! þín nád, ædra gaf rád, örugg svo trúin standi; fyrir þin Son, í fullri von, fæ eg miskun bidjandi.

5. Nú flý eg því á nádir þín, naudstaddur vesæll madur, eg finn og játa afbrot mín, er fyri þér skélkadur; heims biltíngar, mig hræda' ei par, hjá þér ef blídu mæti; en hirtir þú, allt fellur nú, í gruñ mannsins dramblæti.

6. Fyrr' enn uppkomu fjoll á jard, og flódu lækir dala, ádur eñ ljósin urdu gjord, og moñum gafst ad tala, fyrr enn andar, sætt súngu þar, sem þeim var fengiñ stadur, Gud sá þad þú, þar sem ert nú, þenkir og talar madur.

7. Uppi býr Gud med engla her, er þó hjá þrælum synda, dýrd heima undir eins hann sjer, og skugganu smáqvikinda, sem sólu

sólu hann, sjá stærstu kann, svo lítur dupt-
id valla, minnst eins hvad er, þess afdrif
sjer, eins og heimsins gjorvalla.

8. Blygdast því, glæpa vesæil vin!
vef þig ei bøndum syndar; aflegg hræsn-
innar yfirskin, augu manneg sem blind-
ar; meina ei ad, þann megir stad, hvar
mátt einn heita, finna, eilíft í hér, ætíd
þú ber, athafna vitni þinna.

9. Endíng tímanna er oss nær, adsted-
jar daudáns nóttin, eckert hæli lífs frek-
jan fær. flóttann þó reki óttinn; aunnr
er sá, ei fyrr'enn þá, audmjúkur vildi
sanna: Guds augad er, sem gjorla sjer,
gáng og athafnir manna.

No. 9.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Allstadar vidverandi Gud! vér þig í øllu
sjáum; á hátign þína í hvorjum stad,
horfum í stóru' og smáu; eins lífi' og ond'í
hag, øllu stjórnar hvorn dag; Gud! þinn
í gledi' og neyd, Gud! þinn í lífi' og deyd,
krapt med oss fundid fáum.

2. O dásom heill! ad ert oss hjá, ædri
enn hugsast kynni; ad blídt og stridt, ást-
gjafir frá, allt eru speki þiñi; þú vora vel-
ferd

ferð vilt, vegsama þig er skyldt; gloggt mannum síðar sjá, sonn náð og speki há, var stjörn þín sérhvert sinni.

3. Gef að eg lastvar vandi vel, verk mín og begðun ætíð; því hjartans líka hulið hel, Herra! þú vel aðgjætir; sú hugsan hjálpi mér, að hlýða þér, sem ber; hér svo mér hegða þá, hugrór að birtast má, fyrir þér þá eg mæti.

No. 10.

Lagið: Heiðrum vér Guð af hug' og sál'.

Guð! í ollu, sem eg lít ské, með undrun þína spek'eg sje; hond þín áður enn heim tilbjó, hann sástú víst frá eilífð þó; þín vitska gloggt hvorn þánka sá, þann feril allt skal gánga á, afdrifin líka', er allt skal fá.

2. Allt vottar það, að þér ber prís, þú, sem ert furðanlega vís! alheimur fagur undra stór, allt hrópar: vitur Guð er vor! hvört strá og hofuð-hár, ogn hver, ef hugleidd er, af ollu ber, veraldar ment, sem vinna fer.

3. Allt, allt til samans hrópar hátt, um Herrans speki, gæðsku, mátt; eg skal því, Faðir! uppá þig, oruggur jafnan

reida mig; eiñ þú hid besta ávallt sjer, afskamtar best, sem líkar þér, hvorjum þad veitstu hentast er.

4. Drottiñ! lát speki þína þá, þrótt og huggun mér ætíd ljá; hérvistar þá um hættann veg, hvorki uppgéfst nje mogla eg, hvad ætti ské edur eckí um sinn, ej megnar skynja hugur minn; verdi því, Fadir! vilji þinn!

No. 11.

Med sinu lagi.

Lofid Gud! lofid hañ hvorr, sem kañ! gjörvöll þjód, já, gjarnan heidrid hañ! allir menn um allann heim, ætíd hann príſi, dýrd allsherjar Drottni þeim, dag hvorn auglýſi, af því hans, ædſt miſkunsemi, kyni mañs, kuñ er í heimi, ej vors lands, innbúum gleymir, föst og traust í áſt á oſs. Allt hvad hræra anda kann, æ hañ vegsami! allt hvad bæriſt heldri hann, og hátt lofi! Amen!

No. 12.

Lagid: Jeſús Kriſtur ad Jórdan kom.

Gud! mikill ert, þig engla her, ótölulegur príſar, vegsemd og dýrd æ votta

þér, veldinu guddóms lýsa. Þú, sem býr ofar hæstu hæd, himna, sjá! þess ber vottinn, vorsins yndæli' og skruggan skjæd, skjært solskin, dyinna, nottin: ad mikill ertú, Drottinn!

2. Eins godur ert, gafst englum líf, og oss, sem dupti klæddir, þinn berum svip og þína hlíf, þeckum; allt hagsæld gjæddir. Vor, sumar, haustid sýna lýd, sanna nád, þeim og medur, veturinn, frostin furdu stríd, felli-bylja stormvedur, allt lof Guds kjærlek qvedur.

3. Fyrir dómstólinn þegar þinn, þjódirnar náir kalla, og hristist jardar-hnottuviñ, háreistar borgir falla, þitt veldi' eg sje, skélf, þeigi þá; þú lýsir fridnum blýda, og sképnan gledst, því elsku sá, sem allt má skapad hlýda, dupti ljer Drottinn blída.

4. Hjartanu ogra ógn hvor þá, ístødulitla skyldi, ódrygdula fyrst er ad sjá, umhverfis þína mildi; ef jardar-hnott umspeña fer, eldur med vatna flódi, min von, mitt traust skal þó á þér, svo þrautin sést ofbjódi, Gud miskunsami' og gódi!

5. Daudinn ei blóstrar dapur mér, né dymmir grafar skuggar; þín gædska, sem mitt athvarf er, í allri neyd mig huggar;

öruggann mig að eilífð ber, þá að vill dauðinn fara, öruggur sje hann, öruggt fer, á fundinn míns Dómara, míns Guðs og míns elskara.

No. 13.

Lagið: Heiður sje Guði himnum á.

Góður er Guð, í allri átt, af gæðsku verk hans ljóma; allt gleðst, sem hefir andar-drátt, ást hans og vernd samrómar, af ást því skapa allt hann réð, ást gleður hann og blessar með; prís Guðs ástar æ skal hljóma.

2. Guð! þú bauðst, jörðin gróa réð, grænt í skrúð engið klæðir; jörð vora fylltir frjófgun með, feckst oss vit hennar gæði, oss að hagnýta, heilsu, frið, og hagsæld gafst oss, þína við, ást og náð vort kannast qvæði.

3. Foðurlega lífs fram á skeið, frá æsku þú oss leiðir, heyrir vort qvein í hvörskyns neyð, henni með náð úrgreiðir; að Guð vor einskjær ástin er, eins í mótgángi fundum vér, reynsla sú best raunum eyðir.

4. Þú gafst oss krapt' að gætum hér, gengið fram lífs á vegi; opt þó rosudum veik-

veikir vér, vor Gud burthratt oss eigi, af vegi skeikud vor samt spor, vel áfram greiddi Fadir vor, med ást fær oss ad sér dregid.

5. Unn oss svo leidast, Fadir! fá, fódur-hönd vidur þína; þínum ei víkja fótstig frá, fúsa þér hlýdni sýna; því þess fagnandi fáum gád, Fodur vors bod eru' einskjær nád; oss lát þessu aldrei týna!

6. Í ró vor skundar æfi-stund, oss, Drottinn! vegferd greidir; úr grøfum værann eptir blund, alla til þín heimleidir; þá í fognudi' og fridi vér, Fadir! um eilífd syngjum þér, lof, ástkjæri! æru og heidur.

No. 14.

Lagid: Gled þig, Guds Sonar brúd!

Hér himnar! hefjid dýrd, ad hún sé Drottni skírd, lofid hann í upphædum, hrósid hans makt og gædum! her hans og englar allir, æ lofi hañ gjørvallir!

2. Seig þú lof sólin kjær, og sérhvør stjarnan skjær, loptid skal lof Guds frama, líka túnglid hid sama, hvad, sem er yfir og undir, allar lofi hann stundir!

3. Veglegast vatna safn, víd frægi Drottins nafn, forkunnar fagur-smídur,

fullgjort er hvad hann býdur, hans nidurskipun halda, heimar um aldir alda!

4. Hann lofi haudrid fridt, og hafsins djúpid vídt, eldur, hagl, údi, skrugga, ofvidri, regn, snjór, mugga, hvad eitt Gud heidri, prísi, hátign vors Drottins lýsi!

5. Hálsar og hán fjoll, heidri þig, Drottinn! oll, dalir, grasbúnar grundir, gjaldid prís allar stundir, fuglar, dýr, qvikfénadur, fjoldinn, sem skrídur gladur.

6. Allt folk um allann heim, æ syngi Gudi þeim, lofgjord, sem líf, heill greidir, líkn veitir, meinum eydir, fognud, hjós, farsæld géfur, vid fodur-hond leidt oss hefir

7. Allt hvad er skapad skal, med skírt lofgjordar tal, hans nafni heidur greida, Herrans lof vídt útbreida, allt yfir himna alla, og jordina gjorvalla.

8. Lofi Gud allt hvad er, og hvad sem var og skér! hann allar heidri þjódir, hans fyri Son vorn bródur, Jesúm, dýrd sé honum samen, syng lof Guds kristni! Amen!

No. 15.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Vor Gud er einskjær ást og nád, æ hvorrgar sképnu best sær gád, og eblir heill

í heimi, hañ blessar hvørn dag allt hvad er, oss, sínum børnum, nád hañ tjer, og sképnu engri gleymir.

2. Fadir! oss sköpst til farsældar, flýtur af þiñar miskunar, lind, allt gott allt bjargrædi; sadníng' hvørri og svaladryck, er sjór og jørd oss borid féck, orlát þín gæpska' oss gjædir.

3. J nád þú minnist ætíd vor, af þér stjórnast vor luckukjør, hvørt sæld eda sorg oss greidir; þú ert hjá oss í allri neyd, oss, gódi Gud! í vorum deyd, fodurhønd þín framleidir.

4. Eins og fadir áminnir þú, ódygd ad hata' en geyma trú, er dygd laun eilíf géldur; en þó vér brjótum bodord þín, Borgunarmannsins vitum pín, o Gud! ad vægd oss veldur.

5. Já, þú ert einskjær ást og nád, eblír vort saña hjálpar rád, øll skal þvi eilífd lýsa; hér byrjum vér med barnaróm, í borg þiñi med engla hljóm, ást þína æ skal prísa!

No. 16.

Med sínu lagi.

Gudi lof skal ønd mín inna, upplýpti raust og hugur sér; síst þer ad lát'eg liña,

linna, líkn hans, makt, speki ad príśa hér; sekt gaf upp glæpa minna, gudbræddra styrkur er; hans nád ef hyrd' eg siña, hún krapt siñ á mér tjer, í neyd lét fagnud siña, frid mæddu hjarta lér; kvist himins heimkynna, hann sælu geymir mér.

2. Alvaldur ást lét róma, og endurlausn oss framband hann; sem fadir alla fróma, í fridar sáttmál taka vañ; hañ firrist hefndar dóma, hirta sem fadir kann; sér lætur miskun sóma, sekum vidreisnar ann; himneskri nád band hljóma, hvar sem sinn ótta fann, hans ást umhverfis ljómar, hvørn einn rádvandann mann.

3. Blídur Fadir án brædi, bresti med vorkunn lítur á; eins værgja Guds huggædi, grandverum, sem hans ótti' er hjá; veikt erum, veit hann, sædi, vorri modur, jørd frá, mót daudans megna ædi, miña enn visid strá; sem fisi sveisli um svædi, svo lisi fyrirbrá; menn hverfa í moldar nædi, margir seint ad því gá.

4. Drottins óumbreytt eina, um eilífd standa mun þó nád; þad fá hans þjónar reyna, þeir, sem vel hafa' hans boda gád, ástunda ættd hreina, eblíng' í vitskn' og dád. Komid! lof Gudi' ad greina!

gladir

gladir hans prísid ráđ! hann bornum líkn vill beina, þó búi' í dupti smáđ; bót fær þeim mildur meina, medur sæld himna tjáđ.

5. Prís skal fagnandi færa, Fødur Syni og Anda nú; heidrist þín hátign skjæra, á himni' og jørdu, Gud! í trú; þeim var og er, sé æra, æ hljomi lofgjørd sú! af þeim, er anda hræra, um ellífd gøfgist þú! englanna lessaung læra, í lísi' oss undir bú, þig sjá, þér sýngja kjæra, þøck, heillum til vor snú!

No. 17.

Lagid: Svo elskadi Gud aumann heim.

O Gud! þér hrós og heidur ber, mitt hjarta lofgjørd færir þér, þú stjórnar, Herra! høgum mín, hønd var yfir mér jafnan þín.

2. Neyd þá mitt hreysi nálgadist, vid neydar-qvein' ei daufheyrdist, Guds mér aflétti gædskan þín, glatast lét eck' í eymdum mín.

3. J sótt og verkjum lágt eg lá, líkna mér, Gud! kallad' eg þá, alvaldur Fadir áleit mig, aptur minn styrkur grædi sig.

4. Ovina heipt þá hug minn skar, harm þann ángurvær Gudi'eg bar, mín svo ej hefndi hjálpad' hann, hug minn þolgædi styrkja vann.

5. Villtur þá réttum vegi frá, vafinn mig synda neti sá, um Fodur-nád eg hrópad' hans, hans nád vard styrkur aumingjans.

6. Huggun sárþreydi hjartad mitt, því huldi Drottinn andlit sitt; hvad lengi, Gud! eg hróp' á þig? hann yfirgaf ej veikann mig.

7. Hans miskun eñ mun hjálpa mér, Herrann trúr og líknsamur er, frá íllu hañ mig frelsar vel, fúst mitt til dygdar gjørir þel.

8. Raunir og neyd eg þacka þér, þá sem, ástríkur! sendir mér; gøfga fyrir þá gledi þig, er gjædskan þín vyrdtist sæma mig.

9. Heims fyrir lán eg þacka þér, þiñar trygdar, sem ástgjøf er; þér þack'ad skópst oss allt í hag, er þín gædska ný sérhvorn dag.

10. Fyrir þá gædsku'eg gøfga þig, ad gafst þinn Son út fyrir mig; af øllum mætti, øllum hug', og allri sál' eg prísa þig.

11. Guds

11. Guds verk um eilífd gøfg' hann øll, Guds er af miskun jørdin full, þér sé vegsemdin, heidur, hrós, hjálpar þú fús og líknar oss.

12. Þó sé hjá oss ad qvøldi qvein, kjæt'er ad morgni og unan hrein, þá reynslu-tíminn úti er, oss leidir hann í dýrd hjá sér.

13. Aldrej, mín sála! Gudi gleym, gjald lof mildasta Fødur heim, med ást, trú, hlýdni, heidra hann, Herra nád-ugann tilbid þann.

No. 18.

Lagid: Nú bid eg: Gud! þú nádir mig.

O hvad stór gudleg gjædska er! góda manns-art sá ecki ber, hvørs svo er forherdt hjarta' og gød, hana ej fann nje þacka réd. Guds elsku prófa' og una vid, ætíd veri mitt skyldu mid; ej gleyma vann hans miskun mér, minnast hennar því skyldugt er.

2. Meistara hønd hvør mig tilbjó? mýns Guds, sem mín ej þurfti þó; hvørr med láng-gædri hlífdi nád? hann, þess eg opt forsmádi rád. Hvørr gaf mér

sñis brílld og frid? hvørr andans krapta
rétti vid? hverr gaf mér þúsund gædi' á
vallt? Guds nema hond, sem skapti allt.

3. Lít upp, mín sál! og sjádu bert,
þad sæla líf, til hvørs skøpud ert, hvar þú
í dýrd um eilífd sjer, einn Gud í veru,
sem hann er, tilæru' og gledi áttu rétt, af
mildi Guds er þad tilsett; inngángur lífs
svo opnist þér, í daudañ genginñ Jesús er.

4. Skyldi' eg þann Gud ej heidra hér,
hans gædsku ej láta skiljast mér? skal hañ
hropa, eg heyra ej, hann leidrétta, eg
segja nej? hans vilji og ord innskrifad er,
í mitt hjarta, sem styrk því ljer, allramest
Gudi nña ber, en náúnga líkt sjálfum mér.

5. Packlæti kýs hann þetta' af mér,
þad í gódgirn'eg líkist sér, fús ef eg skyldu
fylli þá, fögur sjest mér hans líking á.
Hans elska'ef kifir í mér gód, orfar hún
mig á skyldu slód; síst gét eg fundist
saklaus hér, synd þó ej drottni yfir mér.

6. O Gud! sé føst fyrir augum mín,
ætíd kjærleiksfull gædska þín; alúd dygd-
anna hún orfi mér, ad mitt líferni helgist
þér; í hormúng sé hún huggun mín, hún
leidi mig í sæld til þín, og endurhresti á
efstu stund, andláts géfi mér væran blund.

No.

No. 19.

Lagid: Jesú Kristi! þig kalla'eg á.

Þú ert réttvís, alvaldi Gud! öllum sín laun áqvedur; vesæll er hvörr þín heilög bod, hyrdulaus yfirtredur; æ þess í tíma géf mér gá: Guds ad réttlætis dómar, qvídvænir koma, og hardir dára hitta þá, hans bidlund er forsóma.

2. En hinn, sem lastvar hlýddi þér, á himnum gledi mætir; þó dygd af engum þeckist hér, þrjótskur syndarinn kætist; samt mun þín gædskan gløggvast þar, guddómlegt ljós í leidast, allt myrkur eydast, og kjør réttvísrar umbunar, eins dygd, sem løstum greidast.

3. Kénn þig ad elska, minn Gud! mér, og mitt líf dygdum prýda; þín skipan speki øll því er, og gledi þér ad hlýda. Hjartad þá mun ej hrædast mitt, þitt helgasta réttlæti, þad qveikir kæti: ad mér þú geymir hnossid hitt, hjá þér í dýrdar sæti.

---

2. Skopunar-Verkid.

No. 20.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Hef þig, miñ andi! haudrid mér, hljóm byrji med lofqvæda: vor Drottinn stór frá ejlífd er, öll jörd og himnar ræda; já, yfir allt er Herrañ hár, hañ baud og guddóms skipan klár, ein tilbjó allt veranda: sól, stjörnur, himinhnatta, hjörd, hañ gaf útdreift, sem fis á jörd, og sandkorn sjáarstranda.

2. Gack hátt, min saungliſt! glöd í fylgd, Guds engla-raddar hljóma: Gud Skapariñ er gædska mild, gélli vid þúsund róma! Gud Skaparinn er ejlíf áſt, vid ord hans lífid streyma sáſt, í lík öll, sem lifa kuña. Gud er sjálf elskan, Gud vor; já, gengur öblugur hródur sá, af mergd ótaldra muña.

3. Min lofgjörd hærra lypti sér, lýst dýrd verka þiña: Gud yfir allt æ gofgum vér, Guds krapt má hvørr eiñ síña; godur, vís er vor Gud og stór, greinir himins og jardar kór, hvad skapt er, hañ

haud væri; allt stód þá prýdt og ordu k,
óendanlegum Gudi því, hans øll verk
heidur færi!

No. 21.

Lagid: Gædskurlkasti grædari minn.

Hvørr má, Gud! skynja hugur þig?
hvørr ædstum Gudi líkja sig, í anda
veldi vídu? þig, Drottin yfir øllu einn,
sem ert fullkominn, helgur, hreinn, hátt
lofar heimsins smídi. Tign ædst, ást
stærst, ejlíf vísust, verd ad príkast, vér því
greidum, lofgjørd, þacklæti þér og heidur.

2. Þú ert og varst ejlífu frá, um ald-
ir vera munt og sjá, ej þitt alveldi þrotna.
Þú skipar: heimar skaptir stá; þú skipar:
heimar undirgá, því þú einsamañ drottn-
ar, lopt há, lád, lá, gjørir prísa', og gjør-
vallt lýsa guddóms megni; Drottinn
vor ønd því í dupti tigni.

3. Gud! þín stærd er ómælanlig, um-
kríngir guddóms ljósid þig; daudlegum
ofskjært øllum; þó er þinn kraptur øllu
nær, alheima', er skynsemd mælt ej fær,
geym rædur þú gjørvøllum; eins smærst
og stærst, allt ber vottiñ, um þig, Drott-
inn! er vér sjáum, í þínum verkum og
fundid fáum.

4. D

4. O Gud! hvad værum vér án þín! vitska þín birtir undur sín, í hædum og á jørdu; til heilla ofs, en heidurs þér, hönd þín stjórnar og máttug ber, sképnur í skaptri ordu; eins blídt og strídt, þú á-leggur, því vorn gloggvast þeckir haginn, eins í svart-nætti og um há-daginn.

5. Vegsamid þá med helgum hljóm, hátída saung og gledi-róm, hann allra Drottna Drottinn! blóm láds, skraut himins skodid þrátt; skodid hans speki, gædsku, mátt, hans guddóms veldis vottinn! skodid! skynjid! ydur gledjid og tilbidjid allra Fodur, Gud fyrir Krist vorn kjærsta Fodur.

No. 22.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Hátt syngid Drottni hærsta lof, hann prísa, madur! áttu; til engla-tignar hatt þig hóf, sá himna skóp vídáttu; allt hvad hans veldi líf nam ljá, lofi' hañ hvad sína vísu á, í fagnadar flocki einum; syng himin! dýrd, lof syng þú jørd! syng Skaparanum þackargjørd, hvørs gædsku gjorla reynum!

2. Gud! hvørr má samjafn heita þér? hvørr líknr nefnast skyldi? allt skapad

vottin blídu ber, allt blessar födur-mildi. Orm og Serafim álítur, og beggja kjör, þinn ylsdómur, med kjærleik réd áqvarda; eg þín mannkind, heill hvílík mér! hátignar þinnar ímind ber, já, eilíf á ad verda.

3. O Drottinn! hvílík unan gód, í alheims hríng margbrotna, um lopt, jörd, sjó er líf og hljód, Guds lýsir stjórn hvervetna! þrumu-gnýr, leyptur, eldíng er, allt þinnar nádar vottur mér, eg skal med hrærdum anda, eilífi Gud upphædanna! þér, allra lindin gædanna, um aldir vegsemd vanda.

No. 23.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Géf mér skyn ad skírt eg prísi, Skapari minn! þitt vald og krapt; hvar med Gud, þú gódi' og vísi! gjörvallann féckst heim vorn skapt! efl og styrk minn innra mann! ad yndis heilags njóti hann, verkin þín, mig virdstu' adstoda, vegleg medur lotníng skoda.

2. Jörd og himin-hvolfid bláa, hærstur tilbjó kraptur þinn, í því stóra' og í því smáa, alveldis-mátt sama' eg finn, allt í fagra ordu sett, allt framgengur víst og rétt, um allt eg má med undrun ljóda, allt sé hér hid harla góda.

3. Hvad þín fram á hvörjum morgni; hátignarleg brunar sól, ad ljómi, gledji, lífgi og orni, láds vors myrkva' og kalda ból! hvörs hönd mældi heñar skeid, hrïng-bogid um loptin breid? ad hennar slockn-ar ecki eldur, aldrei skérdist, hvörr þvi veldur?

4. Loptid oss med lífi gædir, lífgar vort og styrkir fjör; í régnskúrum ofan flædir, af þess bruñi frjóssemd ör; storma-her þá hertkgjast, hér þitt dunar þrumu-kast, fold sem gagnar, fold sem hrædir, og furdu hátt, hvörr Gud sé, rædir.

5. Hvörr mid setti sjóar ædi? sagdi: lindir frambrjótist? lét vötn halla hafs ad flædi, hvar uppsprettu nádu fyrst? jardar holu ydrum í, elds hvörr megni stjórnar því? hvörr í fylsnum fjalla geymir, fagr-ann málm til nota heimi?

6. Hvörr med laufi skóga skrýdir, skreytir grænum blóma fold? hvörr orma gledur, elur, prýdir? upp hvörr lífgar dauda mold? hvörr gaf sál' og sansa mér, sem skynbragd á margt nú ber, og til þín má þánka snúa, þú Alvaldi! og á þig trúa?

7. Allt þad skópstú, allt ber vottinn, um almátt, speki' og gædsku þín; lífsins

Fodur dýrka' og Drottinn, með dygð og trú skal ondin mín. Já, Guð, vor Guð víst er stór, það vottar himin, jorð og sjór, lopt, votn, eldur, allt til samans, oll veroldin segi: Amen!

No. 24.

Lagið: Kom Skapari heilagi Andi.

Upp! upp! allt hvað Guð hefir gjort, hofund vegsamið, prísið hann! það miñsta' er sköp hann mjog er stórt, mátt hans og gæðsku birta kann.

2. Þó kjæmi saman Kóngur hverr, klæddur í skrúð með voldin há, eitt grasstrá skapað gætu' ej hér, Guðs bendíng ein kann fella þá.

3. Engla herskarinn eins hér sañ, ofveikann þeirra himinkrapt, af engu því að aldrej kann, eitt duptkorn minnst að géta skapt.

4. Æ oll vanmáttar augljós spor, hjá ollum sképnum birta sig; ó! hvar má finna orð, Guð vor!, er verðuglega prísi þig?

5. Hvað fæ eg sagt, nær fjolbreytt lit, fold að umvefja blómstur skart? og allañ gróða' um engi', er nýt, eins nær og fjærri þúsund margt?

6. Hvad fæ eg sagt, nær fugla-krans, fagra:n samstilla heyri róm? ótal hljóð-færa umfram dans, øndin kjætist þann vidur hljóm.

7. Hvad fæ eg sagt, umhverfis mig, nær her af qvikum sképnum sje? hvad Guds frá himni', er sýnir sig, sólin upp-runnin geislande?

8. Hvad fæ eg sagt, mér furdu fær, fagurt blikandi stjarna ber, blidt sje eg hvør ein brosir skjær, sem bendi upp til himins mér?

9. Hvad, samsaung anda' ef heyrdi eg, hátign mins Guds, sem vegsama? Gud er stór! tign hans guddómleg, gøfg-ist og nafn! Hallelújah!

10. Undirtaki med anda kór, allar kynqvíslir veraldar, Guds nafn vegsam-ist, Gud er stór! Gudi sé dýrd! Halle-lújah!

No. 25.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gladvær jafnan gøfgi príst, Gud miñ! þig einn øndin min; hvorr er, sem þú, sá þinn vísi? sannast rád og speki þín. O! ad mætti andi minn, í øllum þínum verkum þiñ, vísdóm þeckja, þecktum lýsa, þecktann hvorr, sem æ má prísa!

2. Í björtum fiarska hátt uppheng̃di, hog þín speki sunnu-hvel, med stjarna-hnöttum haglega tengdi, hnött vorn, ljóss svo nytum vel; sól þar hángir engu á, eiñ þú stydur, falla' ei má, vermir, ljómar, lífgar, hressir, ljóss þíns oepur fmind þeßt.

3. Ævuum þúnga, hvörr svo heldur, himin-kroppa, jafnvigt í? lopt þú sköpst, hvörr veit hvad veldur, veröld lídur fram í því? mid hvörr sólu setja réd, svo vís-dómi' og dásemd med, ad yl og birtu senda sinni, sól veröldu' og frjófgun kynni?

4. Hvörr fram loptid heimti', umvef-ur, hér sem oss allt bera má? allt af því líf, hræring hefir, hitt, sem lífs er andi hjá; dampa saman dregst þar megn, dögg í snýst og frjófsamt regn; frjófsemd blessun flytur heppna, fram til mín og allra sképna.

5. Hvörr nam lopt svo lag'ad géti, leyptur fædt og þrumu gný? vinda-strik ad fljótt umfeti, fuglinn léttfær sveym'í hví? ad þad beri' ad eyrum hljóm, ad til dýrdar þér vorn róm, lífgi þad og fleytt fiinum, fiskum hægt í afgrunns kynnum?

6. Hvörr vann svo ad hátt uppgnæfi, hefja jörd úr djúpum sjo? vötn skamtadi

C hvörr

hvørr í hæsi, henni svo ad yrdi frjó? hvørr vøtn þekur? hvørr þau nam, hepta, qveikt þá velta fram? hafs vid øldur háar segir: híngad æsist, lengra eigi?

7. Grundir hvørr í grasi vefur, græddi skóg'á eydi-lód? korns og víns hvørr gnóttir gésur, græna' um dalt fjøllum blód? marmara hvørr og málma fjøld, midt í jardar ydur kold, lagdi? eldum gjár hvørr grefur? gjørvallt skrauti hvørr um-vefur?

8. Gud! þín vitska bjargar, blessar, bytir nægtum, prýdi lér, stydur, verndar, hýrgar, hressir, helmi líf og farsæld tjer. Guds hátign eg gladur sýng, og guddóms vottinn allt um kríng; Guds, minn andi laungum lýsi, og lofi speki, þacki, prísi!

No. 26.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Frá hreysi því, sem eg bý í, augum eg til þíns hástóls sný, ó þú ósýnilegi! hvad stór þú ert, þad miklast mér, margføld þvi alheims dásemd er; allt verdur, er þú segir.

2. Vid bod þitt heimur hvørr upprís, hvad ertú máttkur, gódur, vís! sonn orda

sú því lýsir, óröskud, hvörri áfram í, allt sveymar, sem fyrst gafstú því, allt hátign helga prísi!

3. Gud! hvörr kann fjarska furdu geim, sá mælt, og takmörk sjed um heim, hvar ótal hnettir sveyma! vanmegni hyggju manns ad slær, megin dýptir ad horfa' í þær, og ómælandi geima.

4. O Gud! hvar byrja? hvar þrot fá? hvört þíns alveldis takmörk ná? ord, mæling', þánka þrýtur; þrotlausann undra þann geim má, þar sólir solum hærra stá, ej veit hvar enda hlýtur.

5. Ofteckir hnettir útleidast, ótal þúsundum fjöl-byggjast, ótal alveldis sæti, þau verda sérhvör þá fyrir þig, þér, mikli Gud! öll hnegja sig, þér aud-mjúk þjóna ætíd.

6. Þér hnegir allt hvad þenkja kann, vid þig öll fagnar náttúran; þér afgruñs hylur hlýdir; þín bending lægir bylja þrá, bifast grundvöllur heimsins má, og bresta nær þú býdur.

7. Sjá, Guds tign! játa gloggt eg fiñ, gjörvallañ anda vanmátt miñ; alveldis hönd eg eygi, eiñ sem verk hefir algjört sitt, á ordu, tíma' og krapt féck hitt, hvörju, sem haga megi.

8. Hond þín fullkomleik hagqvæmañ, hverri sképnu medskapa vañ, ætla fjør, edlis krapta; allt vard ad því, sem vera skal; vísdóms hér sjest hid mikla val, ædsta féck ördu skapta.

9. O! guddóms verka undrin há! o túngur! sem ej telja má, ein er ydart lofqvædi, Algædskan; prís svo sýngur sinn, sérhvørr lífskraptur: Skaparinn, er einskjær elska' og gædi!

---

3. Guds Forsjón.

No. 27.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Lofid Drottiñ lifanda, ljúfur, sterkur og vís sem er! kyn, honum keypt til handa, komum! med saung hañ prísum vér! hvørr mun jafn honum vera, heilagt nafn veldis bera? allt lífs safn, æ dýrki þann Herra!

2. Lofid Drottinn lifanda, er ljet oss skína dásemd á, býr oss heilsu til handa, og hvad sem farsæld efla má. Enn þótt neyd, á oss strídi, øld þó deyd, fyrir qvídi, Herrans greid, hjástod verndar lýdi,

3. Lofid Drottinn lifanda, ljúf-drýpur blessan himnum af, hjá oss vid stórf réd standa, og styrk í allri mædu gaf. Augu manns, öll sem kjósa, æ sjá hans, forsjón ljósa, borg og lands, bygdum á sér hrósa.

4. Lofid Drottinn lifanda, sem leidir, stýrir, hagar til, og lætur einnig standa, af ílln gott oss þrátt í vil. Himna kór, haudrin svara: hátign stór, er Skapara; gjörvallt sór, Guds lof ej ad spara.

5. Lofid Drottinn lifanda, lád-byggendur med eitt samtak! hans lofgjörd himnar vanda, hañ þyggur og vort auma qvak. Gud vor er, Gud alvaldi; gøfgum vér, hañ um aldir; hvad lífs fer, honum vegsemd gjaldi.

No. 28.

Lagid: Rís upp, min sál! og bregd nú blundi.

O! þó eg hefdi þúsund munna, þig ad vegsama, Drottiñ miñ! mín veika lofgjörd mund' ej kunna, mikla nóg födur-kjærleik þiñ, af því þín medferd öll á mér, undrunarfull og dásom er.

2. Þó fengi raust mín fagur-rómud, flogid svo vídt, sem alheims-ból; og lypt sér upp minn lofsaungs-hljómur, léttfær

ad Drottins tignar-stól; hvar engla rødd-in ofdauf er, øllu midur þar farnast mér.

3. Sem barn þó fá'eg, Fadir! qvakad, furdu léttvæg er þockin mín, þú vilt mitt offur þó medtaka, þócknun medur af gædsku þín, þú veitst mín orka' er veik og smá, viljann þú einann lítur á.

4. Um mig þú Fodur forsjón vefur, í fadmi þínum ugglaus bý; til þarfra ydna þrótt mér géfur, því nýt eg brauds af hørmum frí; Fadir! øll gledi' og farsæld mín, flýtur af brunni gædsku þín.

5. Frá minnar æsku fyrstu stundum, forsjá þín náqvæm leiddi mig, þín hønd mig dró frá hættum syndum, hvatti: ad elska dygd og þig; þá fótur skeika mátti minn, mér jók dug og hug andi þinn.

6. Svo lengi túngan sig má hræra, saung-rødd mín glød skal prísa þig, hjart-ad skal þackar-forn þér færa, fær medan hreyfst í brjósti sig; þig, er eg bníg í dauds-ans-dal, dýrka sídasta andvarp skal.

7. Mín glada ønd þá upp sér lyptir, ódaudleg frjáls í himininn, og englum jafn eg eymdum sviptist, eñ fegur hljóm-ar saungur minn; ædra med hinna hyrd eg þá, o Herra! lof þér sýngja má!

No.

No. 29.

Lagid: O! þú gøfuglega þrenníng!

Himna Gud og hjartans Fadir!
Heidur þinn vér sýngjum gladir!
Púsundfaldt þøckum vér þítt hjálpræði,
Líf, heilsu, føt og fædi.
Vort skyn allt, vor raust þér vegsemd færi
Er sképnur allar nærir.
Pín voldug hønd, Drottiñ! vernd'oss hér!
Veit lands gróda,
Veit oss heill og hagsæld góda.
Lát oss vel læra ad lifa þér,
Lída og þreja,
Loks í trú þér líka deya.
Og útvalda,
Um aldir alda, ædst lof segja!

No. 30.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Ottast, mín sál! aldreji, eg þó vinalaus standi' um sinn, og þó eg hitta egi, erfbyrgd og sótt, því hugur minn, traust Gud á, sífellt setur, særa má, hvad sem gétur, ert mun fá, enda hrigdar vetur.

2. Eg hrædist ej þó sjái, allrar veraldar fjørbrot hørd, eda þó æda nái, ógn og skélfíng um lopt, haf, jørd; Gud mig leidt, gét-

ur fryggur, grandi eydt, best þá hyggur, hjálp tilreidt, hann fær, nær áliggur.

3. Eg er almættis handa, ágjæt sképna, mitt hjartad í, sitt gaf hann ord og anda, af nád frelstum ej gleymir því, hañ best sier, hvad mig bætir, hann mig ver, neyd þá grætir, rádi mér, rád hanns, hvad sem mætir.

4. Hér mitt reynslu-stand heitir, himininn er mitt fødurland, til hans sér hugur fleytir, hvar, eptir skammvinnt mein og grand, gledi fá, géfst mér bestu, gædsku þá, dásemd mestu, sét eg á, sanna traustis stadfestu.

5. Øll lidnu lífdaganna, lídan um ejlífd gleymist þá, í flock útvaldra manna, eg nær helgadur hirtast má, sigur-krans, senn í ljóma, sælu lands, ber med sóma, Frelsarans, sæ eg vegsemd róma.

6. Fyrir þær gnóttir gæda, Guds Son er oss tilbúa fór, eg lofa Gud upphæda, engla hans medur saungvakór, alls nægd þá, er þar gledur, engínn má, túngu medur, greina, sá, glapst er ofsjedur.

7. Mín sál hér medan þrejir, mænandi horfir, Jesú minn! eptir þeim yndis-degi, ad sjá hátignar ljómann þinn, ejlt þá,

andn-

auðnast kjæti, er eg má, Herrann mæti! frelstur stá, fyrir þínu' hásæti.

8. Hjá þér øll heimsins mæða, hlýtur í gleði snúast mér, þar kann mig hrigð ej hræða, harma-grátur afþerr'dur er; gladur því, grof að vendi, Guðs dýrð í, hug minn sendi; hress og frí, hlaup mitt svo eg endi.

No. 31.

Lagið: Guðsku Guðs ver prísum.

Einn Guð þér allir prísið, og lofið Drottins náð, allt skér til góðs, auglýsið, øllum hans stjórnar-ráð; frá vorri fæðing hann, fram oss sem faðir leiddi, føðurlega tilreiddi, það sérhvørr þurfa vann.

2. Eins við oss erlát breyti, ejlíf Guðs ríkdóms hønd! frið, heilsu, heill enn veiti, hún fyrir líf og ønd! þó framar þessu að, hér sína hegðun vandi, í hlýðni trúr vel standi, hvørr einn, Guð géfi það!

3. Þér Faðir ejlíf æra, æðst lof og þøck sé tjeð, og þínum Syni' ástkjæra, Anda guðdómsins með. Guð! sem varst, verður, ert, blessa vort land, géf blíða, bót þeim, er raunir líða, heill ver og hjástoð sért!

No. 32.

Lagid: A Gud alleina.

Lof, eilíf æra, alheims stýrir! sé þér
um áft einskjæra, allt skapad vitni ber;
ó Gud alvísi! allt þitt framleiddi bod; þig
alls auglýsi, orda, líf, fegurd, rød, og þig
einann prísi, øll sképnan sæl og glød!

2. Þín gædska gledur, gæfu' og blessun
tjer, svalar og sedur, stifeldt vidheldur
mér; eg má eins nefna, ó Gud! þig fødur
minn; fødur-ást efna, æ reyniſt þú hvørt
sinn; af þér alla géfna, andar-krapta eg finn.

3. Þú hýrgar, hressir, hugsvalar, styrkir
mig, þó lífskjør þessi, mér þyki ervidlig,
aldrej eymd hrjádann, mig yfirgéfur þú,
en þraurum þjádann, þín gledur mildin
trú, ad til æru' og náda, ejlífra búir nú.

4. Hvar hrekjast næ eg, hjá mér þú
jafnan ert, hvørgi horft fæ eg, hvar þig ej
sjái bert; í hug hvarflandi, þú hulda þánka
sjer, ádur minn andi, útklekur þeim í mér,
æ mitt allt-ástandid, allstadar ljóst er þér.

5. Hvørt gætinn geymi, gædskurik
bodin þín, eda' gálaus gleymi, því gæfa'
og heill er mín, þú grant adgætir; gud-
doms vísdómur þinn, mitt athvarf ætíd,
er og trúr leidtoginn; best þinn kraptur
bæti, blessadur veikleik minn!

6. Ef grandvar geymi, Gud! jafnan bodin þín, hérvist í heimi, heillasöm verdur mín, hættulaust hédan, heim til þín gladur fer, lífsfrest þá ljedan, min lætur þrjóta hér, fæ þig, Fadir! síedann, hvar farsæld ejlíf er.

No. 33.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Hvar byrjar, Herran blídi! hvar endar þín grunlausa náð? hvad er, sem ej útþýdi, augna mid þitt og vísdóms ráð? sérhvørs, er líf þú ljenar, líkn þín minnist ávalt, og hvad hans þørfum þénar, þú sjer og géfur allt, vort traust er á þér einum, o Fadir himnum á! blífd þín nema' hamli meinum, hvad kan ad standast þá?

No. 34.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug' og sál'.

Gud Drottinn! stór þín gædskan er, gloggt vitni jord og himin ber; henni alls eckert mann-vit má, maklegann prís og lofgjørd tjá; þín ofanstreymir miskun mest, og mildi hvørn dag til vor best, sem um ejlífd fær engann brest.

2. Brand fyrir daglegt þock sé þér, og þad gott allt, hvørs nutum vér; þeck fyrir

lands

lands vors frid og fró, frjossemd jardar og abl'af sjó. Gódi Fadir! þig gøfgum vér, þig gøfga jørd og himni ber, sem øllum bjørg og blessun tjer.

No. 35.

Lagid: A Gud alleina.

Hnd mín ósk sína, o Fadir! sendir hér, þú veitst þørf mína, þvi lífid gafstú mér, í augsýn þinni, opinbert gjørvalt er, þad mædu míñi, má valda' og gagni hér, hvad mig hitta kyñi, til heilla verdur mér.

2. Líf med líkama, seikur í hendi þér, allañ lífs ama, eg reyni gæfu mér; þó mig þraut beygi, þolleysis flý eg sid, órór eg eigi, um alls nægt heldur bid, þiñ vid skamt eg þegi, þeim tek ánægdur vid.

3. Eg spyr ej hrelldur, um míña daga tal, ángrast ej heldur, eg nær burt fara skal; þú eiñ afmælir, æfitíd mína hér, og eiñ farsælir, miñ afgáng, heim þá fer. Hel þá holdid kjælir, hjálp og traust ertú mér.

No. 36.

Lagid: Til þín, heilagi Hérra Gud!

Hátt prísi Drottiñ hvorr eiñ mañ, hans lofsaung allir vandi! frjófgun jørd-

unni færir hann, frid géfur voru landi, ó Gud, vor Gud! vér þöckum þér, þín miskun, vor Gud! eilíf er, oss fordi' hún öllu grandi.

No. 37.

Lagid: Gudi lof skalt önd mín inna.

Eilífi ástar Fadir! er alvaldur stjórnar himni' og jörd; allt sem þitt ord skapadi, allt heidrar þig med þackargjörd; forsjón vídfrægir þína, fagnandi prísar þig; skyld'eg þá einn ej sýna, ást Skaparans vid mig? ó nej! önd míñ' og huga, upplýpt'eg, Gud! til þín, þína miskun máttuga, mikli raust þacklát mín.

2. Nærgætna nád mér tjádir, nafn fyrr enn lærd'eg hala þitt; gagn mitt trúr ebla gádir, geymdir opt líf frá slisum mitt; skammsýnn eg gjörd'ej grilla, hvad gagnlegast mér var, til andar og lífs heilla, alskygna forsjónar, augad þitt æ vakandi, öll heppti meinin vönd, mín geymdi vel vid grandi, guddómleg födur-hönd.

3. Eg þína, ástar Fadir! ánægdur blessun dag hvörn sé; á mér ávallt sannadir, ad engann, sem þig treystir á, og þér sig allañ hefir, afhendt, þú skiljir vid, uppheldi

heldi gott því géfur, gladværdir, heilsu, frid, ástir einlægra vina, opt føgnud saklausann, mér Drottins milda ljenar, miskunar uppsprettan.

4. Pad má ej reiknast reidi, þó reyni bøl og eymd vort géd; oss Fadir ljúfur leidir, líkn sendir jafnan þrautum med, alls gjørir gódann enda, guddóms vís-dómur þiñ; ef þúngbær hrigd réd henda, og hrelldi anda minn, þolgædi þitt ord kéñdi, þiñ andi jók mér dug, hjálpar von sálu sendi, sem minn vidrétti hug.

5. Lífs á vedhlaupi hálu, heims þær ginníngar tældu mig, og vidnæm syndin sálu, svikid hafdi á lasta stig, svo sálar gagn'ej sætti, sjálfum mér gleymdi' og þér; o Gud! þú enn míu gættir, ej vild-ir gleyma mér, andar gagn mitt dýrt mattir, mína samvitsku því, fødur-raust frædi, hvatti, frelsadist eg á ný.

6. Packar eg hef upp hljóminn, hjart-anu til þín lypti' og ønd; æ! géf eg ávalt rómi, þér æru'og lof, ad mér þín hønd, fød-urleg gott allt gjørdi, Gud! eg vegsama þig! æ eg audmjúkur vyrdi, umsjá þína vid mig; allt, sem þitt alvald stjórnar, eins um himna, sem lád, fagnadar lof-saung fórnar, fødur-ást þinni' og nád!

l

No. 38.

Lagid: Kongng Davíd; sem kénndi.

Hér, Gud! eg þackir segi, þín náð er furdanlig, er frá fædíngar-degi, forsorgad hefir mig, og annast eins og nú; mig skorti fæt og fódur, þá fæddist af lífi módur, allt bættir þetta þú.

2. Eg lifi, er og hrærist, ejlífi Gud! af þér, án þín víst eg fortærist, allur minn kraptur þver, loptid er eignin þín, af hvörju eg dreg anda, orka hann frá mér senda, annars mín æfin dvín.

3. Þú átt og alla daga, eins er og nóttin þín, og allt hvad hér kann haga, heillum sérhvörs og mín, himin, votn, haf og jörd, allt, sem lífs anda hrærir, allt vel forsorgar, nærir, því ber þér þackargjörd.

4. O! hvad orlátur Herra, ertú vid sérhvörn mann, orda hlutanna hverra, hentug vard fyrir hann, er sú óraskanleg, sumt hagar, sumt má græda; sumt agar, allt kann fræda, og stoda einhvörn veg.

5. Enginn rétt einn veit skíra, ollum tegundum frá, græuna grasa og dýra, sem gagnast mønnum fá, lof sé þér, Drottinn dýr! er þad skópst oss til handa, og létst í skordum standa, úr hvörjum eckért snýr.

6. Nøti

6. Nyt'eg ej nádar þinnar, náqvæmú, Fadir minn! yrdi rás æfi minnar, endud, sem draumurinn; líf mitt lifir af þér; láttú mig lof þér gjalda, og lífinu hjá þér halda, medan ejlífdin er!

No. 39.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Skyld'eg míns Guds ej gøfga nafn, gædsku hans prísa mesta; allt vottar hluta allra safn, ad hann vill mér hid besta; sannlega nád hans einskjær er, sem alla tíd vidheldur mér, vid øllum háska hlífir, og mig forsorgar fødurlig; forgengur allt og tælir mig, ást Guds ein ætíd blífur.

2. Þegar frá ejlífd þeckti hañ, þad minni velferd hagar; ljós, krapt, gædsku og líf eg fann, af líkn hans alla daga; hans fødur-ást annadist mig, ádur enn lífs eg komst á stig, á minni vegferd veitir, allt sem hér vidþarf velferd mín; veltur, forgengur allt og dvín, ást Guds ein aldrej breytist.

3. Vid elskad barn sitt breytist géd, blídlundads fødurs eigi, þó gjálíft fái gánga sjed, gæfu þad út af vegi; eins fæ-

eg

eg reynt þitt fødur-þel, fara í øllu með mig vel, elska, þá aga sendir, ej hirta' í reidi og hatur tjá; hverfult er allt og bregdast má, ást Guds ein stødug stendur.

4. Þó tárin væti hvarma heit, hørmúngar þegar mæda, aga þinn ást eg vera veit, von sú má huggun glæda; frá þrældómsfullum synda sið, sem eg sjálfur undi við, með þrautum mig vilt hrífa, aptur til þinna ást'á ný; allt bregdst og þrýtur heimi í, ást Guds þó ein mun blífa.

5. Engin heims þjáníng ejlífd nær, afskomtuð lífs er mæda; af þeirri vissu ønd mín fær, eblíng og styrk þolgæda, þá vetrar hretið þrýtur stríðt, þar eptir kémur sumar blídt, hverfur eins brigdin senda; í føgnud sorg øll sídar snýst, svipult er allt og þrýtur víst, ást Guds varir án enda.

6. Af gædsku einni géfur mér, Gud óumbreytanlegi! eins sorg og gledi, eg fyrir þér, mig audmjúkt nidurbeygi; ó Fadir! géf mér Anda þinn, ad ástundi eg kostgæfinn, þér ad þócknast og hlýda, uns reynslu tímann út heft stríðt, og andlit þitt fæ skoda blídt, og allt bregdst annad sídast.

No. 40.

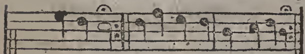
Lagid: Jesú! þínar opnu undir.
(Eptir þessum nótum.)

Heims-ins Stýrir forsjón fasta, fyrir
Til vyls og efa hvørr vill hasta? heyrast

hvørri sképnu ber. hvadan snaudum
skal ei spurt af mér: bitr-i naud eg

bjørg ad berst? {heiti Krists sá hyggst ad bera,
hvørninn verst? {hugsjúkur má eck-i vera.

2. Lífs æhyggju, miñ Gud! mína, og mig eg fel í hendur þér, øruggur víd umsjá þína, er eg farsæll þar og hér. Eilíf spek'er allt þitt rád, øll þín breytni gædska'og nád; eg ej þecki hvad best hagar, hønd þín allt til góds mér lagar.

3. Vørn um mig nær veit eg þína, vel fyrir øllu borgid er; óró skal mig engin
pína,

pína, prugg forsjón þín sem ver. Ovild, hætta ecki nein, orkar mér ad vinna mein, sjálfur daudinn síst mér grandar, sællra Guds á milli handa.

No 41.

Lagid: Til þín, heilagi Herra Gud.

Hví spyr hugsýkin: hvar mér sé, hønd, er atvinnu tæri? veiti braud, klædi, hús og hlje? hér sem eg gjordur væri, volædis einn ad þola þrá, þvílíkt sem Gud, mér vikinn frá, Fodurs ej forsjon bæri!

2. Vallauna blómstur vyrd fyrir þér, vinna þau ej né spinna; þó týnir Kónga sóminn sér, samlíktur skrauti hinna; hvørr vóf þeim fot og lénti lit, hvørn laungum undrast mannlegt vit, sem orkar miklu minna?

3. Ef Gud prýdir svo eitt gras-strá, er fáir vyrda'og nýta, þad í dag blómgast engi á, á morgun færdu'ej líta; hvørt mun hann sídur sinni mind, sjá fyrir og ej þér, mannkind! naudstaddri bjorg útbýta?

4. Svo víst sem minni ondu er, ejlífur sælu stadur, og minn líkami einninn hér, uppríst forklárадur, eins víst framfæri eg skal þá, af Gudi medan lifi fá; hann er og hér minn Fadir.

5. Svo skal þá hrædslu og efa eg, aldrej láta mig pína; mér um næríngar mældañ veg, miñ Gud vill nád audsýna, þad góda, sem eg girnist fá, géfur, því vill mér hjálpa sá, og velferd efla mína.

6. Oss auma, Drottiñ! álít nú, aumka þig, Jesú Fadir! vorn qvída og ángist þeckir þú, þá verdum burtskúfadir, af veröldinni, veit mér þá, vald þitt, forsjón og gædsku sjá, í trú svo gjorumst gladir!

No. 42.

Lagid: Hvorr sem ad reisir hæga bygd.

Mín gjæfa bygd á Guds nád er, gétur því brugdist eigi, í míns Skapara umsjón mér, af öllum hug því fleygi, hans eru jörd og himiniñ, hañ mun sem Gud og Fadir minn, mér hjálp'á hvorjum degi.

2. Hañ sá frá ejlífd hvorsu stór, heppni mér duga skyldi, líf mitt, armæda'og lucka fór, líkt sem hañ skamta vildi; hvad syrgir þú þá, sál mín kjær! sigur í öllu trúin fær, mér sem Guds sendir mildi.

3. Hañ veit þörf mína'og hefir rád, úr heñi lík'ad bæta, fyrr'enn eg beiddi fañ eg nád, og féck hans vísdóms gæta; forsorgar mig sá Fadir hér, framvegis hulin Guds á mér, velþócknan verdi mæta!

4. Hvort mun sú stóra heppni manns, hérvistar jöfn á dögum, betri enn mædu hlutdeild hans, hvorri þó yfir klögum? andlát Guds barna endar neyd, eptir þessum vegsemdin beid, med allskyns heilla högum.

5. Hvad oss farsælir heimi í, og helzt má gæfu kalla, géfa mun Drottinn gnægd af því, glis heims og sæld gjörvalla, sálunni gæfa engin er, en gód samvitska léttir þér, ok hvört, sem á vill falla.

6. Hvad er veraldar heidur stór, hennar skammvinnur sonum? hvad er andstreymis ólgusjór, opt lægdur fyrr enn vonum? fullstreystid Drottni allir enn, annast gudhrædda vill hann menn, líkn veitir ljúfum þjónum.

No. 43.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hriggist þú.

Sál mín! hvad gengur svo ad þér? sút og qvída því vekja fer, orbyrgd er ama kann? minnstú ad Gud þér ætíd ann, ord hans stunda, reid þig á hann.

2. Mikill hann æ og alvís er, allt hvad hann skóp ljóst vitni ber, um fodur forsjón þá, er mannsképnum líkn vill ljá, líta varar þarfirnar á.

3. Hvörs við andvörpun hañ qvað nej? hvörr af þeim góða leiddist ej, sem faðir barn sitt ber! af honum þyggjum ójafnt vér, allir þó hvað gagnlegast er.

4. Ríki, máttur og mildin þín, minn Guð! sem heyrir andvörp mín, er sem og áður, því, hún kynslóð frá kyni nú, kroptug skín öllum heiminum!.

5. Ríkur þó treysti ríkdóm á, í ríki dandra gista má, ríki Guðs kaupa'ej kañ. Elska mig, Faðir! fátækañ, faðmi gullið hvörr, sem því ann.

6. Því sá þú elskar æðri er, eñ gull og eigur metast hér, þín blessan þess er manns, yndi heill og andur hans, einnig von til sælunnar ranns.

7. Fyrir þitt guddóms eilíft orð, er þessa huggun gaf á jörð, þér, Jesú! þöckum vér, obli það oss ætíð hér, umsjón Guðs að treysta, sem ber.

No. 44.

Lagið: Hjartað, þankar, hugur, sinni.

Hvað villtú svo qveina' og klaga, kjör útskipt þér, sála mín! því með sorgum svo þig naga? sjá þiñ Guð vill heillir þín; eg í Guði glaður er, Guð! mín

sál

sál fulltreystir þér, öllu'er reyn'eg viltú venda, til vegsamlegs og farsæls enda.

2. Hann mig aldrej yfirgéfur, á hörmúnga vondu tíd; allt því, Fadir! athvarf hefir, önd mín til þín fyrr og síd; hvörsógu sem ad höndum ber, hugur skal ej fallast mér. Guds forsjónar fæ eg skoda, frelsi'og líkn í ölkum vodum.

3. Hvörja neyd, sem hjátt eg lída, hañ vill aldrej gleyma mér, af því mun eg engu qvída, ef misskiptir luckan sér; stund þá reynslu úti er, aptur líkn hann sendir mér; heims því orkar ecki'ad farga, offt og slægd, þá Gud vill bjarga.

4. Ovina her ef ad mér drífur, öruggr er þó Gud mín borg, umsjá hans mér ætíd hlífir, allri frelsar mig af sorg, já, þó gjörvöll móti mér, makt og voldin fylki sér, eckért gégn mér orku nýtur, allt Guds vilja lúta hlýtur.

5. Í Jesú nafn'eg læt mér lynda, lán, sem Drottiñ skiptir mér, blídt hvört edur bágt vill senda, til blessunar þad ávallt er, í sorg og gledi sýnir hañ, sig ástvinuñ trúfastann; enginn vard sá enn til smánar, á hans hjálp er stödugt vonar.

6 Vileg, Gud! á vald þitt géfa, veik-
añ mig og gjervallt rád; lát mig heldur
aldrej efa, áſt margreynda þína'og nád;
hvad ſem, Gud miñ! þóknaſt þér, þad er
vísſt allt heilnæmt mér; Forſjón vís, eg
vid þad kañaſt, vill mig födurlega añaſt.

No. 45.

Lagid: Jeſús Kriſtur ad Jórdan kom.

Aldrej, mín ſál! orvæntú hér, þó yfir-
dyñji þrautir, Guds forſjon mild ej
gleymir mér, þó gáng'eg þyrni brautir.
Þér greidiſt vegſemd ætt frá ætt, alheims
Verndarinn gódi! alla líkn fyrir, æ á-
gætt, öll jördin lof þér bjódi; anſi því
himnar hljódi.

---

4. Endurlauſn vegna Jeſu.

No. 46.

Lagid: J dag eitt bleſſad barnid er.

Upp! ad ſamſyngja engla róm: æra ſé
Gudi á hædum! frelſud jörd, med
fagn-

fagnadar hljóm, færi prís í lofqvædum, því Jesús, líf sem lét á kross, líf og sáluhjálp færdi oss, heims follnu ættum ollum; flýi sorg, ótti, flýi þrá, því fékk hans vegna þockann á, Gud vor þjódum gjörvollum.

2. Dómariñ var vor vinur, því, vor ótt'i gledi breytist; ó hvílík heill, nær himni í, honum prís af oss veitist! þú, hvers fæding oss blessun bar, og blessadur daudi eiñiñ var, hátignar himins výda, ásamt Fodurnum átt nú ráð, æ miñstú vor í líkn og náð, Jesú! Lausnariñ lýda!

No. 47.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

Gud leit allt hvad hann gjördi, sjá! gott hann þad allt og veglegt fann, Guds þad dásemdum greindi frá, gædsku, makt, speki lýsa vann.

2. Almættis gaf hann ordi med, ollu skopudu fjör og líf, styrk, fognud', nægtum fylla réd, forsjón vís, máttug, gód, ejlíf.

3. Um alla himna hvellur kór, hátt þá englanna lofgjord qvad: vald Drottins mildi' og vitska' er stór, verkid skepnunar birtir þad.

4. Á manninum hér mátti sjá, mest af öllu Guðs dásemd þó, hans egin mind var sjálfur sá, í sál heilagri vitska bjó!

5. En þessi skepna' er allt féck gott, í reynslu veik þó falla vañ; synd, eymd og dauda sjáum vott, sorglegann um breiskleika þann.

6. Lof sé þér, Gud! sem líknsemd í, leitst til veraldar ofan þá, med Jesú hlaut hún heill á ný, hañ þegar birtist jördu á.

7. Hann, ljós veraldar, heill og ráð, híngad kom Guds ad boda frid, leid svo þolgódur hriád og háð, hlýdiñ til dauda Fodurinn vid.

8. Nú syngur engla helgur her, hátt lof, vor Gud er stór og vís! já allir frelstir játum vér: Jesú! um eilifd sé þér pris!

No. 48.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

J nafni Jesú athöfn má, öll vor stofnast á jördu; gagn og heidur ef efla á, ej tjóni'ad valda hordu. Allt, sem þañinn uppbyrjad er, allt til góds horfa reynum vér, og heilla takmark hljóta: Gud eiñ ad pryfi verk öll vor, velferdar til hvörtganngum spor, á önd' og lifi' ad njóta.

.2. J

2. Í nafni Jesú, eins og baud, oss Jesús, vér áköllum, vonbráustir Drottins nafn í naud, nád prísum Guds á öllum. Hvad hann skipadi strax svo stód, sterkur, vís, mildur vor er Gud, honum jörd, himnar hlýda. Allt vel því heppnast mönnum má, miskunsemd hans, sem treysta á, og födur-forsjón blída.

3. Í nafni Jesú sofnumst vér, í nafni hans hér þrejum, hans ord í lífi ljós vort er, lind huggunar þá deyum. Af gröf oss vekja vill med raust, voldugri, þar á setjum traust, hjá sér til lífs innleida. Med engla röddu þér skal þá, þinn, Jesú! lýdur himnum á, lof endurleystur greida.

No. 49.

Lagid: Þann heilaga kross vor Herra bar.

Einum Gudi sé æra og dýrd, er sinn Son sendi hingad á jörd; hann stýri' og stjórni' oss öllum saman, svo vér hann óttumst og elskum, Amen!

No. 50.

Lagid: Á þig alleina Jesú Krist.

Á þig, o Herra Jesú Krist'! eg set von mína' í heimi; þú elskar mig, það á

eg víst, ord þín veit mér eg geymi. Af himni til vor ofan stést, og kenndir, leidst, huggadir best, blíd tryzd þín eymda bætti kíf, blessadri hlíf, þinni því fel eg önd og líf.

2. Mín synd er þúng, eg af því finn, ángist og hugar-pínu, voladra þú ert vinurinn, veit svölun hjarta mínu! mín sála traust þig setur á, mig synda leystir bolt frá, en heimsins slægdum varar vid, mér veitir lid, í freistni' og géfur andar-frid.

3. Efl mig, Lausnari! ætíd þér, til æru lífid vanda, ástverk þad muna' og mikla hér, ad mig leystir þér til handa; fúslega, Jesú! feta þinn, ferii, náúngann elska minn, uns skipun fæ eg skiljast vid, skamtad lífs mid, ejlífa sælu erfi' og frid.

4. Heidrum því Gud á himna-trón, hærstan Fødur alls góda, og Jesúm Krist hans sæla Son, sem leiddi oss úr voda; helgan Anda, sem huggar önd, hørd villumyrkra leysir bønd, en trúar gladt upptendrar ljos, til þess ad oss, audnast á himnum ædra hnoss.

No. 51.

Lagid: Margt er manna bolid.

Oss géf, Jesú! øllum, ad frá þér ej follum, frid svo fáum vér; þú gafst frelst-

id hýda, þeim frá dróma strída, synd í sett oss hér. Holdsins makt, heimsins prakt, ej skal binda, oss í syndum, allir þér tilheyrum. ~

No. 52.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Allt á, sá Jesúm ástvin á, audveldlega kann skilja sá, vid heim og heimsins gædi; hverr Jesúm ástvin á, þess géd, ánægt síns Guds rádstöfun med, huggun fann hrigd þó mædi.

2. Hverr Jesúm ástvin á, sá kann, óhult lifa, ej hrædist hann, fors heims né flærdar-snörur; ef syndin skélfir sálu mín, og synda straff mig, Jesú! þín, vernd trúfost ver oförum.

3. Þegar eg hefi þig ad eins, þá er eg bættur sérhvers meins, í neyd og deyd ej efast, öruggur stend í allri neyd, og geng fagnandi móti deyd; allt böl þú eian fær sefad.

No. 53.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

O Gud! þá heimar hrapa í grunn, hefur upp qvöl og dóms ógnun, frek ódygd fer vejnandi. Hug-gladur eg vid

heima

heima fall, þig, Herra Jesú! skoda skal, Lausnara minn lifandi. Æ hér, nú mér, þér ad hlýda, þá ej qvída, þarf vid dómi, fagnandi sýng eg: sæll hann komi!

No. 54.

Lagid: Ná kom heidinna hjálpar ráð.

Jeg gledst af því eg Jesúm á, hvad jafnast má vid gledi þá? hún í raunum hugsvalar hér, hagsæld velgengnis eykur mér.

2. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg veit hann píndist krossi á, mín vegna; hans ef held eg bod, hlíf er Gud mín og ørugg stod.

3. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg stendst því heimsins svikráð flá, fors heims ej unnid fær mér svig, fullhuga gjorir Jesús mig.

4. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg vil sál' mína hvetja þá, ad þreyti fús hinn þraunga stig, því hann ej yfirgéfur mig.

5. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jafnvel ej daudann skélfist sjá, hann því vidbúinn hittir mig; heimfør mín verdur fridsamlig.

6. Jeg

6. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg mun til hans í hædir ná, þar hañ er, vera honum med, í himna sælu fá hañ sjed.

7. Já, eg gledst í þér, Jesú miñ! jeg vil trúr geyma lærdóm þiñ; mín gledi, lífgjöf góð ertú; gøfgan mín hljómi um eilífd sú!

No. 55.

Lagid: Konúng Davíd, sem kenndi.

Son Guds ertú med sañi, sonur Guds, Jesú miñ! Son Guds syndugum mañi, sonar arfskeinktir þiñ, Son Guds eiñ eingétiñ. Syni Guds syngi gladur, sérhverr lifandi madur, heidur í hvørt eitt sinn.

---

5. Jesu Fæding.

No. 56.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Med gledirauft og [illegible]elgum hljóm, þig, Herra Jesú Kr[illegible]t! heidri fagnand' og hvellum róm, hópur þiñ endurleysti! úr himna dýrd þú ofan stjest, á jørd til vor, því syngiñ best, sé þínu nafni sóminn!

þad von og fognud gódañ gaf, gjørvallt mannkynid syndum af, ad frelsa ertú kominn.

2. Sannleiksins Gud þig sendi oss; í svørtum myrkra rañi, vitskuñar gladt geisladi ljós, þú gjørdir føllnum manni, blídur kénna, ad þeckja þann, þig er oss sendi Frelsarann, heiminn vid hann forlíka; dygd heiløg kénníng heimtar þín, heidur því syngi túngan mín, þér fyrir nád þvílíka.

3. Einskjærust dygd var allt þitt líf, en þínu, Jesú! gédi, oss ad bjarga og eymda kíf, ad aumka sønn var gledi; óhuggadann þú engann létst, øllum því líkna vannstú best, fótsporum fylgdu þínum, sorgaléttir og nádar nægd, nú skjótt vantrúin hvarf, en hægd, veittir þú veikra pínum.

4. Þíns Fødurs vilja framqvæmd med, fullnustu gjørdir hlýdinu; bot og frelsi er fyrir skéd, fráhorfna Adams sýdinn, syndanna þúngu sektum frá, eg sídan qvittun vænta má, ad sigradir dauda; hátignar því á himnum er, hnoss ejlíft geymt og búid mér, frelsum af fári nauda.

5. Med

5. Med' gledi-raust og helgum hljóm, Þig, Herra Jesú Kristi! heidri fagnandi' og hvellum róm, hópur þinn endurleysti! í himna dýrd upp aptur stést, af jørd, en oss þin nádin best, yfirgéfur aldreji; honum, sem vald og heidur ber, Hallelúja! lofsýngjum vér! øll kné sig audmjúk hnegi!

No. 57.

Med sinu lagi.

Mildi Jesú! sem manndóm tókst, í Maríu Jómfrúr qvidi, þar med heill og hjálpræði jókst, hverjum sem á þig trydi; þú sást vora' eymd og andar-tjón, øllum var búin skømm og smán, ángistar qvøl og qvídi.

2. Yfir oss vyrdtist aumka þig, ei kunnir þad umlída, ad villu gengjum áfrant stig, ej vildum Gudi hlýda; af himnum komst í heim til vor, hófst oss því laust og fridur stór, fyrir þinn dýrstann dauda.

3. Og þú hefir oss øllum sagt, á þig skyldum vér treysta; offur þitt, hlýdni, ást og makt, af syndum hefir oss leysta; ef-laust því setjum á þig trú, allt þad gott sem oss lofadir þú, aldrej kann oss ad bresta.

4. Vor bróðir kjær þú orðinn ert, ætíð vilt hjá oss byggja, vernd og aðstoð oss veitir bert, vér viljum hjálp þína þyggja. Það er oss gagn og gleði stór, Guðs Son orðinn er bróðir vor; hvað má oss síðan hriggja.

5. Heiðrum og lofum Herrann vorn, hann einn oss endurleysti; vér erum með hér blessuð born, bróðir vor Jesú Kristi! gleðji oss jafnan gáfa sú, Guði þöckum hans ást og trú, líkusamann sig auglýsti.

No. 58.

Lagið: Í dag eitt blessað barnið er.

Frá synd og deyð svo frelstumst vér, fagnaðar syngjum hljómi: Frelsarinn í heim fæddur er, þann fögnuð veröld rómi! jörð syndug himins féck nú frið, fullsæla eilífð gleðst því við, Jesús þá von oss veitir; vort líf nú reiknast reynslustand, rétta himininn föðurland; upp þángað allir leiti!

No. 59.

Lagið: Rís upp, mín sál! að nýu nú.

Upp! upp! á Herrans hátíð nú, og hátíðlega þig tilbú, ást Guðs auðmjúkur lýsa!

lýsa! kjærleika med, kann þacklátt géd, kjærleikans Gud ad prísa

2. Segdú med bljúgu sinni fyrst: svo elskadi mannkynid víst, Gud vor, ad Son útsendi. O! gædsku hnoss! Gud elskar oss, geymir med fødur hendi.

3. Vor elskulegi vinur sá, vórt hold og mind sig tók uppá, stoddum í stórum voda, Guds vitsku, rád, gædsku og nád, gaf oss þar med ad skoda.

4. Hann er þín heill, tak blutdeild þú, hennar med sannri bæn og trú, í hans nafni'á hvørjum degi, ej dýrkar hann, sá hrópa vann: Herra! en betrast eigi.

5. Eg vil þacklátur ydka mig, ad sýna rétta trú á þig, hughreysta, hjálpa, sedja, hjørtu gudhrædd, af ángri mædd, í þínu nafni gledja.

6. Rád! kraptur! hetja! allt af þér, er þad himin og jørdin ber; þad allt þér þackir segi, øll kristin þjód, þig prísi glød; þér øll kné þaklát hnegi.

7. Vegsamid Gud! hañ hjálpar fús; hugguñ nádþyrstum er Jesús, allir hans endurleystir, hátt prísid hann, vorn hjálparmann, hans miskun gladir treystid!

No. 60.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Upp! gledjist allir, gledjist nú! gledi uppfylli brjóst vor sú, Guds ást vorn fögnud glædi! því Jesús, heill vor, hann er nær, hans ást á oss hún er frábær, hañ voru holdi klædist.

2. Burt sorg! ej meir vor hjörtu hrell, himnesk kjæti þau upp nú fyll, ad Jesú fagnad fáum, med audmýkt, bæn, þöck, ást og trú, ejlíf hugganin vor er sú, sem af hans nád vér náum.

3. Þinn fridur, Gud! sem ædri er, enn allt hvad þeckjum, skynjum vér, vor hjörtu' og hugskot geymi, í Jesú þeck-íng', uns hjá þér, ejlífrar gledi holdum vér, hátíd í betra heimi!

No. 61.

Lagid: Jesú! þínar opnu undir.
(sjá No. 40 bls. 59)

Dýrd sé Gud'í hæstum hædum! himin syngur fögrum hljóm, mannkyn hrært í innstu ædum, undir tak med lofsaungs róm! allt Guds speki, miskun, mátt, mikli, gøfgi, prísi hátt! dýrd sé Gudi'

Gud'i hærstum hædum! hrósi jørd hans ástar gædum.

2. Ef þú ecki undrast, madur! og ástar Drottins vermist í!; né audmjúkur gjør- ist gladur, Guds svo elsku finnur til, hvorsu máttu' hans mildi þá, maklegt þackar-offur tjá, og med engla lofsaung lýsa, líkn vors Drottins, þacka, prísa!

3. Dýrd, allsherjar Drottinn! þína, í dupti flatur eg tilbid; ást þína og eymdir mínar, audmjúkur eg kannast vid; hvad var eg? þú miskun mér, minn Gud! gafst fráhorfnum hér, eigi Syni þyrmdir þín- um, ad þrisir mig frá andar pínum,

4. Allt mitt dagfar yfirlýsi, ad eg sé þeim hrærdur af, undrum nádar, allt þá prísi, ást, er Son þinn heimi gaf, sú í hlýdni helgi mig, hans svo fet'eg dygda stig! lof, tilbeidsla'og þackin þýda, þessi sé- mín hér og sídar!

5. Dýrd sé Gud'i hærstum hædum, hvorr sinn Son gaf followum mér? mann- kyn hrært í innstu ædum, aldrej gleymi, því veitt' hann þér! almátt speki' og elsku þá, allt mitt líf vídfrægja má, uns eg Gudi' á himna hædum, hef upp lof med engla qvædum.

No. 62.

Lagid: Of n af himnum hér kom eg.

Allir ſamſhagi engla hyrd, í upphæd-
um ſé Gudi dýrd, ſem nú lét jørdu
fallna fá, frid, heſir mønnum þóknun á.

No. 63.

Lagid: Sólin upprunnin er

Gledji ſig gjørvøll jørd, í Gudi ſínum!
fagna, Guds fridkeypt hjørd, Frelſ-
ara þínum! hvørs fæding þér, full nád
himneſkri bodaſt; þygg, tilbid, þacka' í trú,
þeſſa Guds áſtgjøf nú! ſkyldu þín ſkoda.

2. Sem fánginn frelſi gledſt, þann
fjøtur reyra, leyſtur til lífs þá qvedſt, lauſn
fær ad heyra; eins fagna þú, frelſi og líf-
gjøf dýrri! Gud ſynd uppgéfur þér, Gud
þig umvefur hér, nád fødurs nýrri.

3. Sá fæddiſt, fús ſem leid, forſmán,
bønd, pínu, fráſnúid fólk med deyd, frels-
adi ſínum, hønum lofgjørd, hans kriſtni
vanda ætti; hañ færdi' oſs frid vid Gud,
frid vid vor hjørtu med, því brot vor bætti.

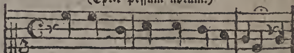
4. Sýng, leik med hjarta' og hug, hans
prís og fagna, um hans ſtór, alvøldug,
áſtverk ej þagna, þín hegdan øll, hans þjon
þig æ auglýſi; ſíſt heimur, hold og blod, þér
haldi' á glæpa ſlód, helg hlýdni' hañ príſi!

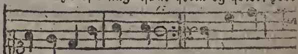
5. Hvørt gagn þræl þrjótskum telst, ad byggja frelsi, ódæll ef aptur selst, ainandar helsi? hvad notar hér, nád fyrir Krist ad byggur, ef faungnum eñ nú blind yfir þér drottnar synd, og kløstum liggur.

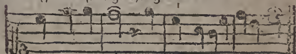
6. Fulltreyst hans fridargjørd, er fjøtrum lasta, fyrir hans ebldur ord, øllum burtkasta, sá ok hans ber, ok sinna synda brýtur, harmar og hatar brot, helgadur ejlíf not, hans frelsis hlýtur.

No. 64.

Lagid: Hverr sem ljúfann Gud lætur ráda, og: Hverr veit hvad fjærri'er æfi endi.
(Eptir þessum nótum.)

2. Vort hjálpræd Guds Son vera fysti, til vor ofan af himnum sté, með hegd-un oss og lærdóm lýsti, leið píslar-vættis dauð'á tré; hann uppreis og til himna sté, himna vegur svo greiddur sé.

3. Frelsari! ástverkum frægstu þín-um, með fegins rómi lýsum vér; en veit oss styrk, svo alúð sínum, í dygð og trú til heidurs þér; í útvaldra flocki'num ejlífd þá, ædst lof þér sýngjum himnum á.

No. 65.

Lagid: Frelsarinn er oss fæddur nú.

Fullum nú til fóta Kristis, sem fæddist oss til lausnar víst: fékk oss á himnum frid og víst; sýngi hans hjörd, honum lof og dýrd, og þackargjörd!

No 66.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Heim til vor Frelsarinn fæddist! fagni hans endurleysta hjörd! straff hinns Alvalda', er hold allt hræddist, horfid er, fridi lýst á jörd; Guds Sonar frelsi gled-jumst í, Gud er vor Fadir uppá ný.

2. Oss, sem ad réttinn barna brutum, brast adgáng ad hans ást og náð; en sekta-

gjoldin óttast hlutum, ejlíf, því bod Guds hofdum smád; oss nú Frelsarinn fæddur er, frid, lausn og sælu hrepptum vér.

3. Upp! upp! mín sál! þygg ástgjöf þessa, audmjúk; fagnandi tilbid hann; Ordid vard hold, ad bjarga' og blessa, barn sitt lét Gud oss fædast mann; vikna mitt hjarta vid þá nád, voldugur Gud þér hefir tjád.

4. Frá allri synd, hann fólk sitt hefir, frelsad og keypt til eignar sér; hann lyst og krapt til góds því géfur, gjæt vel! finnur þú slíkt hjá þér? blómga med dygdum breytni þín, blessad hans dæmi af þeim skín!

5. Af því fagna ad er nú fæddur, Endurlausnarinn syndarans; þó veikur sért, samt vert' óhræddur, vel mun þig styrkja kraptur hans! Guds Sonar frelsi gled þig í, Gud er þinn Fadir uppá ný.

No. 67.

Lagid: Gud miskuni nú ollum oss.

Í trú undrand'eg tilbid þá, trúfesti' og speki þína, er sær, o Gud! mín sál ad sjá, vid Sonar þíns holdgun skína; þín loford hafa eids krapt oll, engin hindran

Þau tefur, ó! hvad þín speki furdu-full, og forsjón allt umvefur, takmarkad hvad eitt hefir!

2. Jeg má viknadur játa þad: jeg hef reynt forsjá þína, Gud! þitt auga mér gjætti ad, um gjørvalla æfi mína. Hverr leiddi mig í lífid inn? lét víst kjør opin standa, hvar ótal gjæda gnótt eg finn? hverr greiddi mér til handa, veg gégnum margann vanda?

3. Fadir! trúfesti og forsjá þín, framar eg vid þad kañast; fyrr'eñ eg til var, miñtist mín, mig hefir sídan añast; mér valdi bædi stund og stad, og stand, er hentast væri; mín gledi sé ígrunda þad, Gud! svo þér þackir færi, af allri ønd, sem bæri.

4. Þín trygd og sýrk'er skjært mér skín, þá skoda' eg kjør þíns Sonar, sé eina hlífd og adstod mín, atkéri minnar vonar! þín forsjon vís, er héldt sín heit, hann gaf til frelsis manna, mér til hjálpráds æ medol veit, mína naudsyn vill annast, bjorg þá af verøld bannast.

No. 68.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

O vor Herra Jesú Krist! oss í manndóm borinn, þú hefir allañ lýd þiñ

leyst, til lífsins ádur kjorinn; opna vor hjertu, ad vér nú, ord þín geymum med réttri trú, hvar med hér á jordu, endurfæddir eignumst vér, arf himna med sjálfum þér, og blessud born þín verdum.

6. Jesu Piina og Daudi.

No. 69.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Mín hjarta mitt, ránsaka mig, réttláti Gud! eg kém fyrir þig, sjá hvort eg heils er hugar! nær hugsa'um Jesú hjartans qvel, beita elsku og píssa bol, sút klockva salu bugar; hans þjáníng oll mín heilsa er; hvílíka nádar dásemd hér, virdtist þú verold sýna! hvenær hef eg nóg hugleidt þad? hvenær best, sem gat vegsamad, af allri sál' elsku þína!

2. Fridar hofdíngi, hetja, rád, hins hærsta kraptur af Guds nád, hér klæddist holdi' og blódi; fórn synda, Jesú! verda vanst, værd á saklausri sál' ej fanst, af qvala felkna flódi; þiñ vinur svikrád veita fer, vopnadann skara senn ad ber, horm-

hormúnga hefst upp tími, qvalanna of=
bod þreyngdi' ad þér, þú hrópar: „Gud!
„ef mögulegt er, bikar sá burtu rými."

3. Likt dropum blóds afdundi þinn,
dýr sveiti, Jesú! máttfarinn, til jardar
þér flotum fleygir; þú Son hins Hæsta
bljúgur berst, bæn þinni vid, þá qvöl þá
skérst, opt gjørdri þinn Gud þegir, jafn-
vel í firrdi styrktann þig, stórkostleg qvöl
og skélfilig, ógn þó og ángist mædir; sekt
manna hlódst þig sjálfur á, í syndugra
hendur gafst þig þá, gédhraustu med
þolgædi.

4. Þú, Guds réttláti og sanni Son!
sjálfur barst illvirkjanna laun, saklaus
og sannheilagur; svo var því fyrri fyrir
spád, framkom nú Drottins hjálpar rád,
vor fridar og frelsis dagur! illþýdid þyrsti
í þitt blód, offañ þín høghærd af sér stód,
svo frelsast sálir kynnu; jeg þinn leysíngja
játa mig, Jesú! því allra synd á þig, hlód
Gud, svo frid vér finnum.

5. Ad þræls mind þú andvirdist hér,
en ædstu dygda skart þó ber, ættd þitt ást-
ar-hjarta; þolir svo hatur, hád og smán,
hormúngum, eymdum fullur; rán, matst
ecki mind Guds' bjarta; þig, sem Gud
hét

hét oss, sáum vér, en samt ekkért oss þeckt á þér, ej mind né fegurd frída, fyrir þér, ej= líkt athvarf mitt! andlit þeir jafnvel byrg- ja sitt; sáttmáls børn siálf þig nída.

6. Offur varst, sem Guds ejlíft rád, á- lyktad hafdi, en af nád, vildir þú vægd oss sýna; fyrir misgjordir fólksins þíns, fyr- ir sekt brotlegs mannakyns, þín var þján- íng og pína; ákjærdur saklaus engu hér, ansar, en siálfur kross þinn ber, sem lamb er bana bídur; fús eins og hugprúd hetja bar, hels neyd, sem oss makleguft var; ást hans fyrir auma lídur.

7. „Eg mátti telja mín øll bein, mín- „ar hendur þeir hafa med flein, og fætur „gégnum grafid; feitir umkríngdu urar „mig; ómildra hópur gladdi sig, sína „vild sjed ad hafi; eg hrópa, en mín hjálp „er fjær; þeir hæda mig: sé hann Gudi „kjær, hañ klagi, hjálp mun kaña! madk- „ur eg, ecki madur, er nú, mig í dauda „djupt leggur þú, spott lýdsins, „mannanna.

8. „Brád qvalarans eg ordinn er, eg „hrópa, þú ej svarar mér, mig yfirgéfa all= „ir; þjakadañ sár þá þorstiñ skar, þeirra „veitt svølun eintóm var, beiskt edik

bland-

„blandad galli, sem var mitt hjarta'er
„sundur smelt, svo sem vatn er mér út-
„hellt, mín ángist er þeim gledi; því yfir-
„gafstú þjóninn þinn, brautmæddann,
„o Gud minn! Gud minn! af andar
„þúngu' erfidi!“

9. Þú hnegir nidur höfdi þín, hróp-
ar fullkomna, borgun mín! þú deyr, jörd
döpur titrar; erfidi hef'eg aukid þér, o!
Drottinn! hrædda sál' þad skér, um píst
þína' eg þenki bitra; hvad er eg, frelsi' ad
fékkstú mér? æ feng'eg allur þackad þér,
sjá, Drottinn! vægd mér sekum! áþýsa
skal þín ástin mig, ad unna þér, svo aldrej
þig, særi med syndum frekum.

10. Örvænting sælu'um ejlífd má,
alla sárlega hrella þá, er forsmá forþén-
un þína; þeim ecki stunda' í ást og trú, á-
gjöf þvílík'ad virda nú, til þýngra dóms
þín er pína, synda þjónum er sífeldt þ g,
med syndum smána', en játa sig, forþén-
un þinni treysta, hvørr ord þín smá er ek-
ar sist, hvørr ej þig elskar dæmist víst,
qvøl þín hann kann ej hreysta.

11. Þú hefir heitid hjástod mér, ad
hlýdnast æ og fylgja þér, ótta Guds og
svo læri! þín hejløg písl mig huggar ein,
hvo-

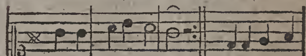
hvonær sem synda banvænt meiñ, samvitsku hrædda særir; gjør mig breñand' í bæn og trú, bind mig í elsku vid þig nú, þitt dæmi géf eg geymi. Veri þín qvol mín vorn í neyd, velgengnis styrkur, hlíf í deyd, og huggun eftsa' í heimi.

No. 70.

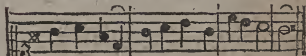
Lagid: Sæti Jesú! sjá oss hér.
(Eptir þessum nótum)

Daudans þúngu kraminn qvol, á kross=
Frelsi = arinn svo brædra böl, bætti

hángir Jesús blíd=ur.
þjakast písla hríd=um.
Eilíf gædskan

út hann géfur, ansa qveinstaf Sonar tefur.

2. Æ! hans hjarta sáru sorg! sér=hvors vinar huggun sneyddur, leid hann

fyrir allra örg, afbrot, smádur vard og deyddur. Harma skál hañ hlaut afdrecka, hana svo fengi' oss Gudi þecka.

3. Hvörr fær qvöl íhugad þá, svo hjarta vikna þess ej mætti, og þó lída sekañ sjá, synda þúngu refsíng ætti! en, hár lídur heilagleiki; hjartad klöckni, raustin veikist!

4. Hañ leid fyrir heimsins synd, hád-úng, undir, bönd, qvalrædi. Hañ, sañ-nefndur lífsins lind, létst á tré vid daud-ans mædi. Fús hann dó og fól sinn anda, Födurs, hlýdinn, geymslu handa.

5. Gódi Jesú! géf ad mér, gleymist sist sú elskan megna, er saklausum þrýsti þér, þett'ad lída minna vegna! minn-íng krossins qvalar þinnar, kostnad votti lausnar minnar!

6. Géf eg mína gráti synd, géf eg med-ur varúd fagni, fridi'og sæld; þín sorgar-mind, sí-áminni best hvad gagni! eg vard keyptur; æru' og sóma, allt skal mañkyn Jesú róma!

7. Virdstú' af nád mér lidsemd ljá, ad líkjast þér og fylgja hradur, þér, sem létst mig lífi ná, lifa trúr og deya gladur! hátt þig prísa' um heimiñ vídañ, heidra nær eg dey og sídan! 8. Þad,

8. Það, Frelsari! vonar víst, vonar ec þiñ endurleysti. Þú óvirðir veika síst, von, sem styrkja hér eg treysti; þegar fjör í dauða dvínar, Drottinn! medtak sálu mína!

No. 71.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Jesú! Herra miñ! að hugsa um pínu og dauða þinn; hjálp mér íhuga elsku þá, er lét þig deya krossi á; hjálp mér að þeckja og þacka þér, þá miskun, sem þú veittir mér.

2. Máttug guddóms ímind þó sért, maður á jörð oss líkur ert, hlýðinn allt framm í ytstu neyð, já! allt að krossins bitrum deyð, sleginn og píndur í vorn stað, alls heims þá barstú misverknað.

3. O hvörsu verk það háleitt er, heilagt og blessað fyrir mér! þá eg vil meta þetta eg finn, þar við örmagnast huga minn, titrandi hjartað sektir sjá, syndanna og ángist finna má.

4. Guð af réttlæti ríkur er, ránga þyt straffar breytni hér, fullt af kjærleika Guðs er géð, gjarnan líkn sendir hegning með; á Jesú krossi eg þess má, með ótta og furðu vottinn sjá.

5. O Herra Jesú! Jesú miñ! jeg reidi mig á dauda þinn, og er framkropinn fyrir þér, Frelsari minn! í dupti hér, þín ástin fyllir umdrum mig, ønd mín packlát því prísar þig.

6. Þín gædska yfirgengur mañs, gjørvalla þánka' og skilníng hans, skyld'eg þess vegna vera nú, valltur og laus í minni trú! eg, madur, þarf ej ætla mér, útgrundad fá, hvørr Drottinn er.

7. Guds mikilleiki er mestur sá, moñunum nád og elsku tjá; audmjúktarfullum anda í, egum vér hañ ad prísa, því, hans nád og mildi mikil er, oss monnum sem hann veitir hér.

8. O minn Frelsari! anda þiñ, andann lát jafnan fræda minn, svo hormúng þína hér á jørd, heldr'eg í trú og packargjørd, og ad trúlyndur ydki eg, ástjemd og stundi dygda veg.

No. 72.

Med sínu lagi.

Jesús, sem ad oss frelsadi, einn var hañn saklaus fundinn; um midnátt sem eiñ íllvirki, er fángiñ og svo bundiñ, og færdur ógudlegum lýd, sem á hañ lýgi

lýgi bera, hæda og smána hrákum med;
hvad gudspjøllin kunngjøra.

2. Á føstudagsins fyrstu stund, þó
fundist sökin engin, í Pílatí hins heidna
hønd, hafdur var sem mordíngi, frómann
Kristum og fridhelgann, fann og svo
vidurkénndi, því frá sér í haldi hann,
Heródí Kóngi sendi.

3. Um þridju stund ad stríktur var,
[illegible]g stód, sem lamb beid dauda, þyrni-kór-
ó[illegible]nu þúnga bar, þar med purpurann rauda,
r[illegible]yrlegg í hønd til hádúngar, høgg og
sp[illegible] ott vard ad reyna: til krossfestíngar
sj[illegible]ilfum sér, sinn kross hann bar alleina.

4. Nær sjøttu stund ad nelgdur var,
nal[illegible]inn á krossinn Kristur, og blódi sínu'
úth[illegible]elti þar, upp med krossinum reistur;
vid[illegible] taddir margir hæddu hann, hæddi
ann ar uppfesti; um land allt myrkri lysta
van[illegible]n, ljóma bjørt sólin misti.

5. Um níundu hann hrópar hátt: horf-
inn [illegible]vad Gud sér vera; en þeir gallid og
edik [illegible]rádt, upp ad hans munni bera; Je-
sús [illegible]á sína uppgaf ønd, í tvennt fortjøld-
in hr[illegible] øckva, hardlega jardar hristust lønd,
hellu[illegible] í sundur støckva.

6. Hinna kroſsfeſt'unn qvøld var ſagt, qvalarar bein ad brjóti, en ſídaſt var í ſídu lagt, ſjálfum Kriſti med ſpjóti, blod og vatn þar ſtrax útaf rann, uppfyllta ritníng ſegir, Johannes, því ad þad ſá hann, þeim votti trúa megid.

7. En þá dagur á enda var, ágætur, ríkur Herra, Joſeph ad kom af kroſsi þar, Kriſts lidid hold ad berg, eins og ſídur vegi-legur var, vel þad ſmurdi til grafar, vardhalds menn ſídan ſátu þar, ſvo ſem Matthæus ſkrifar.

8. Hjálp oſs, ó Jeſú! Herra kjær, hárka qvøl þú ſem reyndir ad hlýdnir þér æ verdum vær, og vorumſt allar ſyndir; dau da þiñ og hans ſáña ſok, ſvo jafnan vér gar-ingæſum, og þig, Drottiñ! med áſt og þøck, æfinlegana loſum.

No. 73.

Lag: Oſs lát þinn anda ſtyrkja.

Misgjørd þá mig áklagar, mín huggun Jeſú! ſért, ørvæntíng ej mig beigar, athvarf mitt því þú ert, æ! til ad færa frid á jørd, yfir þig døpur dundi, dau dans ángiſtin hørd.

2. Hrærdur í hjarta mínu, hug-glad-ur príſa eg þig, ad þú ángiſt og pínu, eiñ-

lñ leidst fyrir mig, æ! eg því gleyma aldrej vil, hvad margt þú máttir lída, mönnunum frelsis til.

3. Mín sála helzt íhugar, hvad leidst til frelsis mér, af þök þá yfirbugar, ill sídur girnd mig hér, og sist heims flærd mig svíkur þá, eg þín fótsporin feta, ferli lífs þraungum á.

4. Mér géf þol mædu' ad bera, minn kross og alla neyd, og þér trúann æ vera, allt fram ad mínum deyd, en hjartad fridi uppfyll þú, ad eg ánægdur lídi, eins og þú leidst, Jesú!

5. Og sem þú oss til besta, útgafst líkama þinn: hjálp, eg med alúd mesta, elski náúnga minn, og þó vanþackad verdi mér, í kjærleiks ydju réttri, eckért mig letji hér.

6. Svo vid æfinnar enda, eg dey í von og trú; um eilífd eg fæ lenda, í dýrd med þér, Jesú! þig, sem hér leidst, eg þar mun sjá, á Guds hástóli' og gjalda, þér gofgun himnum á.

No. 74.

Lagid: Heimsins Styrir forsjón fasta.

O minñ Jesú! öll þín pína, alla sefar hrigd og neyd, huggast eg þá hormúng þína, hugsa um og beiskann deyd; til lausnar allt þvt leidstú mér, lát mig aldrej

gleyma þér! þér, sem synda sekt barst mína, saklausann þá létst þig pína.

2. Ef mér flýgur synd í sinni, svikult mín ef freistar hold, þú æ sért mér þá í minni, þar við krossiñ stódst á fold, hæddur, qvalinn, hatadur, huggun vina órsneyddur, fjötur synda' eg sæ þá slitid, og fullur viknun til þín litid.

3. Heims ef lyst mig glisleg ginnir, glæpa fram á breidann veg, gjálifis ad glaum eg sinni, gédhraustur, nej! segi eg; heims lyst Jesúm hengdi'á tréd; hins réttláta qvaldi géd, burt holds lyst úr brjósti mínu, bjó hún Lausnaranum pínu.

4. Ef mér ógnar ótti' og mæda, eg þá, Jesú! med þér líd, mig þau ecki megn'ad hræda, eg minnist á þitt dauda stríd, þitt mér kéñdi þolugt géd, þolinmædi' ad sigra med; æ eg vil þér eptir feta, ebl mig bædi' ad vilja' og géta!

5. Og þó hel á fund minn fari, fullörugg ur samt er eg; þú mín vernd og minn Lausnari! máttir gánga sama veg; og þú vegsemd ávannst þér, en fékst stad tilbúid mér, í þíns Födurs fridar ríki, finnst þar eckert böl né sýki.

6. Jesú! sál'áminntú mína, ad minna vegna blód þitt rann, kross þinn, daudi,

qvøl og pína, qvittun synda'og lausn mér vann; þá skal øll mín æfi-stund, offrud þér, en hels vid blund, þig mitt andvarp effta prísa, upp til dýrdar holdid rísa.

No 75.

Lagid: Upphef eg augun mín.

Grát auga! Guds Son dó, sem gjørdi þó vel allt, hjálp í neyd heimi bjó, heill útbreiddi ávallt; sannleiks kēñarīn klár, ákrossi deyddur er, vegur er Herrans hár, hann ecki skiljum vér.

2. Jeg fagna, Jesús dó, jeg veit sú meñ féck grætt, ógn daudans eydd burtsjó, Adams má gledjast ætt; lífs morgun-rodinn ljós, leyptrar heims ættum hér, vors Guds úthrópar hrós, hans gædska eilíf er.

3. Vonarfull venda mín, vætt tárum augun sér, í himin upp til þín, ó Gud! hvors mildin er, eilíf og heidur hár, hvad er lífs søknud ró? hvad er heims freistni' og fár? fyrir mig Jesús dó.

No. 76.

Med sínu lagi.

Miñstú, ó madur! á miñ deyd, miñstú á mína sáru neyd, minnstú þad eg

hefi einn fyrir þig, í daudann géfid sjálfann mig.

2. Þad láttú þér nú vera kiært, ad þetta hafir þú ej forþént; af elsku hef'eg þér allt þad veitt, en ecki fyrir þitt verkid neitt.

3. Því láttú þad uppvekja þig, ad þú komir fram fyrir mig, med ángri'og ydrun hjarta þíns, svo ad þú njótir dauda míns.

4. Ad sál' þín verdi'af syndum hrein, og saurugligri lasta grein, fyrir þann dreyra' í dapri pín, sem dundi útaf sárum mín.

5, En hvorju gégnir heimskan sú, ad hugsa fáir um þetta nú? margur er sá madurinn þar, um mína pínu'ej hyrdir par.

6. Hvorninn hann kunni helst ad fá, hjálp audar sinnar, og leysast frá, hrelling í dauda' og hugar pín, og hegning' fyrir syndir sín.

7. En fagna'og gledst mín fátæk hjørd, fyrir minn dauda hólpin gjørd, sem hefir allt þitt traust á mér, ad vísu vil eg hjálpa þér.

8. Í mínum dauda er þitt líf, þín hjálp, þitt traust, þín einka hlíf, mín elska sé upphvatning þér, í dygd og trú ad líkjast mér.

9. Lof og heidur sé, Lausnari! þér, líka fyrir þá, sem veittir mér, fyrir þinn dauda og dreyra foss, o Drottinn! hjálpa ollum oss!

No. 77.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Í þínum dauda, o Jesú! er mín lífgjöf og huggun trú; dásemdar kraptur dauda þíns, dreifist nú inn til hjarta míns, uppá þad synd og illskan hver, útaf deyi í brjósti mér.

7. Jesú Ord á Krossinum.

No. 78.

Lagid: Nú kom heidinna hjálpar rád.

Ad Jesú krossi kom og bíd, kristin sál'! og því gódfús hlýd, sem Frelsari þinn sagdi þar, seinast verold' til huggunar.

2. Hann fyrst óvinum fridar bad: Fadir! — segir hann — tilgéf þad, villtir á synda-vegi hjer, vita þeir ej hvad gjøra mjer.

3. Fyrir mér bid, Frelsari minn! ef fer eg villt um lærdóm þinn, og ad-

varanir ecki fá, aptrad mér láſta vegum frá.

4. Harmbrûnginni, ſem módur mók, mœndir augum, vid kroſsins fót, og þinn Johannes heñi þar, hjálpar-mann, vin, ſon, ávlſar.

5. Þegar mig undir þiñ kroſs ber, og þrýtur vina ſtodin mér, ſorg, óvild, neyd, mig hata' og hrjá, hjálp, Jeſú! ſend mér adſtod þá.

6. Strax er rœnkginn ſinar ſá, ſyndir ydrandi' og vildi ná, farſœlum dauda frelſi' og hlíf, fullviſſu naût ûm ejlíft líf.

7. Hyggun af þínum muñi mér, miñ Jeſú! géf, þá deya fer; uñ mér ítima ad mér ſja, og þér í vegſemd lifa hjá.

8. Þig qvaldi' á ſál' og holdi hørd, hormûng, þad fjórda vitnar ord: „hvørs „vegna, minn Gud! minn Gud! þú, mig „hefir yfirgéfid nú?"

9. Þitt hróp og ángiſt, Herra! hér, huggun og von þá géfur mér, ad yfirgéfaſt ej eg ſkal, um daudans þó eg ráſi dal.

10. „Mig þyrſtir," þú vañſt hrópa þó, þér enginñ ſvala-dryck tilbjó, lífs kraptar tók'r' ad tœmaſt þér, til þín ſúrt edik rétt því er.

11. Birl.

11. Birladann sárri beiskju mér, bikar ef dauðinn rétta fer, ó Jesú! stödugt géf mér géð, góðri ró hann afsúpa með.

12. Qvalanna mæðdann kaleik þér, Kristi! hlýðinn útdrackstú hér, og lýstir hvað ályktað sé, „allt fullkomnað,“ á krossins tré.

13. O! hjálpráðs géfna huggun þá! hédan af synd og dauði má, ecki skélfa mig aumañ mañ, ejlísañ sigur mér það vañ.

14. Allrasíðasta orð þitt nú, er mín lífs von þá sagðir þú: „Faðir! í þína fel „eg hönd, fram- hér-líðandi mína önd.“

15. Géf mér svo lær'að lifa hér, loks burt í friði sofn'eg hér, fullhuga eg í Föðurs hönd, fela svo megi leysta önd.

No. 79.

Með sinu lagi.

Jesús Kristur á krossi var, qvaldist allur hans líkami sár, með hinni mestu pínu, sjø orð vor Drottinn sagði þar; haf þau í hjarta þínu.

2. Fyrsta: synir hans sinni'og náð, siñ Födur kroptuglega bað, um heill óvina sinna: „miñ Faðir! fyrirgéf þeim það, „þeir vita'ej hvað þeir vinna.“

3. Ann-

3. Annad; merkir hans mildu trú, munadarlausri segir nú: „sjá! þar er „son þiñ qvinna! Johannes! módir þín „er sú; henni skalt unnsjon inna."

4. Pridja: hans mikla miskun er, minnast þess jafnan skyldum vér, rænungja svo réd svara; „áñ efa skaltú í dag „med mér, í mínu ríki vera."

5. Fjórda; sýnir þér synda mátt, Son Guds kallar á krossi hátt: „Gud! því vilt „mig forláta? hardlega qvelst allt holdid „mitt, yfrid mjog úr máta."

6. Fimta ord hans skalt festa' í hug, Frelsarinn dýrt ad keypti þig, því sagdi hañ: „sig þyrsta," hañ girntist heill mañkynsins mjeg; hold hans sárt naglar nísta.

7. Sjötta ord kristnum sé innrætt, synduga alla fær þad kjætt, hvönær í hug þad kjæmi: „uppfyllt er allt," og oll synd bætt, med minni qvol í heimi.

8. Selnasta': „þér, Fadir! fel eg í „hond, fram nú lídandi mína ond." Eg bid þig, miñ Lausnara! heilags anda mér huggun send, þá hlýt eg af heimi fara.

9. Ljúfi Jesú! þín lífsins ord, lát mig oll geyma hér á jord, í trú og hjarta hreinu, en med þér sídan æru' og dýrd, odlast í ríki þínu.

No. 80.

Lagid: Skapari stjarna Herra hreinn.

O Jesú! séu ordin þín, andláts sídasta huggun mín, sál minni verdi sælan vís, med sjálfum þér í Paradís!

8. Jesu Upprisa.

No. 81.

Lagid: Gled þig, Guds Sonar brúd!

O! hjálprád! uppreis hér, sá allt líf hafd'í sér; uppris glød, ønd mín! líka, athuga dásemd slíka: ej gátu heljar hørdu, haldid bønd Drottn'í jørdu.

2. Hañ uppreis, heyrid þér, hañ, sem offóktud hér! hañ, hér hötudud, leiddud, harmqvæli yfir, deyddud, nú daudans allt ofbeldi, undir hans liggur veldi.

3. Hañ uppreis! heyri nú, hvørra veik reynist trú! undir hans krossi eigi, efasemd nein svo beygi; uppreis af ædstum krapti, ydur lífs von því skapti.

4. Ej hrædist eg nú þinn, o daudi! brodd, því vinn; nær sem þú kallar, kém

eg,

eg, hjá Kristi stadar nem eg; eg lít gégnum grøf svarta, gledi-ljós himins bjarta.

5. Vissu lífs eilífs ljer, Lausnarans sigur mér, megnar ej mig ad fæla, myrkur grafar né kjæla; um jørd all-lítid géf eg, í Jesú lífsvon hef'eg.

6. Jesús uppristiñ er, alføgnud þetta ljer, frelsis Foríngja halda, féck ej band daudans kalda; hañ uppreis, upp skal rísa, ønd mín og nafn hans prísa!

No. 82.

Lagid: O Fadir himneski' og eilífi Gud!

Lof sýng eg Drottni, sem lífid gaf mér, lofgjørdin honum og þacklætid ber, Jesús af grøfiñi frægur út fer, Frelsari miñ veit eg lífs er.

2. Unun, von, huggun, þar øll byggist á, á Drottins hásæti ríkjand'er sá, sem leysti mañkynid syndunum frá, sídar til hans koma jeg má.

3. Mína úr jørduñi mold reisir hañ, mig nýu lífi sem gæda þá kañ, medur þeim útvøldu mér sætis añ, miñ Jesús þá eg fer hédan.

4. Grafar bed-mitt lít eg gladur þvi á, Gudi fel tímañ nær leysi hér frá; eg

sæ

fæ mér himininn opnadann siá, og vil
sem fyrst heim til Guds ná.

No. 83.

Lagid: Túnga min af hjarta hljódi.

Sá krossfesti Kristur lifir! kristinn eng-
ann skal því mann, daudans falla
ótti yfir, engin grøf hann skélfa kann,
þeim sem lúinn, þreyr, uppbúin, þæg er
sæng ad hvílist hann.

2. Ertú, Jesú! æ lifandi, eg á deyd
því sigur vinn, lífs von mín æ stødug
standi, studd vid lífsins máttinn þinn, hof-
ud lifir, limum yfir, lífs þeim kraptinn gef-
ur sinn.

3. Hold er eg, mitt hold skammvinna,
hlýtur verda dupti ad, þegar stundir lífs-
ins linna, til lífs þó Jesús vekur þad, sín
tilsærir, sæld mig nærir, sínum upp í
dýrdar stad.

4. Hér opt hjáir holds kránkleiki, heils-
una sídar allir fá, í jørd endar jardnesk
veiki, jørd andlegur rís eg frá, ókreink-
jand' í ædra standi, edli mitt skal verda þá.

5. Veit hjálp, Jesú! veiki minni, von
ad gledjast þessa vid, lifnadinn gef laga
kynni, lærí og stundi helgann sid; sofna'

eg gladur, sæll vaknadur, senn hjá þinni hægri hlid.

No. 84.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug og sál.

O Jesú, Guds eingétinn Son! álít þú vorn lofsaung og bón, hátt vert prísadur, Herra! þú, hvorr ed dóst, en þó kifir nú! uñ oss um glada ejlífd fá, æru, sæld, dýrd og vegsemd þá, hvorja þú bjóst oss himnum á.

No. 85.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

O Jesú! hel þú yfirvannst, ej daudans bønd þér haldid fá, med sigri oss þú frelsi fannst, frid og líf ejlíft Gudi hjá.

2. Herra uppríśni! hjálp veit oss, hug svo ej bindum jordu vid, en fúsir stundum ædra hnoss, eignast í himna sælu frid.

3. Géfdu oss nád ad þócknast þér, þañ sem ad skeikar styd þú fót, sjálfur strí med oss, svô ad vér, sigrandi gaungum dauda mót.

No. 86.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Fram af dymmum fylsnum nætur, føgur þegar sólin skín, haudrid gledt

hljóma

hljóma lætur, hrædslan myrkra gjörvöll dvín; gröf svo Jesús genginn af, gledi-ljósid bjart oss gaf; vegsemd, prís og ejlíf æra, upprisnum sé Jesú kjæra!

2. Pock sé mikli þér sigrari, þú fángelsid grafar brautst, minnar hverfur mædn' andvari, mitt skal á þér öruggt traust; ef eg von'ad eins á þig, enginn hlutur skélfir mig; af deyd Jesús uppreis bliduur, ejlíft lífid mér framb ýdur.

3. Vík'eg ej af vegi dygda, volædi þó ami' ad mér, og sjúkdómar abli hrigda, en mótlæti kremja fer, øfund, hatur ef mig hrjá, adstod vina hverfur frá, vininn Jesúm á eg eina, øruggur hans trygd fæ reyna.

4. Engin daudans ógn mig hrekur, eg han fús og gladur sinn; mitt dupt Jesús minn uppvekur, mér líf géfur annad sinn; í gröf skil eg eptir mind, eymdar, vott um neyd og synd, brodd sá daudans brotid hefir, betra líf mér sídan géfur.

5. Hættur engar hér á jördu, hrædslu skotid inn mér fá, bøndin synda heljar hördu, hrøckva, sæll eg lifi þá; o Jesú upprisni minn! eg sje frelsis kraptinn þinn, eg medkénni elsku þína, ad þér taktú sálu mína.

No. 87.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Lifs bodunar dag Gud nú géfur, gledjist kristnir menn Drottni í, af grøf Jesús útgéngid hefir, ecki gat daudiñ haml-ad því, ej skyldi liggja' í henni hann, hann uppreis, frægsta sigur vann.

2. Viljugur synda vorra byrdi, vor Jesús bar, dó krossi á, víss lífs upprisa oss ad yrdi, uppreis hañ fyrstur dauda frá; ydrandi huggist andi hér, eptir daudann líf fáum vér.

3. O gódi Fadir! géf þiñ andi, gjøri sér bústad hjá oss nú, ad hvørr ádygda stigum standi, styrki, von ebli'og saña trú, svo egum víst á himnum hnoss, heilla, sem Jesús ávann oss.

No. 88.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Jesús lifir! eg einninn med, ej skal daudinn mitt sturla géd; hann lifir, eins mun aptur mig, uppvekja máktin guddómlig, og forklárun skrýda skjærri þá; skal þad sú von eg byggi' uppá.

2. Jesús lifir! jardríkid hér, jeg veit ad honum géfid er; hans líking eg og eiñiñ

nar,

næ, um ejlífd ríkja og lifa fæ; Gud efnir þad hann oss nam tjá; þad er sú von eg byggi' uppá.

3. Jesús lifir! hvørk efast fer, æru Guds stóra nidrun tér, nád sinni lofad hefir hañ, hvørjum er synda ydrast: vañ, um ejlífd skúfar engum frá; þad er sú von eg byggi' uppá.

4. Jesús lifir! til lucku mér, lífid mitt allt því honum ber; eg vil med hreinum hjartans sid, holds lystir mínar strída vid; þeim veiku krapta vill hañ ljá; von sú er þad eg byggi' uppá.

5. Jesús lifir! þad víst eg veit, vid hann mig skilur ecki neitt, vellyst, armæda, verøld flá, vjela skal mig ej honum frá, hans adstod þar til eg mun fá, er þad sú von eg treysti' uppá.

6. Jesús lifir! því ordinn er, inngángur lífsins daudiñ mér; ó hvíllíkt traust, þá helid slær, hér af mín sála tekid fær! ørugg í trúnni innir þá: o! minn Jesú! þig treyst' eg á.

No. 89.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Jesús uppreis! ønd mín fagna, ódaudleika vissu þíns; samsýng englum,

sýng, ej þagna, sigur-hrós Lausnara þíns; fyrir hans líf eg eflaust á, upp ad rísa og vænta má, um eilífd gæda, er aldrej þrjóta, ódaudlegur fá ad njóta.

2. Jesús uppreis! gledi gnóttir, Guds Sonar líf færir mér; heljar burtu hverfur ótti, hans med dauda eg leystur er; sjá Dómarinn sannar þad, sem sagdi: allt er fullkomnad! þessa vissu þar um géfur, þad af dauda risid hefir.

3. Jesús uppreis! vottud vissa, ad var frá Gudi frædi hans, ad heimur skyld'ej hana missa, hann dó vottur sannleikans, ótal guddóms undrum þann, í lífinu styrkti hañ; loks Gud vorn Frædara vekur, vafa allann burt soo tekur.

4. Jesús uppreis! eg má treysta, ordum hans í lífi og deyd, þetta skal minn huga hreysta, í hörmúng, skorti, sorg og neyd; já, þó breiskur hrasi eg hér, hañ er líf og uppreisn mér, í trú hann hvørt ad sér vefur, eins þó deyi lífid hefir.

5. Jesús uppreis! erfd ad taka, og øllum nøfnum hærra nafn; huggun sú skal hjá mér vaka, hrelldum sárt vid ranna safn, med honum ef eg ljúfur líd, líka hans ríkis erfdar bíd; eptir kross Gud krýndi Soninn, krossberenda er sama vonin.

6. Jesús uppreis! eg vil stríða, og trúr hlaupið freyta mitt; lær þú Drottni, hold mitt! hlýða, hann uppvekur duptið þitt, önd og líkam' hreinsa hér, helgudum, Jesús, farsæld þér, holds og andar hefir fundið, hann þá reis af grafar blundi.

7. Jesús uppreis! Jesús lifir! Jesú líf er lífið mitt, sigur hans lífs óvin yfir, önd mín! sigur-hrós er þitt; í dauða sál' min djörf fær sagt: dauði! gröf! hvar er þín makt? undan henni er eg hrifinn; eg veit Frelsari minn lifir.

No. 90.

Lagið: Kristur reis upp frá daudum.

Upprisinn er nú Kristur, af öllum qvölum leystur, af því gleðjumst nú allir vér, Jesús vor hjálp og huggun er, honum prís ber.

2. Frá daudum nema' hann færi, fánýt vor trúa væri: Drottinn vor Jesús daudann vann, dýrkum og lofum því allir hann; hátt prísum hann!

No. 76.

Með sínu lagi.

Kristur reis upp frá daudum, leysti hann allann heiminn af naudum,

því skulum vér allir gladir vera, lofa'og dýrka vorn Lausnara, Hallelúja!

9. Jesú Uppstigning.

No. 92.

Med sinu lagi.

I dag þá Hátíd høldum vér, til himna stje vor Herra; ejlífi Gud! vér þøckum þér, þig bidjum: vyrdstu' ad vera, vor aumra maña verndin blíd! veraldar qvøl er mørg og stríd, hjálp oss hana ad bera. Hallelúja! Hallelúja!

2. Lof sé Gudi! vor lausn er gjørd; leid til farsældar búid; hefir oss Jesús, hér frá jørd, til himna sídan snúid. Hvørr, sem trúir, fær føgnud þañ, fyrir þad sig tilbúa kañ, hold í grøfhvílu kúid. Hallelúja! Hallelúja!

3. Þeir leita ecki Lausnarans, sem liggja' í girndum synda, því lukt er himnaríki hans, holdi og blódi blinda. Trúin á Gud sé sønn og hrein, svo mun lífid í hvørri grein, til hans á himna stunda. Hallelúja! Hallelúja!

4. Guds

4. Guds børn hér jafnan búa sig, burtu til himna ferda; holdsins girndum og heimsins sid, heilaglega sér forda; med trú og ást sjá upp í hæd, en Gud ofan med sinni nád, fram til þess fundir verda. Hallelúja! Hallelúja!

5. Vid tignar degi þá tökum fyrst, til sín lætur Gud oss koma, samlíka gjørir sjálfum Krist, í sælu dýrd og ljóma; þá hljótum fögnud, frid og hlíf, fulla sælu og eilíft líf, Gud géfi oss þann sóma! Hallelúja! Hallelúja!

No. 93.

Lagid: Gudi lof skal önd mín inna.

Heidri Guds helgi skarinn, Herrann Jesúm, þeim veldid ber! hann fyrst til himna' er farinn, hjálpin jardar fullkomnud er, vegsemdar ríki rædur, rétt trúud Guds börnin, sem eru' hans samlagsbrædur, sjálfur þar leidir inn; hans ord oss veginn vísa, vor stjórnari hann er, þá miskun þeckja' og prísa, þeim endurleysti ber.

2. Þótt á lífs umferd megum, eymda mörg reyna hretvidrin, samt vér í upphæd eguñ, inngaungu von í himininn;

ofbjóda skal mér eckt, andstreymi nockurt hér, í trúni því eg þecki, þad Drottins barn eg er; þessa lífs mjøg stutt mæda, metast sem eckert skal, mót unadsemd upphæda, í dýrdarinnar sal.

3. Heidri því Guds herskarinn, heims Frelsara, hvørs valdid er! hañ er til himins farinn, hann nád gjørvallri jørdu tjer; kné bædi og hjørtu hnegid, fyrir honum, er tilbjó, ydur þá vist, sem egid, í himinsælda ró; o þann fagnadar fundinn, er Frelsarann náum sjá! sú vild'eg sælustundin, senn kjæmi, Amen, já!

No. 95.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Allt er fullkomnad! af því vor, á hinna er Drottiñ fariñ; í gledi-saung tók undir stór, engla gladur herskarinn; syng og med þeim, min sæla ønd! sá situr Guds vid hægri hønd, eilífur helgur Herra! øll verøld hann er undirløgd, æra sé Kristi jafnan søgd, og dýrd, er ej má þverra.

(Seinasta versid af No. 56. bls. 65.
Med gledirødd og helgum hljóm).

No 95.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Jesús burt frá jördu vendi, jafnskjótt upp til himna fór, hjá Guds settist hægri hendi, hafinn yfir Engla-kór, oss sinn helga Anda sendi, ofan af hædum Drottinn stór.

2. Fyrir Drottni fall þvi nidur, frelst af naudum, Adams kyn! syng þeim dýrd oss sátta bidur, sé þad lof ei yfirskyn, oss er, brædur! fenginn fridur, Fodur egum Gud og vin.

No. 96.

Lagid: Af fodurs hjarta barn er borid.

Elldri meñ og yngri lofid, ætíd Gud med hug og raust! von inngaungu' í himin hafid, hólpnir, qvittir efalaust, vid eymd stærsta, eignist hærsta, dýrd og nád, þvi Gudi sé, lof, dýrd, heidur ad eilífu!

2. O! ad vér þá elsku þecktum, ó-verdskuldad Gud oss gaf, hans svo bod og vilja voktum, vorum syndum látum af, í lífi' og dauda, Drottni hlýda, hañ hjálpi oss og honum sé, hærst lof, heidur ad eilífu!

10. Jesu Stjoorn sinnar Kirkju.

No. 97.

Med sinu lagi.

Ovinnanleg borg er vor Gud, oss hann best verndad gétur; hann gaf oss styrk i hvørri naud, hættunum takmørk setur; ill girnd, óvinur vor, eblir i gégn oss þor, hennar er vjel og vøld, víst hættuleg, margføld, hún Guds veg gánga letur.

2. Vor eginn máttur veikur er, vor þróttur strax er farinn, einn oss i þrautum adstod tjer, af Gudi þar til kjørinn; ef spyr þú hans heiti ad: Herrann Jesús er þad; oss frelsad hefir hann, hvørr má vid jafnast þann? sá er jafnan sigrarinn!

3. Illþýdis blinda ædi her, oss þó hann vilji hrella, vér óttumst ej, vor Jesús er, vort traust og hjálpar hella; hann dramb og heimsins makt, hefir ad velli lagt; hvørr, sem finnst honum trúr, háskasemd leysist úr, þann má heims flærd ej fella.

4. Vorn, huggun Jesú hejlagt ord, heims er gégn villusnorum, ofbeldi hræd-

umst ej né mord, allir hugstyrkir svørum: þó missa verdum vér, í verøld hvad kjærast er, audnu, líf, allt vort hér, ávinníng daudinn ljer, til Guds í fullsæld sørum.

5. Miskunar Fadirinn, mildi Gud! mest sé þér dýrd um heiminn! svo þú oss dýrsta sýndir náð, Son þinn er til vor kominn, er sínu ordi med, oss veitti rósamt géd, og veg þinn vita lét, vist oss á himnum hét, heill sú haldist oss, Amen!

No. 98.

Lagid: Heidur sé Gudi himnum á.

Eilífur Gud gaf Soninn sinn, svo hann vort frelsi væri; hans nafn er stórt því heidurinn, honum aldirnar færi, hylli þann Konúng himin og jørd, hlýdni sýni og þackargjørd, lífs á þeim hvad helzt sig hrærir.

2. Undir hans stjórn, hvorr óttast kann, alls ríkis síns hann gjætir, þó heims øll voldin herji' á hann, med hreckjum og dramblæti; hans bygging traust á bjargi er, burt-flúnum því óvina her, forsmán þúng og fjortjón mætir.

3. Náðar-boðskapur og friðar-fregn, færist um jörð gjörvalla; hjörtu mannaña góð og gégn, gæðsku hans því ákalla; fiña og reyna fáum vér, Frelsari vor að Jesús er; prísum hann um ejlífð alla!

4. Honum sem yfir himni er, Herra í dýrð ríkjandi, allt hvað lífs hefir anda' í sér, ejlífa lofgjörð vandi; látum hug, mál og líf vort hér, lofa þann, sem svo mikill er, til hans vor trú stöðug standi!

No. 99.

Lagið: Heiðrum vér Guð af hug' og sál'.

Ejlífri lofgjörð offrum vér, o! Drottinn Jesú Kristur! þér, ástfús til vor komst ofan þú, í vegsemdinni ríkir nú; þinna frelsíngja athvarf er, ætíð stöðugt hjá sjálfum þér, hvað helzt mótdrægt að höndum ber.

2. Undir þitt veldi auðmjúklig, öll sképna, Jesú! beygir sig; heims veldin öll þó hverfi' á braut, Herra þitt rík' ej enda hlaut; byggt á sannleika eitt það er, óhultir skulum hlýðnast þér, og treysta hvorju fram sem fer.

3. Kunnur er þér veikleiki vor, vor minstu því, svo eckert spor, heims-flærðir.

oss hér hreki frá; haf oss í miskun gætur á, styrk vora trú, þiñ fær oss frid, framleid og géf vid þína hlid, ejlífa sælu' og andar grid!

No. 100.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

O Drottinn Jesú! útbreid þú, á medal vor þitt ríki, esi, villur og ódygd nú, vid ords þíns birtu víki! vitska, tryggd, elska innilig, unun og fridinn næri, uns sjáum ríkja'um ejlífd þig; øll veröld lof þér færi, Frelsarinn Kristur kjæri!

No. 101.

Lagid: Hvørr sem ad reisir hæga bygd.

Brodd daudans óttast ecki ber, ej sigur grafariñar; rád Guds af Jesú uppfyllt er, og lífs von trúar miñar. Frelsaranum hvørr fylgja vañ, farsældar leid æ gengur hañ, ødlast heill andar siñar.

2. Mikill, o Jesú miñ! ert þú, mikill ríkir á hædum; útbreidist sannleiks ord þitt nú, allt krýnir verk þitt gædum; þú lejdir, styrkir, ladar ad þér, lýd þañ, sem dygda skartid ber, og lof þínum færir frædum.

3. Mikill, o Jesú minn! ert þú, mitt líf þá hníg eg daudur, andlát ej framar óttast nú, eg skil gladur vid haudur; í gégnum daudans dal eg ser, Drottinn! um ejlífd sæll hjá þér, lífs götu'eg geng ótraudur.

4. Hjá þér um aldir, o Jesú! önd miñi frid þú géfur, himneskrar sælu henni þú, hnoss ejlíft búid hefir. Kalla mig heim nær þócknast þér, þann géf vegsemdar skrúda mér, útvalda sem umvefur.

No. 102.

Lagid: Skapari stjarna Herra hreinn.

Jesú! þín kristni kýs þig nú, Kóngur heñar eiñ heitir þú, stjórn þín heñi svo haldi vid, ad himneskum nái dýrdar frid!

II. Guds Andi og Ord.

No. 103.

Lagid: Kristi! vér allir þöckum þér.

Hvor má í ríki Herrans nand, hjá vorum Fodur granda, svo fram trú í

þ. i

Því, sem hann band, sál vor og hjörtu standa? svo stór hans fædur-alúd er, ordsins ljós tendrad fyrir oss ber; vér leidmust af hans Anda.

2. O Gud! vér þockum ordsins gjöf, oss þad um sannleik frædi; veit, ad þad allt ad vorri gröf, virdum sem himneskt gædi. Ebl þú hjá oss þad andar-traust, óskélfdur hvorr og hræsnislaust, þess krapt medkénna nædi.

3. Vér ef frá dygda víkjum síd, en velsum tilsku ljóta, þitt hejlagt ord oss varar vid, og vekur til yfirbóta. Nær þúngbær oss þín hirtir hönd, huggun ordsins þá styrkir önd, trú, von og traust ej þrjóta.

4. Lát, Gud! þitt voldugt vísdóms-mál, vort breiska styrkja sinni, svo vafatrú og villan hál, vidnám þar aldrej finni; Andi þinn veiti' oss öblugt géd, oruggum fæti gaungum med, á sannleiks þjódbraut þinni,

5. Géfi þad miskun Guds og nád, gjörvoll uns tíd er samen, ad vid hans ords og Anda rád, öll kristin hjörd sé tamen, þá egum himna vissa vist, veit oss þad, Gud! fyrir Jesúm Krist! heyr og bænheyr oss! Amen!

No.

No. 104.

Med sinu lagi.

Lofi Gud i hans helgidóm, hans kristnir menn á jördu, segi lof, þock, med sinum róm, svo ord hans vídfræg vrdu; þau um lønd øll, ord hljómi snjøll, hans makt og heidri lýsi, hátign vors Guds þeir prísi.

2. Ad hjartans Son sinn Herrann Krist, hefir fyrir oss géfid, þar af fengum vér Fødurs ást, fyrir hans dauda lífid; samvitskan hrein, vid synda mein, sig af Guds elsku gledur, Abba, o Fadir! bidur.

3. Bodad er nú hans blessad ord, berlega øllum møñum; frid og huggun þad færdi jord, frjofgadi dygdum sonnum; hvád andad fær, Guds gáfur þær, gøfgi, þacki mest lengi, og Hallelúja syngi.

4. Hátt lofid Gud á himni' og jord, hans nád og gædsku játid, hér sem hefir sin heiløg ord, hljóma fyrir oss latid; veri þau oss, á vegum ljós, vor hlifd i freistni' og voda, og huggun helg i dauda.

No. 105.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Drottinn! send oss nú Anda þinn, ást og nád i vor hjørtu inn, svo þínum

saun-

sannleik trúum; géf oss hann skilníng, hjarta'og hug, hejlog ord þín ad girnumst mjog, af hjarta til þín oss snúum, ó Gud vor Fadir! géf þá nád, gjördir, ræda og allt vort rád, verdi til lofs þér einum, alla hindrun lát hverfa frá, hvad ebla kann oss lát nú fá, ad gáng'á vegi þínum.

2. Drottinn! í tíma vek oss vel, ej vitum vér hvad laung er dvol, nær linna lífsins stundir; kénn oss þinn ótta, elsku'og trú, anda þinn lát oss fræda nú, svo jafnan høtum syndir; raungum lærdómi'oss vara vid, veraldar flærd og ljótum sid, ad ej kunni oss blinda, sjálfur oss miskun send þú hér, ad sálar fognud erfum vér, og styrk oss allt til enda.

No. 106.

Lagid: Nú bidjum vér hejlagann Anda.

Þitt ord og Andi, o Gud! veit nú, ad oss med réttri samankengi trú; kristid höfum helti, helga Krists lærdóma, í hreinum hann vardveiti, hjá oss jafnan blóma. Herra! heyr þá bón!

2, O! vísdóms Andi! veit oss þad skyn, ad oll sé heill ad eiga Jesúm vin; hans ad bodum hlýdum, hans í fótspor fetum, svo

 hreppt

hreppi med helgum lýdum, himna fögnud getum. Herra! heyr þá bón!

3. O! Andi fridar! öræfkud veit, vor brædra eining veri hvörn um reit, svo i sæld og voda, samhuga framferum, hvörr annann adstoda, i öllum lífsins kjörum. Herra! heyr þá bón!

4. O! Guddóms Kraptur! uppfyll vort géd, á dauda-stundu, hærstu huggun med; ad vér engu vyrdum, allann heimsins blóma, um eilífdar hirdum, ad eins dýrd og ljóma. Herra! heyr þá bón!

No. 107.

Lagid: Gud miskuni ná öllum oss.

Oss sýna, Jesú! ord þín blíd, allann þinn kjærleik heita; þinn Anda lát um æfi-tíd, oss sálar fögnud veita! þetta þín saña unan er, oss þínum kristnu moñum, unn hennar leitum ætíd hér, á dygda-vegi señum, ad hjá þér umbun könnum!

No. 108.

Lagid: Heidur se Gudi himnum á.

Lofgjörd sé þér, Gud gjædsku hár! sem gloggt þeckir vora veiki, einn er þinn

vís=

vísdóms Andi klár, er ljós í myrkrum
qveikir, vorum anda þú veitir dug, vís-
dóms leidir og dygda-veg, ad oss fótur
ecki skeiki.

2. Frí og laus øllum ótta frá, áfram
lífs-veg hvørr képpir, myrkrid ej villu
valda má, vér øruggt stridum heppnir;
þinn Andi, Jesú! æ og nú, oss þar um
géfur vissa trú, ad sannkristinn sælu hreppir.

No. 109.

Med sínu lagi.

Gud miskuni nú øllum oss, og géfi
blessun sína, og láti sinna orda ljós,
til ejlífs lífs oss skína, svo vilja hans og
verkin øll, í veröld þeckja kynnum, og
Jesú Kristi kroptug heill, kunnug sé øll-
um mønnum, ad gjarnan hlýdi honum.

2. Þér, Gudi! lof og þackargjørd, þinn
lýdur jafnan játi, og fagni sérhvørt folk
á jørd, fagrann saung heyra láti, ad þú
Dómari ert á jørd, illsku lídur því eigi;
verndar og leidir oss þitt ord; allt fólk
styrkir svo megi, gánga á réttum vegi.

3. Þacki þér, Gud! og lofi þig, þitt
fólk lotníngu medur; ad dygdum mann-
kyn audgi sig! ord þitt oss frædir,

gledyr. Gud Fadir, Son og Andi hreinn, oss blessi alla saman, vegsami hann og óttist einn, allt mannkynid um heiminn; segjum af hjarta: Amen!

No. 110.

Med sinu lagi.

Anda þinn, Gud! mér géf þú víst, grátandi eg þess beidi; ad villi mig hid vonda síst, veg minn allann þú greidir; medan eg lifi hér, og ljær þú tímañ mér, lát mig vel lær'ad deya!

12. Fullsæla eptir Daudann.

No. 111.

Lagid: Um daudañ gef þú, Drottinn! mér.

Sidasti dagur máské miñ, mér sé kominñ allnærri; ótta þó hjá mér eg ej fiñ, er Drottins nádin stærri, er lætur strid mitt enda fá, og mér kórónu himnum á, af gædsku géfur skjærri.

2. Arftöku sælu'á ædra stad, útvegad Jesús hefir; elska vil eg hann æ fyrir þad, í deyd hann frid mér géfur; í grøf

eg hvíla óttást sïst, úr henni þvi minn Drottinn víst, mig til himins upphefur:

3. Haldi því grofin medan má, mínu holdi búngbæra, ond mín lyptir sér upp þar frá, áhlaup daudans kann næra, ydrunarlausum ótta hér; ávarp hans gledilegt er mér, mig til Guds mun hann færa.

4. Fra heimsins styrjold, hættu' og neyd, til himins sál' mín leitar, í hjálparvon eg hleyp mitt skeid, med hópum Engla sveitar, samhljóda háa sýng lofgjord, Syni Guds birtum hér á jord, sem heill mér hét ad veita.

5. Frá himninum mig féck ásjed, Fadir med elsku heita, barna-rétt Syni sínum med, af sannri nád réd veita; þegar strid mitt á enda er, í sigur-laun hann géfur mér, hnoss þad, eg hér ad leita.

6. Réttlátra hold sád segjast má, sett í mold grafarinnar; Gud þad deginum efsta á, med ordi maktar sinnar, lífgar, krapt sama þeck'eg þar, og þá verold fyrst skopud var, í undrum upprísunnar.

7. Gud! eg legg hond á munn mín, en mikla stjórnun þína; veit mér ad skilja vilja þinn! vill eg þér hlýdni sýna; eg hýst oruggur burt frá heim, bíd gladur eptir dauda þeim, sem endar ánaud mína.

8. Nær eg, o Gud! þig hef' mér hjá, hef eg nóg eptirlæti;- dauda og grafar deyfir þrá, dýrd, er eg sídar mæti; andláts nálægd mér ógnar síst, í lofsaung harma-raustin snýst, vid himna Guds hásæti.

No. 112.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug' og sál'.

O Gud! lífstídin ódum þver, er til betrunar gafstú mér; hvad margra daga hef eg tøf, hér, þángad til eg legst í grøf? sælann og hólpinn seg'eg þann, sem nád hjá þér, minn Drottinn! fann, daudans nálægd ej hrædir hann.

2. Angrudu hjarta eg fæ med, opt minna vina legstad sjed, þá hugsun samt eg hugzast vid: hér blundid, vinir! sætt í frid; sælann og hólpinn seg'eg þann, sem nád hjá þér, minn Drottinn! fann, daudans nálægd ej hrædir hann.

3. Vid þessi leidi samt eg sje, ad sæmdir, metord, lán og fé, er dupt einbert, því æsku'eg sá, ellinni visna líkt sem strá; sælann og hólpinn seg'eg þann, sem nád hjá þér, minn Drottinn! fann, daudans nálægd ej hrædir hann.

4. Veiti mér náð þín væg og blíð, vísleg'að brúka mína tíð, til lofs þá jafnan lif'eg þér, líka fulltreyst', er deya fer, og reyni sjálfur sañleik þañ: að sæll er hvorr, sem náð Guðs fañ, dauðans nálægð ej hræðir hann.

5. O Jesú! fyrir aumann mig, í dauðann gafstú sjálfann þig, uppreist og uppstéist, af því mer, er búin vist í dýrð hjá þér; þín vegna náð og frið eg fann, fagnandi því eg gánga kann, mót dauða, eg ej hræðist hann.

No. 113.

Lagið: A Guð alleina.

Eilíf ánægja! er þér senn fagna má, eg framgeng fræga, fullkomnun loks að fá, krapt og gnótt gæða, géfur ejlífðin mér, hérvistar mæða, heiti æskunnar ber, en lífið upphæða, aldur fullorðins er.

2. Þú gángiñ greiðir, Guð minn! og kénnir mér, mig laðar, leiðir, til lífs ejlífs hjá þér; bak við dymmt dauða, dags myrkur sje eg því, nýtt ljós, sem nauða, nemur burt gjorvöll ský, og mér trú ótrauða, tendrar hjartanu í.

3. Hátt lífs orð hljóma, heyr'eg rödd Jesú hér, von við þá róma, viðréttist glöð

 í mér;

í mér; hvad kann mig hryggja? heyr'eg Guds Sonar raust, ej vil þá yggja, en alla von og traust, eg hans á skal byggja, ordunum qvídalaust.

4. Sál mín og sinni, sér hradar nú og flýr, í hærst heimkynni, hvar ejlíf gledi býr, sú bygd Guds blída, brosir þegar vid mér, þar syng eg sídar, samsaung med englaher; til þess fagnadar fríða, Fadir! mig tilreid hér!

No. 114.

Lagid: Gædskurlkasti grædari minn.

Hvad sæll er eg nær himnum á, helgum Guds Englum ásamt má, lof og dýrd Gudi gjalda, og mæla: Jesús mér allt var, mín vernd í hrapi veraldar, mín gledi'um aldir alda, hañ er, heill mér! þeir-ar stundar, fagna'eg fundi, ad fæ þar prísa, nafn Jesú blessad og lausn hans lýsa.

No. 115.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Lífsins Herra eg þacka þér, þú ejlífd mér tilreidir, og ad þíns Sonar ordid mér, útvegar frid og leidir, ljós inn í myrkri; líf í deyd, líkn í sút, ró í pínum, fiñ eg hjá

Jesú,

Jesú, flýr því neyd, flýr burt úr þánka mín-
um, ótti med efa sínum.

2. Lof sé þér, manna Leidtoginn! lof
sé þér dýrd og æra, fyrir ordid bædi' og
Anda þinn, æ láttú brjost mitt næra, þá
sønnu huggun, þá eg frór, þenki á eilífd
mína, uns þú von, sem er víss og stór,
vyrdist sjálfur ad krýna, nær eg dýrd nálg-
ast þína.

No. 116.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Skapari mildi minn, mínn Drottinn
kjæri! til lífs-mig leiddir inn, lof þér,
eg færi; á enda lífs, eg skal þér prís fram-
mæla; um daudadalinn hér, djarft geng,
því ertú mér, mitt ljós, mín sæla.

2. Hví skal grof hræda mig, og heljar
kífid! Jesús gaf sjálfann sig, svo hefd' eg
lífid; sjá! hann uppreis, þá sigurvinníng
vísa, fæ eg og feril hann, feta, því eins
og hann, eg skal upprísa.

3. Loks þegar hef'eg hér, hlaupid trúr
endad, til betra-lífs fram eg fer, fæ sæll ad
lenda, í fognud, dýrd; fyrir hástóli þín-
um, og sýng: Gud sanni! hér, sé prís, eg
leystur er, af øllum pínum.

No. 117.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Gud minn! eg þacka þér, þú af nád hefir, ejlíft líf ætlad mér, engin því vesur, efasemd enn, ej skal mig grøfin hræda, armæda lífs er leid, liggur mitt æfi-skeid, hédan til hæda.

2 Hvørt munu vegsemd, vøld, veita lán stærra, heims audur, heill margføld? hnoss er mér kjærra, gledi ejlíft, Gud! þig sjá og útvalda, þad sýndir sjálfur mér, sú von fyllist hjá þér, um aldir alda!

3. Engin heims eymd mig hér, í vøl nú leidir, eg veit hvad mætir mér, minn veg framgreidir, í himna dýrd; hvad er, þad má hér líða? Gud upp í gledi stad, gjørvallt umbunar þad; ej skal eg qvída.

No. 118.

Lagid: Um daudann gef þú, Drottinn! mér.

Þú gafst oss, Fadir gódi! hér, þá glediyon ad finna, ad gégnum deyd og grafir vér, gaungum til dýrdar þinnar; sú von í hvørri sorg og neyd, og sídast oss í vorum deyd, lífgar, þá dagar linna.

No.

No. 119.

Lagid: Heidur og háleit æra.

O Jesú! von míns anda, upplyptir sér til þín, til kraptarins hægri handar: hjá þér er unan mín, og vonin á þér einum, en æ mía líkams bønd, þvínga mig þúngunum meinum, því styrk þú mína ønd, nær eg vil þenkja'um þig, minn þróttur veikaun sig, vottar og vjelar mig.

2. Hvad sælar þóktu þjódir, þig litu hér á jørd? hvad sælir hjarta-gódir, heyrdu þitt lífsins ord, þad ord, sem qvittun kjæra, kyni syndugu vann, og himna fridinn færa, frelsti heim gjørvallann, en von oss øllum ljer, um sælu-vist hjá þér, þegar hér-vistin þver.

3. Eg sje þig ej né heyri, upphafdi Jesú minn! madur af moldar leiri, ej megna nú um sinn, annad enn undrun mína, auglýsa hrærdur, þér! og prísa elsku þína, ofdauft þó lof mitt er, á medan enn eg bý, adsetri daudans í, all-litlu orka því.

4. Eitt-

4. Eitthvort sinn holdsins hnígur, hreysi, en sálin mín, í betra líf uppstígur, úr grofinni raustin þín, kalla mun fólk þitt frelsta, fögnudur géfst þá mér; lífs eilífs hnossid helzta, á hæd sameinast þér; þú ert sá arf oss bjó, ósýnilegur þo, ert hér í heims óró.

5. Eitthvort sinn aptur kémur, í dýrd ad krýnn þú, hvorn þann, sem hér sig temur, á hlýdni, dygd og trú, mín augu, mig þann leysti, munu forklárud sjá, á hvorn eg ádur treysti, o von og gledi þá! o þá dýrd, er eg finn! o þá sæld, Jesu minn! um ejlífd er eg þinn!

II. Bæn-

II. Bænar-Sálmar.

1. Sannur Kristinndoomur.

No. 120.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Sælir eru þeir allir nú, án flecks lifa í réttri trú, Guds eptir bodum gánga, vel er þeim, sem hans vitnisburd, viljugir geyma hér á jørd, af hug þar eptir lángar; því hvørjir gjarnan Guds á veg, gánga jafnan, þeir varast mjøg, misgjørd og synd margfalda. Herra! sem almáttugur ert, øllum hefir þú bodid bert, hejløg ord þín ad halda!

2. O Gud! veit mér ad ordid þitt, alvarlegana lífid mitt, af hjarta haldid gjæti; nær sem eg blessud bodord þín, berlega set fyrir augum mín, ógn og smán engri mæti; af øllum hug eg þacka þér, þú hefir kénnt og sýndir mér, dýrann rétt dóma þinna; þín hejløg bod eg halda vil, Herra! medan eg lifi til, lát mig þitt fylgi finna!

3.

3. Hvörninn veg æsi úngur mann, ó-straffanlega gánga kann? ef sér vid ord þín heldur. Eg leita þín af hellum hug, hjálp, svo med engu verdi eg, frá þinni kénîng felldur. Í hjarta mínu hef'eg fest, heilög ord þín, svo varist mest, móti þér grand ad gjöri. Lofadur sértú, sañi Gud! sannleikann þinn og heilög bod, géf þú eg gjarnan læri!

4. Med vörum mínum eg vída skal, vitna um þinna dóma tal, sem er þíns munns adqvædi, af þinna vitnisburda veg, verd eg gladur og fegiñ mjög, eins sem af allskyns audi. O! ad mest ræda' og ordin mín, um heilög séu bodord þín! ef veg þinn vel um-skoda, dygd og ráð-vendni æ þá ann, ordum þínum ej gleyma kann, í sælu, sorg og voda.

5. Heidur, lof, dýrd med hreinni trú, himneskum Gudi Födur nú, sætlega skulum syngja; hans einka Syni, Jesú Krist, sem oss hefir med dauda leyst, kénnt leid til lífs ad gánga; heilögum Anda, er um heim, upplýsing, huggun géfur, þeim, sé prís og lofgjörd samen! Guds ordi med og adstod hans, arftöku'l ríki Frelsarans, ödlumst og farsæld. Amen!

No.

No. 121.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Sá madur gódann finnur frid, fótstig Guds boda' er héldt sér vid, holds girndum hættum stridir; hann berst og á þau lítur laun, lofar Gud eptir strídsins raun, sannri dygd hans um sídir.

2. Ad sinni gaungu gjætir vel, grandvar lifir med elnardt þel, ad þecking eykst og krapti, þó breiskur sé, nýtt fær hañ fjør, og finnur hér þau yndis-kjør, sem Gud fyri sál' hans skapti.

3. J hjarta' og fyrir augum réd, æ hafa Gud, sitt prófar géd, hvørn dag í hans augliti; sín harmar brot, en syndamein, samt grædir trú á Jesúm hrein, fyrir hann heill ad hlyti.

4. Sig vandar trúr í sinni stétt, sér skamtad lán Guds notar rétt, ágirnd og øfund hafnar; vid lítil efni Gud hans géd, gledur, þó audi sorgum med, hann adra sjái safna.

5. Guds hønd ef hønum gnægtir lér, Gudi líkjast æ temur sér, géfur gódfýsi medur, farsæld ástvinar feginn jók, forsvar dygdugra jafnan tók, aumstaddann óvin gledur.

6. Sú

6. Sú byrdin honum snúist létt, vid sína brædur skyldu rétt, sífeldt ad gjæta sinnar, elskan til Guds hans eblir mátt, elsku med brædrum sýna þrátt, allt vill med ástsemd vinna.

7. Líf þitt og æru ver hann víst, en velferd þinni spillir síst, þig sem medbródur metur, þolgódur breiskleik þinn umber, þánkinn sá: Gud minn uppgaf mér, á hógværd sáttgjarna' hann hvetur.

8. Dug eykur þér á dygda stig, hans dæmi æ ad vanda þig, gott áform eblir, glædir; því lísid veit hann gaf oss Gud, til gódra verka' og øllum baud, eitt løgmál, eitt hjálprædi.

9. Hjálprád þetta, sem ejlíft er, einn sá gudhræddi finnur hér, heill fær þad, harma stillir, þrótt veitir, eykur þol í neyd, þañ hel ej skélfir, en í deyd, fognudi sál' hans fyllist.

No. 122.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Hvørr Guds ord geymir eigi, Gud segist þeckja þó, sannleikann ecki segir, sigrandi vantar trú; hinn sem trúir og hlýdir þeim, af Gud'er endurfæddur, en ecki' af þessum heim.

2. Sá rétt-trúadi sañar, sína trú kjærleik med; ef þú veitst betur enn annar, audsýn þá betra géd; grundvöllud Drottins ordum á, trúin manns hvetur hjarta, hjálp og ást brædrum tjá.

3. Fyrir Jesúm Gud oss géfur, guds-barna rétt af nád; hvörr þá von til hans hefur, hann umflýr glæpa rád, en Krists fótsporum fylgir hann, svo sem sann-kristinn madur, sig vandar best sem kann.

4. Sá hlýdni Gudi géldur, Gudi þack-næmur er, hvörr sem hans bodord heldur, hefir Guds elsku' í sér. Trúin í verkum hlýtur hrós, þá fagrar dygdir dafna, og daglega koma' í ljós.

5. Hans er Gud heill og gledi, hrein-ann sem kjærleik ber; ást med audsveipu gédi, engla sveit Gudi tjer. Gud er kjær-leikur, enginn kann, í nád hans hlutdeild hafa, nema hafi kjærleikann.

No. 123.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Umfram allt Gudi unna, elska náunga sinn, ordin þín elska' og kunna, ást-ríki Jesú minn! og feril þinn ad feta hér, vor er farsældar vegur, vel ef þad stund-um vér.

2. Rólega lífs þá líður, leið gégnum þennann heim; oss Jesús eptir bíður, inn í fögnuði þeim, ejlífann sigur odl- umst vær, hólpnir, heilir og sælir, hásæti Drottins nær.

No. 124.

Lagið: Heiður og háleit æra.

Sífeld umbreyting alla, æfi manns lodir við; sælan og sorg má kalla, sveymi oss jafnt á hlið; skruggu-storm- ar styrjalda, stugga burt friði' af jørð, að ráði þess Alvalda, er þó sú plága gjørð, Guð! kénn þú mæðu mér, án mögls að taka hér, til lofs og þóknunar þér!

2. En þín forsjónin sama, samt bless- ar vora jørð, með heillum, friði' og frama, því færum þackargjørð; en það oss þrá- vallt hendir, þá mæða' í gleði snýst, var- hygðin frá oss vendir, vor skaði þar af hlýtst. Guð! kén þú gleði mér, með greind að taka hér, til lofs og þócknunar þér!

3. Allt það, sem gott er, géfur, þín gjæðska, Drottinn minn! allt gaf, sem hagað hefir, hvørjum, vísdómur þinn, er því skyldt að vér minnumst: allt gjørir þú sem best, þacklátir þannig finnumst, og

þitt ráð prísum mest; géf þú, o Gud! ad vér, gætum æ lifad hér, til lofs og þockn- unnar þér.

No. 125.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Sæll er sá mañ, sem hafna kañ, hreckvísra maña rádi, og syndugra vegi aldrej añ, ej sat hjá skémdar hádi, heldur med vilja, hug og mátt, hreinferduglega dag og nátt, ad Guds lögmáli gádi.

2. Sá madur eins og eik sú er, uppvex hjá vatna straumi, á réttum tíma aldin ber, ej fellur lauf né blómi; allt gott, sem hañ vill hafast ad, honum mun ætíd veitast þad, farsællega framkomi.

3. Þeir glæpavegi gánga á, og Guds rádum ecki hlýda, audnu þvílíkri aldrej ná, áfelli heldur líða; líkt sem fisi á flatri jörd, feykja stormvidrin hvøss og hörd, uñ ymsar álfur vída.

4. Illgjarnir kuña ecki því, uppreisn i dómi hljóta; sañra Guds vina söfnud'í, síst ódygd lids má njóta; en gódra maña greidir veg, Guds nád og miskun æfinleg, ránglátra leid mun þrjóta.

5. Fodur, Syni og Anda sé, ædst dýrd um jörd og himin! eins sem hún var ad

uppha fe, án enda verd framen; kéñ oss ad halda kristinn sid, qvittast og skilja syndir vid, sá þad vill, syngi: Amen!

No. 126.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

O Jesú! þitt er ordid oss, andleg leidarstjarna; kristni þína þetta ljós, æ þyggja láttú gjarnan, svo ad hún til þín snúi ser, sig med hjarta gési þér, óvinum eigi hlýdi, ástverkin þín ad eignumst vér, og í þá dýrd, sem ejlíf er, förum vjer í fridi.

No. 127.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

O Fadir! mig þiñ Andi leidi, ordugañ fram um lífsins veg, ad girndir aldrej gæfu sneydi, af glisi heims né bleckist eg, kappkosta dygdir kéñ þú mér, kraptana styrk þá skeika fer.

2. Æ Fadir! þú miñ þróttinn veika, þeckir og alla sálu best, af sannleiks vegi ef eg skeika, ej skynja hvad mér gagnar mest; upplýsing mína ebl, o Gud! upplýst mig þín heilög bod!

3. Ást þín, Drottinn! vill audnu mína, audveldann dygda gjörir stig; eg

þó vid raustu þegi þína, er þrátt til skyldu kallar mig; ónotud stund leid allmörg hjá, sem aldrej framar gagna má.

4. Lát, gódi Fadir! líkn ej þrjóta, lít þú ofan í nád til mín, þá eg veikur þín bod kan brjóta, búin til' reidu hjálp sé þín, hvet þú til skyldu vilja' og verk, von mín sé jafnan á þér sterk!

No. 128.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Bænheyr þú, Fadir mildi! mig, med trú öruggr'eg kall'á þig; þú yfirgéfur aldrej þañ, adstod þíñi sem treysta vann; minn vegur háll og myrkur er, miskuna því og hjálpa mér!

2. Þá dygdar vil eg þræda stig, þrávallt hindranir villa mig; midt í háska eg einatt er, þá ætla' hann vera fjærstañ mér, saklausri skémtun allopt á, ablvana dygdir rasad fá.

3. Alskygni Drottinn! auga þitt, allt sjer og þeckir hjartad mitt, géf þú umþenkíng æ sé sterk, vid öll mín fyrirtæki'og verk, hugsun og gáng minn út og inn, adgjætiñ vand'eg hvört eitt sinn,

4. Þá skal minn aldrej fótur fá, ferli öngdanna skeikad á; eg skal þá bædi ár og síd, í minni reiknings hafa tíd; þá skal eg Gud minn! þacka þér; þá, sé velkominn daudinn mér.

No. 129.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Nú má ej framar nærsta blind, naudbeygja mig og þrælka synd; einn Gud mér ætíd rádir, eg því tilheyri allur þér, í skírninni þau kjörin hér, Fadir! af þér eg þádi, útgjördum hafna hét eg þá, hédanaf vil eg lof þér tjá, og hlýd af öllum mætti; viljan þú, Drottinn! sjálfur sér, en synd útrýma eg dádlaus er, nema þín nád þad bætti.

2. Eg skal því daga alla þig, ákalla Gud! sem styrkir mig, veikann og vilja einlægann; réttú mér þína hjálpar-hond, hardt þá vid syndum spornar önd, send anda nádar nægan; þad láttú, gódi Gud! mig fá, grátbænir minar heyr þú á, líknsemd þín lid mér veiti, og í því stránga stridi megn, ad standa lockun synda gégn, eg svo Þeim aldrej skeyti.

No.

No. 130.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Vér bidjum þig, o Jesú Krist! í vor hjørtu vel innrætist, þín kroptug keñing hreina; vér játum synd og veikleik vorn, viljum þó gjarnan vera þín børn, og þócknast þér alleina. Send ofs nú náð og sanna ást, svo hjørtun megi uppfyllast, med trú og kjærleik klárum, lastvarir svo ad lifum hér, líka deyum ad erfum vér, frid med Frelsara vorum.

No. 131.

Lagid: A Gud alleina.

O Gud alvaldi! øll nafn og vald þitt hátt, um allar aldir, audmjúkt vegsamar þrátt, andafjøld ædsta; um eilífd svo sem nú, eins fyrir smærsta, umh[illegible] ja þín er trú, og því allra stærsta, er skopst og gjørdir þú.

2. Ljósid framleiddi, og líf þitt guddóms ord, ord myrkrum eyddi, ord skóp himin og jord; ord þitt upplýsir, alla, sem trúa þér, veittú þad vísi, á veg farsældar mér, hlýdinn hér svo prísi, Herra Gud! þig, sem ber.

3. Einn ædsti kraptur, þinn ollu helð-ur vid, er ádur skaptir, sitt áqvardada mid, vís, helgur, vægur, Vera fullkomin mest, án enda frægur, ertú, þér líkt ej sjest, eiñ Gud ollu nægur, sem ollu stjórnar best.

4. Styrk mig ad standa, stignnum Jesú á, og verk mín vanda, verdur eg gjorist þá, ímind ad bera, o Drottinn! þína hér; lát lofgjørd vera, lífid mitt gjørvallt þér, uns þig, ædsti Herra! um ejlífd prísa fer.

No. 132.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Vil eg, minn Gud! á valdid þitt, viljañ og rád mitt géfa; en, æ! þú sjer van-megnid mitt, mátt þinn eg síst þó efa; hjálpa þú mér og helga best, mitt hjarta, rót ad ná'ej fest, synd né til glæpa ginni, veikur lítt standast vid eg má, vkunur hún einatt sigur á, byrjadri betrun minni.

2. Þú, Jesús! kénndir, qvaldist, dóst, qvittadir brotin manna; ad þú fyrir mig leidst er ljóst, laungun þad veki sañа, ferli þínum ad fylgja hér, framferdi þitt sé regla mér, eg svo lífs skeid útendi, med heill og nái marki því, mín farsæld sem er fólginn í, og hnoss mér verd'i hendi.

3. Æ!

3. Æ! þángað, sem að engin tár, augun væta, mitt sñi, og eptirlángan ætíð stár, o! þau friðar heimkynni! hvar æ er gledin æsinlig, eg fæ þar grant að skoda þig, Guð! hvors eg gjarnan leita; o þañ frábæra frelsis dag! fullsælu til þá rauna hag, á síðan um skal breyta.

No. 133.

Lagið: O Drottinn allsvaldandi!

Guð minn! hvørs gjæðsku stóra, í gjørðum øllum líta má, heimar og himin-kórar, henni lof um ejlífð tjá; hvað sem er, og eg kénni, eða mér, hug' um renni, lýsir þér, lifandi Guð! og henni.

2. J sañleiks orði mæta, eg veit sælu heitna mér, trúlega'ef gjøri gæta, Guð! þíns vilja'og hlýðnast þér; kunn'eg fá, kórón'og viña, kjør þau há, allt er miña, æðst hvað má, í verølldu finna.

3. Hjálpa mér, Herra'! að gánga, sem hejlagt orð þitt kénna vann, af réttri gøtu'á ránga, ráfa' eg añars villtur kañ; en eg þér, ætíð treysti, opt mig hér, náð þín reisti, mót syndum mér, sendi styrk og hreysti.

4. Synda-lyst allri eyda, adstod, Drottinn! veittu mér; þinn Anda lát mig leida, svo lif'eg grandvar eins og ber, dygdar á, adal-vegi, eg ad sjá, ljós þitt megi, og von þér hjá, vegsemdar loks egi.

5. Mér kann máské ad vera, mín endalyktin harla nær, veit mér þá huggun, Herra! helstundin géf ad komi vær, daudi minn, verdi vægur, vilji þinn, sé mér þægur, leid mig inn, lífs í farsæld nægu.

No. 134.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Á þig, Jesú Krist! eg kalla, krapt mér auka þig eg bid, þú mér hjálpar æfi alla, ef eg trygdir held þig vid, Jesú! lét mér láttu falla, ad læra helgan dygda sid.

2. Eg svo hlýdi ætíd þínum, elsku bodunn, Herra minn! votti trú í verkum mínum, vandlega reki feril þinn, þinni raust med sannleik sínum, sífeldt gégni varfærinn.

3. Fullkomnun, sem fyrir mig lagdir, framt ástunda géf þú mér, þá ad elska, sem þú sagdir; samt af alhug' varast hér, ad fleka neinn med folsku bragdi, fyrst ad brædur erum ver.

4. Veit, ad þad, sem heimur heldur, heill, ej dragi mig frá þér, þad sem fyrir

gótt hann géldur, gjarna spott og vanþockt ér, en það sælu ædstu veldur, ef vér, Drottinn! hlýðnumst þér.

5. Þá skal trú mín, þýði Herra! þægann ávoxt bera sinn, Drottins ætíð dýrdin vera, dug og krapt er ebldi miñ, fasta vorn skal fyrirbera, freistar mín ef heimurinn.

6. Heyrir þú mitt hróp, eg treysti, Herra! þér, og stendst eg þá, þó mín syndir þrávallt freisti, þú mér aldrej víkur frá, en mér sendir saña hreysti, sigri frægum loksins ná.

No. 135.

Lagid: Jesús Kristur á krossi var.

Fadir ljósaña! lát þú mér, lýsa jafnan í verøld hér, ljós þinna lífsins orda. Eg fel mig, Drottiñ! einum þér, íllri vantrú mér forda!

No. 136.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

O! þú hár, Herra klár! hvørr æ til varst, ert og verdur, allt vel gjørdir, alvís, rædur geym, himna'og heim, hverju'um sitt mid, géfur allt, gott ávallt, Gud! eg þig bid:

2. Géf

2. Géf þú mér, heilsu hér, hugskot upplýst, vid þiñ ótta, voldugi Drottiñ! vant sé, heill er þad, unn mér ad, ord mín vandi; þar til mér, hjálpi hér, helgur Andi!

3. Ad gjøra rétt, lát mér létt, og ljúfast falla, í hvorju sinni, hvad sem vinn eg, hér med: verki því, veit mér í, vidgáng hljóta, ødrum hér, eins og mér, allt til bóta.

4. Kjæta géd, kjærleik med, kénn mér hvørn vid, sem míns Guds vild, og minni skyldu' ej mót er; henni frá, fjandskaps þrá, fæli engin, fram svó eg, frjáls minn veg, fái gengid.

5. Gégnum neyd, lífs þó leid, liggi, Gud! mín, ej lát vøhla, heldur hvíla hug vid, von og traust, vafalaust, veit og þad mér, blind'ej sé, en brúkad sé, best til lofs þér.

6. Þegar hrjá, hel mig á, Herra! géf mér, sætann blund, vid sídstu stund, en sé mín, í fødurs hønd, falin ønd, og fari glød þá, upp til þín, er þér mín, ejlíf sæld hjá.

No. 137.

Med sinu lagi.

Herra Gud í himnarikí, hann oss sinn vilja kénndi, er hann ofan á jardríki, oss tíu bodord sendi.

2. Fyrsta bodord einkum átt, af øllum hug'ad merkja: Hjágud'enga þú hafa mátt, hann einn skalt elska'og dýrka.

3. Annad: miñstú med audmjúk hót, ætíd med Guds nafn fara, og hañ bidja af hjartans rót, heidra og þackir gjøra.

4. Þridja hans bod hugleida skalt: hvíldardaginn ad helga; Guds ord heyr þú og gjarnan haldt; girnd heimsins skalt ej fylgja.

5. Fjórda: heidra med fullri ást, fødur og þína módur; vid yfirmenn skaltú aldrej stjást, óhlýdiñ þver nje reidur.

6. Fimta: ej slá med heipt'í hel, hold manna skalt ej meida; heldur forda og frelsa vel, frá voda hvørn mañ leida.

7. Sjøtta: vid hór þig vara skalt, vilja holdsins ej gjøra; hjúskap eda hreinlífi haldt; hóf lát þér þeckast vera.

8. Sjøunda: einkis áttú fje, okra, stela né ræna; heldur styrkja ad haldid fé, hjálpa, géfa og lána.

9. Attunda bod: ej mæla mátt, meinvitni, róg né lýgi, náúnga þiñ þú affaka átt, ad heidri haida megi.

10. Níunda: girnast ecki átt, añara hús med flærdum; heldur styrkja af hug' og mátt, ad haldist eign þeirra'í værdum.

11. Tiunda: hreinn í hug vert þú, hans qvinn girnstú aldrej; heldur óska; ad ást og trú, vid eginn mann sinn haldi.

12. Gud Fadir, Son og Andi hreinn, ossvyrdist náð ad senda, ad þessi bod hans hvørr og einn, haldi til lífsins enda.

2. Ydran, Trú og Synda-fyrirgjefning.

No. 138.

Med sinu lagi.

Til þín, heilagi Herra Gud! hef'eg lyppt sálu minni, af hug og hjarta'í hvørri neyd, hjástod treystandi þinni; láttu mig aldrej líða smán, olucku, hríxl né sálar-tjón, svo fjandmenn ej fagna kunni.

2. Osmánadir verda allir þeir, eptir þér hvørja lángar, en svívyrdast munu meir og meir, svo margir, sem afvega gánga, og hafna þinni hjálp og náð, en hyllast lesti'og skémdar ráð, og elska'ej utan hid ránga.

2. Voldugi Herra! vísa mér, á veg og gøtu þína, vid sannleik þinn mér hald þú

hér, hyggju fáráda mína, med vísdóms anda uppfylltu, og ordi þínu blessudu, því á þig trú'eg alleina.

4. Minnstú á þína miklu náð, og miskun þúsundfalda, og það himneska hjálpar-ráð, sem hugdir fyrir aldir alda; fyrir gjœdsku þína minnstú mín, og mér þitt fodurlegt hjarta sýn; hreinni trú lát mig halda.

5. Minn úngdóms brest og afbrot leid, álít ej, Herra kjœri! þenktú heldur á þinn ejd, og óbrygdanlegt sœri; o Herra Gud! af hjarta'eg bid, harmþrúngnum þú mér veitir lid, svo sem eg saklaus væri.

6. Gódur og réttvís Gud vor er, sem gjarna medtekur alla, þá, sem ad lífs-braut leita sér, og lætur þá til sín kalla, hug-hreystir skélfda' og hjálpar vid, svo hafi þeir gledi' og andar-frid, og ej megi frá honum falla.

7. Ord Guds og vegir allir hans, eru miskun og sannleiki, nádar-brunnur og næríng manns, náqvæmust, hvad sem veikir, þá, sem hug og hjarta mest, hafa á hans ordi fest, af trúnni svo aldrej skeiki.

8. Nádugi Gud fyrir nafnid þitt, og nægd miskunar þinnar, géf ad mín synd sé klár og qvitt, kénn'eg dagleg hennar,

hún færir bædi sál'og líf, nema sendir þú mér styrk og hlíf, samvitskan svo frid megi finna.

9. Hvørr, sem óttast og elskar Gud, skal eilífa miskun hljóta, Gud kénnir honum sín heilög bod, og lætur ej blessun þrjóta; afqvæmi hans mun audlegd fá, og blómgast allvel jördu á; gudhræddir nádar njóta.

10. Upp til Drottins eg ávallt brá, augunum vonar minnar, því ad einúngis honum hjá, huggun trú'eg ad finna; synda-fjötur af fótum mér, færa mun hann til dýrdar sér, svo meg'eg hans krapt medkénna.

11. Dýrd Gudi Födur og Syni sé, súngin um aldir alda, eins sem hún var ad upphafe, ædsta lof skulum gjalda, heilögum Anda med hug' og raust, hljóti hann lofgjörd endalaust, fyrir blessun margfalda.

No. 139.

Med sínu lagi.

Sælir eru, þeim sjálfur Gud, syndir af nád tilgéfur, og hvørra brot og illverk med, afplánad Jesús hefir. Sæll er sá mann, þeim Gud þess ann, um löst engann átelur, hvørr frá synd snýr, hatar, umflýr, Herrans miskun sig felur.

2. Svo

2. Svo lengi, sem mig samvitskan, syndir lét ecki játa, mann-dád og heill eg minka fann, mátt'eg þvi jafnan gráta; um dag og nátt, eg fann þinn mátt, of-þúngann mannkind aumri, megnid mitt þá, mér dróst svo frá, sem allt þornar á sumri.

3. Þvi játa eg þér øll min brot, án fegurdar og varnar, hyl ej ad syndgast hef' þér mót, holds-vild fylgjandi gjarna. Sagd'eg med mér: minn Gud! vil þér, mína glæpi medkénna, aflausn og sátt, af þér féck brádt, allra misgjørda minna.

4. Um þá qvittun á réttri tid, allir í trú þig bidja; hvonær sem kémur hørm-úng strid, hér fyrir vilt þá stydja. Þú ert mitt skjól, í allri qvøl, vid háska vilt mér hlífa; vardveit þú mig, svo vit'eg þig, fyrir vernd og nád ad lofa.

5. Þú hétst vitsku ad veita mér, velfæra leid ad boda; forsjá vera og fylgd min hér, forda vid øllum voda; lid veit þvi mér, svo læra hér, lifa og þér ad hlýda, ad himnum á, mér audnist fá, þitt auglit skoda blída.

6. Illfúsir rata eymd og tjón, ókjør þúng og hefnd marga; hvorjir á Drottni hafa von, hans miskun vill þeim bjarga,

 af

af því glediist, í Gudi-mest, af náð og trú réttlátir; hvorjir af hug, hans rækid bod, hrósid Guds adstod kátir.

7. Dýrd Gudi Fodur og Syni sé, súngin og hejlogum Anda, eins sem hún var ad upphafe, oss veiti'hann náð ad standa, vel á hans veg, en varast mjog, ad synd verdi' sídar framen; Gud géfi þad, hans holdum náð, syngjum því allir: Amen!

No. 140.

Lagid: Kongúng David, sem kenndi.

Drottinn! lát mig ej dyljast, djarflega syndir vid, þó hér um stund megi hyljast; Herra trúr! þess eg bid: nær heimi fer eg frá, orvænting ej mér grandi, ord þitt og sannleiks Andi, hjarta mitt huggi þá.

No. 141.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Gud! med qveinandi'og klockum hjortum, krjúpum vér nidur jordu á, um vorra sálna ángist qvortum, unn oss á ný þinn kjærleik sjá, aflát og miskun oss því tjá, ofmjog logmáli viknum frá.

2. Svo ástúdlega' í ordi þínu, oss þú dygdina kénnir hér, en kallar menn frá

lısta línu, laun svo dygdanna fáum vér; eñ bodord geymd'eg ílla þín, œ! fyrirgéf vangætslu mín!

3. Greida hvad skyldum gjœdsku þiñi, gáleysi vort svo lítils mat, oss loddi jafnan synd í sinni, svo dárinn opt oss lockad gat; ángradir finnum, o Gud! vér, opt hofum syndgad móti þér.

3. O Drottinn! fyrir augsjón þinni, øndverdt stendur hvad gjørum vær, þú, rád vors hjarta, þánka og sinni, þeckir og skodar fjær og nær; ef þína nád ej þecktum vér, þá ró og von øll tøpud er.

4. En, hvørsu blídt er ord þitt kjæra, ydrandi sálum, Jesú minn! alla mædda vilt endurnæra, ords blessar kéñíng' styrkur þinn; fridar upphaf þín ástin er, oss forsmeck himna-gledi ljer.

6. Þá von og gled' í voru hjarta, verka og styrk, miñ Drottiñ! þú, ad feta Jesú ferıl bjarta, fylgja hans kéñíng hjálpa nú; þá má hvørr vita'og þreifa á, ad þér sé nádin einum hja.

No. 142.

Med sinu lagi.

Af djúpri hrygd ákalla'eg þig, o Gud! hlýd røddu minni; þín nádug eyru

opni sig, ad eg bænheyrast kynni; ef synd-
ir og athæfid illt, álíta og tilreikna villt,
hvörr stendst fyrir hegníng' þinni?
2. Ast og náð veldur ein hjá þér, ad þú
synd qvittar mína, ej gyldir par hvad gjör-
um vér, góðverk þó kynnum sýna, hjá þér
enginn sér hrósa kann, hræðast verdur þig
sérhvörr mann, og miskun þyggja þína.
3. A Gud eg einann vona vil, verdleik
mínum fráfnúa; mitt hjarta Gud adhyll-
ast skal, hans náð og gædsku trúa; hvad hej-
løg ord hans hétu mér, heill mín og blessan
það eflaust er, ad þeirri von vil eg búa.
4. Þó mørg og stór sé mannleg synd,
miklu stærri er nádin, endalaus er Guds
hjálpar-hønd, hvørsu stór, sem er neydin,
hann vill í líkn afleysa vel, lýd, sem ydr-
andi vottar þel, honum tjer hlýdnis ejdinn.
5. Fødur, Syni og Anda sé, ædst dýrd
um jørd og himin! eins sem hún var ad
upphafe, án enda verdi framen; kénn oss
ad halda kristinn sid, qvittast og skilja
syndir vid, sá það vill, sýngi: Amen!

No. 143.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hriggist þú.

Allt þad eg hefi illa gjort, allt, Jesú!
bæta, kominn ert, um allt því

eg qvittur er, allt mitt líf skal þjóna þér, þar til, bið eg, hjálpa þú mér!

No. 144.

Lagið: Guds Son kallar: komið til mín!

Hér einum hraut eg móti mest, minn Gud! hjartað mitt sier þú best, og alla athofn ránga; bølvun þúnga, sem boða fer, bið eg þín miskun líkni mér, hlífi við straffi stránga,

2. Bœnar-qvak mitt og andvørp øll, eru Hér kunn, mín tára-føll, allt eins þér eru' ódulin; æ! hvað lengi mig ángur skér; o Gud! hvad lengi ertú mér, samvitsku-hrelldum hulinn?

3. Allt ej svo mín afbrot ijót, að refsíng komi þeim á mót, eptir stærð illsku minnar; eg flý á þínar náðir nú, náðugi Gud! mitt hjarta þú, huggun og frið láť finna.

4. Vísa mér aptur veg þinn á, vel innræt mér þinn ótta hjá, að hejløg boð þín haldi; géf eg æ betur þóckníst þér, þér, minn Drottinn! hvørs þjón eg er, heiður og hlýðni gjaldi.

5. O Herra Gud, mín hlífð! eg bið, hjálp lát mig ætíð kannast við, og miskun

Þacka þína, ad eñ vilt géfa afbrot qvitt, allta bænar hrópid mitt, ond hrelldaañ-ast mína.

No. 145.

Lagid: Konúng Davíd, sem kénndi.

Minn Gud! eg má þad játa: mikil er syndin mín, þó er í allañ máta, eñ meiri nádin þín; øll mín von á þér stár, géf þú eg glatist eigi; géf ad þig lofa megi, hér og um eilíf ár.

No. 146.

Lagid: Avi! Avi! mig aumañ mañ.

Heyr mín hljód, himna Gud! hjartad mitt, hrópar ódt, af harmi mødt, á hjálprád þitt! vid brot og syndir brjóst gjør qvitt, svo barni þínu verdi frídt, fyrir Herrañ Jesum :,: hrelling stitt :,:

2. Neydin mín, og nádin þín, nú mig knýr, ad bidja þig, þú bænheyr mig, géf blessun hýr! ej tapast neiñ, er til þín flýr, med trú og ángri, Fadir dýr,! mér vyrdist ecki :,: von sú rír :,:

3. O miñ Gud! o miñ Gud! eg þig bid, ángrid skér, uñ þú mér, andar frid; eg fæ ej stadist freistñi vid, Fadir gódur! veittú lid; heyr þú barnsins :,: qvein og klid :,:

4. Hugañ synd, hrellir blind, Herra miñ! eg hrædist neyd, dauðañ deyd, og dóminñ þiñ; bót og líkn mér, Fadir! finn, í freistni enga leid mig inn, heldur frelsa :,: þjóninn þinn :,:

5. Leid þú mig, svo lof'eg þig, ílfi hér, af hjartans grunn', med huga' og muñ', sem hæfir og ber; daudur enginñ Drottiñ þér, dýrd í þessum heimi tjer, heldur sá, sem :,: líf þú ljer :,:

6. Veika trú, vidrétt þú, og veg miñ greid; eg flý til þín, forda pín', fári'og neyd; géf mér, Herra! gódañ deyd, í gledi himna sídan leid, nær; linnir þetta :,: lífsins skeid! :,:

No. 147.

Lagid: Hærsti Gud Herra mildi.

Vaknid upp, kristnir allir! og sjáid syndum vid; af hjartans rót ákallid, ejlífañ Fødur Gud! hans svo ej hegning mætum, hverfi oss nád hans frá; utan syndum aflátum, ydrunist og lifnad bætum, vesælir verdum þá.

2. Rádleggja ydur látid, lofsu ad skilja vid, af hreiñi ydrun grátid, ill verk og vondañ sid; heilagri umbót heitid, hyll-

íst Gud hér í frá, mest ad hans ordi leitid, eptir því gjarnan breytid; hann vill oss vera hjá.

3. Heill og nád hann oss géfur, hlýdna ef fær oss sjed, í eilíft líf oss upphefur, ollum Guds börnum med; því er skyldt til vor tækjum, trygd Guds og miskun hans, þá nád aldrej óræktum, eptir henni helzt sækjum, fetum spor Frelsarans.

4. Jesúm Krist Son sinn blída, sendi Gud ollum oss; lét hann fyrir oss lída, last, heipt og qvol á krossi, svo nád oss ollum syndist, sitt líf í dauda gaf, fyrir oss aumra syndir, án þess manukyn allt týndist; hann hjálpi oss eymdum af.

5. Allt gott svo odlast megid, ákallid Jesúm Krist, hans nád þér erfa egid, eptir veraldar vist; lánga mædu hér lídid, leitid því Drottni ad, oruggir ætíd stridid, ollum hans vilja hlýdid; Guds náð oss géfi þad!

No. 148.

Lagid: Sá frjáls vid logmál fæddur er.

Syndugi madur! sjá ad þér, sál þín svo hólpin verdi; eilíft líf byrjar hvorr sá hér, hreina ydran sem gjordi,

2. Hvar

2. Hvar sú hin hreina ydran er, er þar og qvittan synda, en sú qvittan hún ablar sér, elsku Guds til mannkinda.

3. Þvi fá þeir allir eilíft líf, sem yfirbót synda vinna, en andar tjón og eymda-kíf, ydrunarlausir finna.

4. Drottinn vor Jesús dó á kross, ad deyda syndin mætti, látum þvi ecki lifa' í oss, lesti med vondum hætti.

5. Géf mér, Herra! í hjartad mitt, hreinann ydrunar anda, svo ad mín sál' af syndum qvitt, syngi þér lof án enda.

No. 149.

Lagid: Má eg blucku'ej móti stá.

Géf þú oss, Herra! heims um hríd, heja gott stríd, og trú heilagri halda; samvitskan hrein þar sé vid fest, sem kunni best, sigursæld vorri valda, svo born þín ein, hér hjartahrein, megi þig fá, í sælu sjá, og lofa'um alldir allda.

No. 150.

Lagid: Daudans þungu kramin qvöl.

Eg er breiskur, misgjerd mér, mildur Gud þó fyrirgéfur, sú umþenking þróttinn ljer, þegar ótti hugann vefur;

nú þarf framar enginn efast, aðstoð Guðs mun breiskum gefast.

2. Sanleiks ljós hans orði í, ei formyrkvast, heilla nýtur, hvorr, sem orði hlýðir því, hjálp og krapt til dyggða hlýtur; nú þarf framar enginn efast, aðstoð Guðs mun breiskum gefast.

3. Mildi Faðir! mikli Guð! mér æ syndin leið skal vera; jeg vil heyra Jesú boð, jeg vil trúr hans okið bera; Herra! styrk mitt hjartað veika, hvonær sem í efa reikar.

No. 151.

Lagið: O Faðir minn! eg þrællinn þinn.

O minn Jesú! mér inngéf þú, andlegt ljós trúarinnar; lýsi það mér, svo lær'eg gjör, leið sálujálpar minnar, svo eilíft líf, eptir heims kíf, eg mætti fá að reyna; lof sé, Guð! þér, þú ljentir mér, lífið og trúna hreina.

3. Elska og Traust til Guðs.

No. 152.

Lagið: Um dauðann gef þú, Drottinn! mér.

Hvað íllt og bágt, sem mætir mér, mín von til Guðs sig hefur, minn sem að

Fadir mildur er, manna hjálp oll þá tekur, og einka reynast vinir verst, veita óvinir bagtur mest, Gud mig ej yfirgéfur.

2. Þó athöfn besta megi mín, manna álasid bída, Gud! allt er bert fyrir augum þín, eg vil þolgódur lída; þú sier míns hjarta hulda rád, ef halda mætt'eg þinni nád, þá engu þarf ad qvída.

3. Þó sorg og ánaud sífeldlig, samferdist lífsins dogum; eg gladur er, því, Gud! veit þig, gloggt sjá hvad mínum hogum, er fyrir bestu, mædu med, mitt þú reynir og venur géd, í þínum ad þrey'álogum.

4. Þó samtok gjordu himin, haf, og haudur mér til ama, hætknum stæd'eg umspenntur af, og ógn hels í bili sama, en hetinnur allur hvirfi mér, Herra Gud! samt eg treysti þér, óttast fár eckért framar.

5. Þú leidir mig um daudans dal, dásamri fodurhendi, hún minn æ vera skjoldur skal, eg skélfist ej hvar lendi; þrái himin, þó þreyi hér, þú svo kórónu dýrdar mér, í ædsta gledi'afhendir.

No. 153.

Lagid: Mitt hjarta! hvar til hriggist þú.

O! hvad stór sæla'og yndislig, er mér jafnan ad meg'á þig, minn Gud!

traust

traust setja mitt; allur vidlifrar andi minn, er eg íhuga kjærleika þinn.

2. Allsþurfa mig eg aumañ sañ, adstoda mig þín mildin vañ, ad ebla mín egin not, mér, o Gud! þín gædsku'atlot, gáfu styrk vid kraptanna þrot.

3. Hvorsu ætti þá yndælt mér, ætíd vera ad treysta þér, Gud! mátt'gur, gódur, vís, sem veitst þorf mína'og vilt mér best, veitir allt til hagsælda mest.

4. Iñræt þá djúpt-had edl'í mér, einum fyrir mér trú'eg þér, ejlíñ ástvin miñ! fyrir mér í sérhvort siñ, sjái, Drottinn! vísdómur þiñ.

5. Iá, þú, Fadir! sem alvís ert, allt fær lángt betur vid mig gjort, enn óska'eg edur skil; gégn og hlýdiñ gjarna'eg vil, gánga fram eins og segir þú til.

6. Aftrikur Fadir ertú miñ, almætt, gædsku og vísdóm þiñ, allt brúkar oss til gods; mitt einka traust í allri neyd, og athvarf skaltú'í lífi og deyd.

No. 154.

Lagid: Gef þinni Kristni gódann frid.

Hvad sefa lífsins harma kann? hvad þañ syndugasta, þjáda, hrellda og mædda

mædda mann, mót daudans ebla voda?
vér þad gætnir viljum skoda!

2. O! hvad skyldi oss ædra nú, á himn'eda jordu géfast, enn vel grundvöllud vissa sú, vid hvørja mein øll sefast; Guds um nád þarf ej ad efast!

3. Þessi vissa af Gudi gjør, er grundvøllur trúar þinnar, hvort sem þú bídur feigd eda fjør, feginn skal þig til minna; hún ein allt kann yfirvinna.

4. Hafir þú Gudi elsku á, einlæga, vissa, heita, hans þecking girnist hollrt ná, hans velþócknunar leitar; hann þá ej um nád þér neitar.

5. Leitist þú vid, sem mest ad mátt, med øllu hugar-fari, ad líkjast Gudi' á allann hátt, æ verda fullkomnari, gódur, vitur, Gudi' líkari.

6. Þetta allt er þér vottur viss, ad vísa nád hans egir; en øll skinhelgin útvortis, enga þér huggun segir; varast hún þig vjela megi!

7. Ástunda, viss ad æ þú sért, um Guds nád hvørju sinni, lát þá vidleitni leynt og bert, lifa í sálu þinni; ást hans ertú æ í minni.

8. Á gledi-stund, sé yndi þitt, ad nád Guds megir halda; sú von í øllum sorg:

um midt, sælu-umbuñar gjalda, hér og sídar víst mun valda.

9. Og þegar daudans ábli mót, áttu loks strid ad heja, hvorsu lif-kroptug bøls er bót, brygdarlaust kunn'ad segja: viss um Guds náð vil eg deya!

No. 155.

Lagid: Gled þig, Guds Sonar bráð!

Hví skal mér veiklast von! veit eg Guds mildi Son, er med oss allar stundir ockar senn verda fundir; óskélfd mín augu mæna, á hann í qvaki bæna.

2. Um heimsins gledi og glis, gedjast mér eins og sis; skjótt miss'eg skémtun slíka; skimp met eg hans vidlíka; þad má létt hysmi heita, hjá því eg eptirleita.

3. Leggi Gud ok mig á, og harda rauna brá; o! eg vil eckért kjæra; eins má þad heill mér færa; skal mer ej lík'ad líða, ljúft, nær hann vill, hid stríða?

4. Sál og hold, fjør og fje, fjarlægt er mitt ad sé; þú, Gud! átt þad, sem lédir, og þótt snarlega rédir, líkamann lísi sneyda, lof þitt eg vil útbreida.

5. Daudinn ej deydir oss, dýrdar ej-lifrar hnoss, hañ gjørir hrjádum færa, og

hvíld

skyld í grofum væra, andstreymi, eymd og mæda, engann þar megn'ad hræda.

6. Nær endast tímans tóm, med tign og hvellum róm, vor Jesús Kristur kémur, kjær minn Frelsari nemur, mig í dýrd þá ej þrotnar, þar hañ um ejlífd drottnar.

7. O! skyld'eg örvýlnast? o nej, eg trúi fast, míns Jesú öllum ordum, er jafnan standa'í skordum! þú ert miñ, þér eg treysti, þinn er endurleysti.

No. 156.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Hvad er sem letur hjartad mitt, til himins veg þann képpa, o minn Drottinn! sem ordid þitt, á leidir mig, svo hreppa, fái þar líf og fulla nægd, frí vid óvina makt og slægd; hvörr vill því hnossi sleppa?

2. Er Jesú ok svo ýfrid hardt, og ofþúngt kroptum mínum? heimtar þá Gud svo mikid og margt, mildum í bodum sínum? o nej! miñ best þú kéñir krapt, kjærsti Fadir! sem mig hefir skapt, og krapti audgad þínum.

3. J holdi, Jesús! þoldir þú, þá sjálfur freistni alla, er huga minn vill hindra

nú

nú, og honum þúngbær falla; þú verkéñir því veikum mér, vilja þá fúsann hjá mér sjer, þó framqvæmd finnir halla.

4. Elskan þín trúfost eblir mig, og útbýr krapti neytum, hvad sterkur verd eg þá fyrir þig, þeim il gjæddur svo heitum! o! hvorsu var sú ást þín sterk, er þreif mig burt úr daudans qverk, med písl og þúngri þreytu!

5. AE! skyld'ej þiñar ástar-glód, uppverma sálu kalda, ad hyllast bod þín holl og góð? hvad kann eg annad gjalda, verdugra lof eñ feta fús, feril þañ, sem géckst, minn Jesús! og baudst mér eptir halda?

6. Þessvegna gégnumþreyngi sér, þín elska sálu mína! uppmálud standt æ fyrí mér, ást þín, harmqvæli'og pína! o hvorsu finst þá ydnælt mér, ef elska' eg þig, ad hlýda þér, þá gjörvöll þýngsli dvína.

7. Mót allri holds og heimsins lyst, hér af verd eg øblugur, sú trú, ad féckst mér fridarvist, fót minn stydur; þinn dugur, í mér breiskum sig obl'gann tjer, allt megna eg, nær hlýdi þér; þar vid minn hressist hugur.

8. Allt hvad mig brestur, baudstú mér, med bæn, o Gud! ad sækja; þín Fodurmildin

mildin opin er, ef eg þín boð vil ræksja; andvarpan fer þá engin mín, án bænheyrslu frá stóli þín; hvað kann þá hug minn flækja?

9. Eptir það stríð, sem eg skal hér, í þínum krapti heja, á eg í vonum, þar hjá þér, þegar eg trúr næ deya, eilífa unun, eilíft hnoss, yndæll sé mér því sérhvørr kross; hvað létt er því að þreya?

10. Já! breiskt er hold mitt, heimur flár, hætt skeiðið, tæp mín gata; en, Guð! þíns anda kraptur klár, kann mér aldrej að glata; æ svo lengi eg elska þig, obl'gari vill hann gjøra mig, lætur veg réttann rata.

11. Allir samhuga einum þér, auðmjúka lofgjørð segjum, af fúsu hjarta allir vér, undir þín boð oss hnegjum, sem holl og létt eru hvør um sig, hjástoðar, Drottinn! beiðum þig, og þolinmóðir þreyum.

No. 157.

Lagið: Gæðskurlkasti græðari minn.

Svo skal ej framar nockur neyð, né heldur þessa líkhams deyð, mér frá þér megn'að venda; o Drottinn! eg er ástkjær þér, elska vil eg þig stoðugt hér, en ann-

annars heims án enda; send mér, sem þér, þóknast gledi, þjáníng medur, þig alreisann, eg vil þo jafnan í øllu prísa.

No. 158.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Allt mitt rád til Guds eg set, á mér sinn vilja verda lét, mér, bid eg, hans miskun hlífi, heilsa, vit, líf, sál, heidur, fé, hans vernd jafnan befalad sé, nú og í eilífu lífi.

2. Minn audnu hag svo opt og þrátt, ástin þín, Gud! vidrétti brádt, er andvarp eg þér senda, verdi þvi á mér vilji þinn, vel muntú, hjartans Fadir minn! leida mig allt til enda.

3. Hér ad auk bid eg, Herra Gud! hjálp mér ad geyma vel þín bod, og þeim eptir ad breyta, þolinmædi eg þyggja vil, og þeim vægja, sem gjora mér til, vyrdst' mér nád þar til veita.

4. Hvad verdur mér ad meini þá, máttugur Gud mér stendur hjá? hvad kann mig þá ad þrjóta, er sá hjálpar úr allri naud, øllum sem gésur daglegt braud, og sælu med sér ad njóta.

5. O Herra Krist! mín hæsta von, hvørki luckunnar gjof né tjón, láttú mig

frá þér leida, nád þín ávaxti vora trú, vid synd og qvølum forda þú, og géf oss útfør góda.

No. 159.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Þú ert minn Gud, ej óttast eg, og ej skal heyrast qveina, þótt eg færist um þyrna veg, þína stjórn sje eg eina; víslega veit eg nú, vid mig ad breytir þú, æ huggar mjúkast mig, miskun þín fødurlig, er eg svo opt fæ reyna.

2. Þér og nád þinni mig og mitt, minn Gud! eg fel á hendur; allt hvad eg hefi, þad er þitt, þínu í valdi stendur; þín stjórn mér hægust er, þad besta viltú mér; o Herra gjædsku gjarn! til góds fyri þitt barn, medlæti og mædu sendir.

3. Gud fær ej sínum gleymt, ì hrygd, géd mitt sá þánki nærir, von, sem á ord þín er uppbygd, aldrej kinnrøda færir. Burt ángist øll og sorg! ørugg er Gud mín borg; vel eru gjørd hans verk, ver mig hans geymsla sterk, og til farsældar færir.

No. 160.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Mitt traust á Gudi gladvært er, Guds nád býdst fyrir Jesúm mér, eg von

lífs eilífs heit, oss í náð taka aptur vann, og arf hefir í sælu-rann, með sínum Syni gefið.

2. O Herra! hvílík heill þad er, hlut-fall-ega með sjálfum þér, náð þína og himin hljóta, með trú af hreinu hjarta þig, heitt að elska og vita sig, alls góðs af þér að njóta.

3. Orð þitt eg gladur uni við, innvortis styrk og sálar frið, hvert sann-trúndum heitir; þad huggar lífsins hörm-úng í, heill í medlæti vex af því, hug-prýd'í háska veitir.

4. Viðhaldt mér, Drottinn! hjálpráð mitt! í hreinni trú á orðið þitt, nafns þíns og náðar vegna; lát þad upplýsa veg minn vel, væga gjöra þau dregst að hel, andlátsins mædu megna.

No. 161.

Með sínu lagi.

Mitt hjarta! því svo hriggist þú, í harmi og trega velkist nú, fyrir valtañ ver-aldar auð; set þína trú á sannann Gud, sem öllum gefur daglegt brauð.

2. Yfirgefa þig ei vill né kann, alla þörf þína þeckir hann; hans er himin og

jörd.

jörd. Miñ ljúfi Fadir og mildi Gud! mér sendtú hjælp í allri naud.

3. Þú ert minn Gud og Fadir kjær, þitt barn ej yfirgéfid fær; æfi þín er mjúk og mild; añad, þæ mædir eymdin hörd, eckért hef'eg traustid æ jörd.

4. Ríkur af gótzi gledur sig; Gud minn! vid þig eg hugga mig, eg þó óvyrdtur sé; þad er mín trú og eflaus von, adsiod veitir þínum þjón.

5, Þitt ríki, Drottinn! þrýtur síst, þitt vald er stödugt jafnan víst, æ þér er allt mitt traust; ejlíft gótz hefir eckért tæl, audga med því mína sæl!

6. Stundlegann heidur eg hugsa'ej æ, himneskann vild'eg gjarnan fæ, hvörn Jesús hefir keypt, med sínum dauda'og dapri pín; Drottinn! bid eg, heyrdú til mín!

7. Allt þad veroldin er af full, eignir gótz, sylfur eda gull, stundlegt skraut og skart, lítinn tíma þad lænad var, líknar ecki sælunni þar.

8. Jesú Guds Son! eg þacka þér, þessa vitsku þú kéñdir mér, og Guds ad gæng'æ veg. Veit mér stöduga von og trú, vænst er sælu huggúnin sú.

9. Lof og heidur æ hvörri stund, hæsti Gud! sé þér æ alla lund, þig, Fadir! þess

eg bid: ejlífann géf oss andar-frid, og arf himins, þá skiljumst hér vid!

No. 162.

Med sinu lagi.

Hvorr sem ljúfann Gud lætur ráda, líka vonar á hann ætíd, vill þann Drottinn vernda og náda, víst þó ad dynji neyd og stríd. Hvorr sem vid Gud sér heldur tryggt, hús þess er ej á sandi byggt.

2. Hvad stodar oss med hrygd ad klaga? hvad stodar oss vort óp og vein? hvad hjálpar oss þó alla daga, ángra látum oss sorgar-qvein? skál vors mótgángs, sem afmæld er, aukum med harmi sjálfir vér.

3. Bíd, kristin sál! um stund í stilli, stedva þitt géd, svo lyndi þér, ad Guds nádar-vild á þér fylli, alvitsku hans hvad þeckast er; Gud, sem hefir útvalid oss, opt til farsældar sendir kross.

4. Fulltreyst, og Guds þíns gack á vegi, gjør øll þín verk med dygd og trú; um blessun Drottins efast ejgi, aldrej mun þér þá bregdast sú; hvorr sitt traust á hann setja vann, á sandi ecki bygdi hann!

No.

No. 163.

Lagid: A Gud alleina.

A Gud eg einann, alla set von og traust, vil med hug hreinañ, hañ dýrka endalaust, í geymslu'og gjætur; Guds eg ønd mína fel; frá hrøsun fætur, frelsar hann mína vel, og í ljost lætur, sitt ljúfa ástar-þel.

2. Sekt synda þúnga, Son Guds fyrir mig galdt, hann hjarta'og túnga, heidri og líf mitt allt, ef eg hans bodi, ætíd trúr hlýdnast vil, alls enginñ vodi, ønd míñ'er skjædur til. Hans mig hjálp adstodi, vid heiminn þegar eg skil.

3. Þér lát mig þjona, þú mildi Herra' og Gud! vel vid ad una, veg þiñ og sinnda bod; ad mig ej giñi, illrar veraldar slægd, né vondt eg vinni, svo verdi nád frá bægd; haf þá mig í minni, um mild'er bid og vægd.

4. Þú mig hughreystir, í hvørskyns sorg og neyd, sem svo dýrt leystir, med Sonar þíns pínu'og deyd. Hvad um vid meta, þad mæti? allt eg á; hvad mig hrelst géta, sem himna frid vann ná? þinn Son vard sigur-hetja, og ogur gafst mér þá.

5. O Jesú! eina, athvarf og vonin mín, lát mig lífs beina, leid hræda'í dýrd til þín; ej óttast nái, í grøf síst stadar nem, þig daud'eg þrái, þú vel mig leidir heim, svo Guds eg sjái, sælu, í dýrd þá kém.

6. O ædstu gledi, er eg þá Jesú fiñ! med gjædsku gédi, Grædari talar minn: kom, madur mæti! hjá mér um ejlífd tef, í sóma sæti, sem eg þér búid hef! ædsta eptirlæti, o Jesú! þad mér géf.

No. 164.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Burt med heimsins ónýtt yndi! ej er veröld mér svo kjær: aldrej faunst þar leika'í lyndi, lángvinn tign, né ró gladvær; allur í hæd er hugurinn, hefur sig þángad andi minn; helzt til létt er heims ágjæti, himin-sælu þýngd ad mæti.

2. Gjørvallt vil eg gladur affegja, Gud minn! þad sem stundlegt er; minn, skal enginn hlutur hnegja, hug frá skyldu, dygd og þér; þó ad heiminn ætti eg, en útibyrgd frá dýrdar veg, sál mín gengi villt í voda, vildi lítid hitt mig stoda.

3. Gud af ollu godu ríkur! gnótt eg á, nær hef eg þig, eg veit frá mér ej þú víkur,

alvold

alvold hond þín leidir mig; ef þá kann ad mæta mér, mein, sem þúngt og biturt er; þó eg í hljodi þykist lída, þitt er ad bjóda, mitt ad hlýda.

4. Ségnum lífsins eymd og ama, ánægdur eg þreyti gáng; augad horfir trúartama, til þess lífs, er veit í fáng; sonn hvar gledi og sælu hnoss, Sonar þíns gjöf er búin oss, sigur, frid og sæld um aldir, í sitt hlutskipti sá útvaldir.

No. 165.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Alvaldi Fadir allra þjóda! á þig treystir mín frelsud ond; eg fel mitt líf og allann góda, í þína mildu verndar-hond; alvísi Gud! þest allt þú sjer, er til velferdar gagnar mér.

2. Auga mitt sljó-skygnt er mjög tídum, um skammt hugur og dugur þver, en þú, sem stjórnar ollum lýdum, aptur hug og dug géfur mér; best hagar ollu, best þú sjer, bornum þínum hvad gagnlegt er.

3. Opt, þá mitt hjarta ángist reyrdi, óttafullur var naudum í, mína andvorpun minn Gud heyrdi, mér qvelkti gledi-ljós á ný; svo vís og gódur enn hann er, ætid gjætir hann vel ad mér.

4. Eg fel, minn Gud! í umsjá þína, allann velferdar minnar hag; mér vann Jesús þinn Sonur sýna, sannrar manndygdar háttalag; o! ad eg fyldi eins og hann, andstreymi hvort sem mæta kann.

5. Omegi daudans ej skal qvída, eg þó ad bleikum verdi ná, af því Frelsariñ allra lýda, er vinur, sem mig dæma á; svo sem hann mína eg fel önd, o Fadir kjær! í þína hönd!

No. 166.

Med sinu lagi.

Hvörr sem ad reisir hæga bygd, hærsta Guds skjóli undir, í geymslu Drottins, og gleymir hrygd, géfur sig allar stundir; sá talar vid Gud: þú tókst vid mér, treysta vil eg því gjarnan þér, og unn'á allar lundir!

2. Vel mun og Drottinn vernda þig, fyrir vélum allra handa, þó skadleg bætta sýni sig, síst mun þér kunn'ad granda, hans vernd og skjól svo blífir hér, í hvörri neyd hann sendir þér, sinn styrk og hjálp til handa.

3. Svo mun og líka sjálfur Gud, vel sjá til þín og leida, á vegum þínum þér veita stod, og venda öllu til greida; frá

þér

þér burthrynda háska'og pín, ad hvorgi nái þú fætur þín, á minnsta steini meida.

4. Hvorn sem ad lángar mjög til mín, (mildur Drottinn svo kénndi), þann skal eg leys'af skada'og pín, og skýla med verndar-hendi, bænheyra hann og hjálpa' í neyd, honum loks géfa værann deyd, og líf, þó æfi endi.

5. Lífdaga hans eg lengja skal, og láta þá ej brádt þrjóta, en hjá mér upp í himna sal, hann mun fullsælu njóta; þar sýn'eg honum mitt hjálpar-rád, hjartans unun og fulla nád, svo umbun fái'hann fljóta.

No. 167.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Fyrir þig, Gud! sem veldi vídu, vís Stýrir Alheims fram eg ber, af klöcku hjarta þackir þýdar, þygg gladur kjör, sem ljentir mér; ástríka Födur-þelid þitt, þeck'eg vid sérhvort sporid mitt.

2. Í yndælt skart þú ár hvort klædir, ótölu blómstra', er handrid ber, frjóssamri döggu grundir grædir, gleymist ej minnsta stráid þér; skyldir þú géta gleymt mér þá, gjædsku þína, sem treysti á?

3. Nej!

3. Nej! hjartad gleymia má fyrr móð-
ur, mót edlis-bodi, fóstri sín', eñ þér, líkn-
sami Gud minn gódur! gleymist sái vel-
ferd sauna min; þolgódur lífs eg þreytt
veg; þú ert min hlíf, ej óttast eg.

4. Eg óttast ej þá eymd og pína, á
heims-vedhlaupi varpast mót; sorga er
djúpt þó sálu mína, særi, veit eg miñ leidd-
ir fót, þess vegna fram á þrauta stig,
ad þú, minn Gud! leidréttir mig.

5. Vongódur svo minn veg eg fett,
veikann upplífgar huga þú, ad traust á
Jesú ord eg setji, um dýrd med þér, þó
líd'eg nú, minn Gud! á himnum þar hjá
þér, þar eg fullsæll um eilífd er.

6. Líknsami Fadir! Gud minn gódi!
géf þessi orugg von til þín, hvad sem kann
mæta heims um slódir, hverfi'aldrej úr
brjósti min; þá géfur, sviptir, Gud miñ!
hér, gjorir þú allt til besta mér.

No. 168.

Lagid: Ris upp, min sál! ad nýu nú.

Af þér, Herra! hef'eg nú von, hjálp, svo
eg ecki verdi'ad smán, hér eda'í hinu
lífi, frelsa þú mig, þess beidi eg þig, þín
ást mér ætíd hlífi.

2. Bæn-

2. Bænheyr þú mig af mildi nú, miskun og náð en til mín snú, flýt þér fulltýngi'að veita; þá stend og bíd, í stórri neyd, styrks hjá þér einum leita.

3. Hjálp ert þú mín og hlífdin trú, heilagt ord þitt er verja sú, er øllum eydir vanda; þá Herrann Gud er hjá í naud, hvorr kann þá móti'ad standa?

4. Ejlífi Gud! ej vík fra mér, anda minn befala eg þér, medtak hann þér til handa, o Herra trúr! eymd allri úr, leys mig þá lífid endar.

5. Herra eg flý í þraut til þín, þú einsamann ert adstod mín, huggun og hjálp mér sendir, mín tíd og stund, eign, líf og ønd, allt er í þinni hendi.

6. Heidur og lof sé, Herra! þér, sem hefir óverdugum mér, hjálpad í hørdu lífi, og hétst af nád, óhultum stad, í því komanda lífi.

7. Allir trúadir elskid Gud, oss vill hann frelsa'úr hvørri naud, einkum þá honum hlýda; hof-módugt géd, vanheidur med, heguíngu'án efa bída.

8. Þar fyrir hafid gladvært géd, Gud prísid huga'og raustu med, allir sem eptir honum, bídid um stund, því ydar ønd, úr þýngum leysist raunum.

9. Fødur, Syni og Anda nú, ædst lof og dýrd af hug'og trú, syngjum vér allir saman; veit þú oss, Gud! fylgi og frid, fyrir Jesúm Krist, Amen!

No. 169.

Lagid: Náttúran øll og edli manns.

Verdi ætíd hvad vill minn Gud, vild hans er æ hid besta, vís er þeim jafnan vernd og stod, vid hann er sína trú festa; hann hjálpar trúr, eymd allri úr, agar verøld í máta; þann á honum traust, hefir efalaust, ej vill né kann forláta.

2. Herra Gud traust og heill mín er, hjálp, von, líf, ejlíf sæla; hvad sem hañ vill, þad verdi mér, vil eg því ej mótmæla; hans mildi klár, mín høfud-hár, hefir øll talid án efa; hvad hañ mér fá, best henta sá, hann vill af nád mér géfa.

3. Þar fyrir auma verøld vid, vil eg fúslega skilja, til míns Drottins í fullañ frid, fara eptir hans vilja; fel mína ønd, í fødur-hønd, hvørt farsæld bíd edur voda; hans ástar þel, mig verndar vel, og vill í dauda stoda.

4. Súngin þøck, heidur, sæmd og lof, sé Fødur allrar mildi, sem út fyrir oss Son-

inn

innu gaf, synd heims ad bæta skyldi, og á hann blód, æ, mannleg-þjód! átt þad í minni festa; því hugsa tídt, og þacka blídt, þá nád og elsku mesta.

No. 170.

Lagid: Herra Gud í himnarîki.

Vertú, Gud Fadir! fadir minn, í Frelsarans Jesú nafni; hönd þín leidi mig út og inn, svo allri synd eg hafni!

4. Elska til sjálfra vor og Náúngans.

No. 171.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

Nósom samvitska' ef er ad eins, eign mín, hvad kann þá bleskra mér? hvad fær þá ordid mér til meins, megn þegar qvídi adra skér?

2. Flecklaus samvitska'og falslaus trú, farsælust hlutdeild mín er þá, þeim frid'er géfur sæla sú, svipta kañ engiñ mér í frá.

3. O hvílík gledi! sagt vid sig, med sanni géta': eg í mér fann, girnd til hins

illa,

illa, geymd'eg mig, Gudi sé lof! eg yfirvann.

4. Æ hvörsu þúngt um sjálfann sig, ad segja hljóta þar á mót; á lasta vondañ villu-stig, viljandi minn eg setti fót!

5. Upp til Drottins med hjarta hreint, ad horfa'og segja: Gud minn! þú, ert æ mitt athvarf ljóst og leynt; hvör lucka veitist stærr'enn sú?

6. Sjá! allt hverfur, þig helid burt, hédan senn flytur, daudans-flein, hvad sljófgar? hann fær hægann gjört, hugar-rósemd hjá Gudi hrein.

7. Sæll, kristni madur! sem ad þér, sálar-ró þessa finnur hjá; því sjálfur daudinn hana hér, hrakid fær ecki burt þér frá.

8. Sá hinn gudhræddi segi því: sjór, himin, lønd og sképnan hver, samblaud þó fyrsta falli í, fødur-hønd Drottins líknar mér.

No. 172.

Lagid: Til þín, hejlagi Herra Gud.

Gud! mig skóp ást þín mildilig, ad mætt'eg sælu njóta, ef eg trúfastur óttast þig, óttast þín løg ad brjóta; vandi eg hjarta'og verk mín hér, vottar samvitskan þetta mér; hún kann afsaka'og hóta.

2. Und-

2. Yndæla jafnan andar fró, eg finn innitt hjarta kjæta, nær vilja Guds í verk-leik þó, vidleitast hlýdinn sæta; samvitska minn sanna hér, sífeldlega því gefur mér, ef skyldu gjör'eg gjæta.

3. Og þessa gledi, yndi'og fró, eckért kann frá mér taka, hreinskilni mín er hul-in, þó, hugsun þá læt eg vaka, ad Gud, minn Gud, allt gjörla sér, Gud mín um-bun og Fadir er; hún lífgar, hún afsakar.

4. Æ! gódi Fadir! einatt þig, eg styggdi margvíslega; samvitskan þá ásakar mig, sál fyllist blygdun, trega; óró, nagandi ángist mér, eptirfylgir hvar helzt eg er, og offækir alla vega.

5. Já þó eg hjartans freistit'ad, fá, for-dæmíng nidur-kafid, heims útí glaum mér gjöri slá, ad gleymsku brot sé vafid; sú værd er engin sálar fró, svipula huggun von sú bjó; síst féck hún hug minn hafid.

6. Þann fögnud veitt, er vara má, víst ej heimurinn gétur, nær endalokin eptir á, íhugar sál mín betur, eg fæ þess þá med undrun gád, ad girnda leid er blómi strád, en í óheill mig fletur.

7. Æ! lát þá þetta, gódi Gud! mitt gjörvallt hjarta hræra, ad þín eg stundi

ástrík boð, með alúð geyma'og læra; Faðir! sú ein mín farsæld er, nær fús kappkost'að þócknast þér, dygð yðka'og dáð þér kjæra.

No. 173.

Lagið: Guds-Son kallar: komið til mín!

Dygða-veg leið mig, Drottinn! á, og dygða settu marki ná, styrk mig þess gá og gjæta! hverfi mér náð þín, Herra kjær! heims þessa gledi engin nær, mér þann missir að bæta.

2. Æ þegar glæpa añ eg lyst, úr mínu hjarta burtu mist, senn gledi fer á flótta; og þá rennur í þánka minn, það eg skal fyrir dómstól þinn, ángradur skélf af otta.

3. Kéñ mér, o Guð! sem gjætir mín, gánga fram eptir boðum þín, ærdugar lífsins leiðir, samvitskuñar þá frið eg fiñ, og fognuð ejlífañ, Drottiñ miñ! er þú útvoldum greiðir.

No. 174.

Lagið: Hvar mundi vera hjartað mitt.

Lífs-reglur hollar heyri menn, er himnasæld girnast ná; dauða ejlífð og dóminn enn, daglega þenkið á, nærsta mjog þetta nálgumst senn, naum er lífsstund að

fá,

fá; lagi þvi hvørr svo lifnad sin, ad lensi hann Gudi hjá!

2. Ovíst er þad hvørt úngur mann, ellidøgunum nær; ydrum sendi því undan hann, ádur enn daudinn slær; margur hastari helstund fann, heldur en meintum vær; lík í dag máské kallast kann, sá Köngur lifd'i gjær.

3. Voga þú ej fyrir vinskap manns, ad vinna hvad órétt er, því Guds er eins, en ecki hans, yfir ad dæma þér; þeim hylli Drottins Dómarans, daglega abla sér, þá reikning heimtar lýds og lands, linkind í málum tjer.

4. Ottastú Gud og unn, sem ber; annast náúnga þinn; óvin, þolugur, íllt ej gjør, øllum vert góðvikin, lát a tid nockud ágengt þér, áfram dygda-vegin; Drottni lífir, þá deya fer, sá deydir vilja sinn.

5. Umgengni þína og athøfn best, allskonar dygdum prýd; þolinmódur þá veitir verst, vidmóts hegdan sé blíd; allt sem þér dag hvørn yfirsjest, ydranin bæti þýd; en þad þú margt gott ógjort, létst, ángri þig fyrr og síd.

6. Stunda þú svo ad vera víst, sem villt ad haldinn sért, annars heims fylgir

oss þá síst, utan hvad hefur:n giort, í Herr-ans augsýn hvørn dag fyrst, hér svo ráð-vandur vert, ad þú ej skélfist þó af Krist, þá dæmist eins og ert.

7. Set þér lifnadar leidrétting, lífs medan audid er; sá heimsins varast vjel-in sling, vel þócknast Gudi ser, þacklæt-is er þad áminning, ef sæld hann géfur þér, en hitt ydrunar uppvakning, ef þú mótlæti ber.

8. O Drottinn kjær! sem sjálfur sjer, þá sælu'er girnumst sá; vertú oss nær, svo vinnum vér, vilja þíns jafnan gá; þín dýrd einskjæra heidrist hér, en himn-unn sídar á, sjáum þig vær og syngjum þér, sigur-vers englum hjá.

No. 175.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

O Gud! hvad reikna mañinn má, mót þér almættis tignin há; er sképnu alla nærir; o hvørsu mikil er mín rírd, er eg hugleidi þína dýrd, sem leyptrar ljóst skjæru!

2. Af hér Guds engla himnum á, hiñ alkra mest'er litill hjá, Skapara sjálfum sínum; en eg hjá þeim? nær eckért er, á-

gjætid

gjætid mitt, þad fyrir ber, skjótt líkast skugga mínum.

3. Géf, Herra! ad eg æ hvört sinn, allan vidkañist breiskleik miñ, og stundi audmýkt læra, eins og Lausnariñ ljúfur hér, lífs og deyandi kéndi mér; þér, Gud! ber einum æra.

No. 176.

Lagid: Kom Skapari helagi Andi.

Hú klagar! hol finnst þúngbært þér, þess stands, er snaudur lifir í; hvoss stundar lucku stærri og sér, stundar forgéfins eptir því.

2. Hvad viltú syrgja, hví med grát, hjarta þitt særa og vola hér? mun þad æ heill, vel géf ad gát! sem girnd vors hjarta dró ad sér?

3. Neyt þess, sem skamtar Gud þér, gjör, gjarnan hins sakna, er ecki fær; sína þraut hafa sérhver kjör, sérhvörjum hag sitt yndi grær.

4. Drottinn á allt, útbýtir bjorg, best med vísdómi soñum kañ, ecki sem ósk er óþarf morg, en þó sem hvorjum hollast fañ.

5. Viltú voga ad þenkja: þér, þá hañ gleymt ástríkur hann? þó ad til gods ej viñum vér, veitti hañ heill í sérhvorn rañ.

6. Syd þú lífinu eckt med, ánægjustúfu vyli þá, þitt ræktú kall, haf glad-bæ:t géd, gjor lífs-tóm nota best, sem má.
7. Drottinn! allt ástand mitt og mig, med glodu finni fel eg þér, ánægdur setjast sig, adstod þín jafnan fylgi mér.

No. 177.

Lagid: A Gud alleina.

Til auds er eydist, af mol og rydi þér, gef, Gud! ej leidist, girndir hjartans í mér; en upp í hædir, augun mæni til þín, sem géfur gjædi, gjorvoll og fordar þín, þorfina því ad bædi, þú veitst og fyllir mín.
2. Agirndin arga, eitrud er lasta-rót, fædir mjog marga, misgjord og dæmin ljót. Sá má sæll heita, sem nægir lánid tjed, og ydju neyta, í kalli dyggur réd, best mun blessa sveita, blídi Gud! ánægd med.

No. 178.

Lagid: Mitt hjarta! hvar til hryggist þú.

Himneski Fadir! hendin þín, helgi og heksi verkin mín, oll svo ad þóknist þér, ábyggju mig illri ver, ollu grandi jorda þú mér.

2. Eg legg í þína líknar-hønd, líkamañ bædi'eg mína önd, treystandi á þig einn, géf, ad eg sé hjarta-hreinn, háski svo mig villi ej neinn!

No. 179.

Lagid: Einn Herra eg best ætti.

Þig, Gud! sinn fødur þeckja, þad eitt eg gledi fañ, hvørr hatur brjóst lét bleckja, barna-rétt missir þañ: í dygda fótspor feta, Frelsarans, hjálp'oss vel, og iñbyrdis audsýnt géta, ástúdlegt brædra-þel.

2. Einn þú, Gud upphæd anna! leitt hattst menn um heim; einn er ættar-stofn manna, einn andi býr í þeim, allir þér oss framberum, allra bæn heyrir þú, allir kalladir erum, ad einni von og trú.

3. Ætt'eg þá einkis vyrda, eindrægnis bandid téd, og hróp míns hjarta myrda, en hafa tvídrægt géd? nej! þó mitt særi sinni, svik og rángindi hér, allt þad med adstod þinni, upp géf eg, sem þú mér.

4. Láttú þitt ord og Anda, upplýsa huga minn, svo efla vilj'eg vanda, velferd brædra hvørt sinn, og styrk mig æ ad géra, ad dæmi Lausnarans, kjærleikans feril feta, til fyrirheitna lands!

No. 180.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Gud! þín ſtjórnan er gædſka'og nád, gódſ þún ſérhvorjum añ, falslauſrar elſku edla dád, ætíd þér gédjaſt vann; afundar hreckvíſt illſku rád, eg þér gagnſtædaſt fann; veit ad mínſ hjarta gjæt, eg gád, glæp'ſvo eg variſt þann.

2. Þvi ſkyld'eg ſvipta ſjálfann mig, ſannri ánægju og ró? ſkyldi eg mæla þora vid þig, þig! gædſkan réttvíſ þó? miſgjørd mín ljót og margfaldlig, makleat ſér ſtraff tilbjó, en gladdi áſt þín guddómlig, er glæpa ſtraff undan dró.

3. Skal þad afundar oll'ad þér, einſ ſer vid brædur mín? ſkyldi mér gremjaſt gædſk'ad er, Gud minn! hvørſ áſt mér ſkín? veit eg þó nockurn verri mér? vardveiti nádin þín, ſál'mína, Fadir! ſvo ej hér, ſæri afundar pín.

4. Minn Jeſús héfir ſjálfur ſett, ſína þad merki á: elſkid hvørr annann utañ prett, afund hartſneydid frá! o hvørſu rickt, hvørſu létt, hanſ bodord fiñaſt má, hvørjum hanſ áſt íhuga rétt, hanſ eptirdæmiſ gá!

5. Inn-

5. Inngéf þú mínum anda þá, o Drottinn! vilja þann: ad unna góds og gledja'ef má, med gódvild sérhvern mann, afvenda skada, ángri, þrá, ástrikur hvar sem kann, en eitrada gledi aldrei fá, af sorg, er bródir fann.

6. Þó sýnast kuñi' hañ sælli mér, sist skal eg nafn hans þó, baktali sverta, er sárt'hann skér, og sumum dauda bjó; æ Drottinn! mínar varir ver, svo varist ad spilla ró, lát mig þenkja: hvad þúnga sér, þrañt opt skjæd túnga dró.

7. Séf eg þacklátur þína nád, þyggi og gjædiñ ljed, ofundslaust svo eg géti gád, gods, er fær ødrum tjed; Andi þiñ hasi' yfir mér rád, og elskuríkt veiti géd, svo banvæna øfund burtu mád, best géti'hans krapti med.

No. 181.

Lagid: Nú bid eg: Gud! þú nádir mig.

Rádvanda þánka' og hjartad hreint, Herrann géfi mér ljóst og leynt, flárádum heimsins flærdar sid, forda mér, Drottiñ! þess eg bid, iñrættu mér þad áform hjá, øllum gódfýsi'og kjærleik tjá; lát mig fra'ngánga falslaust hér, svo fá'eg dýrdar víst hjá þér!

No. 182.

Lagid: Daudans þángu framinn qvol.

Veit, o Gud! þín gjædska mér, gjöri ej úr þánka renna, ad líkjast og þóknast þér, þú mér sjálfur vyrdst ad kénna! ætt'eg hatri illu'ad leyna, er þig mildann féck ad reyna?

2. Blídur Fadir allra ert, allir born þín nefnast megum; ef ej brædur elskum bert, er: þíns kjærleiks von ej egum. Elsku Jesús af oss krafdi, ást ad deyd, sem til vor hafdi.

3. Synd uppgéfur þú mér þrátt, þú afmáir illgjörd ránga; hvorr er eg, sem bistur brádt, bródur vid í rétt fer gánga? synd ef viltú meta mína, eg mun ej standast hegníng þína.

No. 183.

Lagid: Jesú Kristi! þig kalla'eg á.

Nun þú oss, Gud! ad elska frid, á medan lifa fáum, ad í broderniś sóma-sid, samlyndir vera náum, Anda þíns krapti út oss bú, ad Jesú líkjast keppum, og ást ej sleppum, ad brædra gagn vér eblum nú og þína blessun hreppum!

No. 184.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Kjærleiks verk, sál min! keppstú vid, kristnum somir ástunda frid; þar skdar egum, born Guds blíd, búa saman um alla tíd, til eindrægni skaptir erum vér, eindrægni því oss rækja ber,

2. Eins Herra þjónar erum vær, eindrægni stundum nær og fjær, allir sambuga'í ást og trú, innbyrdis skulum lifa nú; o Gud! tendra vorn elsku-eld, med Anda þínum, fyrir Kristi skuld!

No. 185.

Lagid: Gud miskuni nú ollum oss.

Láttú mig, Gud! sem líf gafst mér, í leti aldrej falla, heldur vel ydja hvad sem ber, hvort sem þú vilt mig kalla, ydjuleysid þrátt orsok er, til armóds, vansa og klækja, víslega baudst því, minn Gud! mér, mitt braud af ydn ad sækja, þá skyldu rétt ad rækja.

2. Styrk, svo orþreytist mitt ej magn, mædan af von þó léttist; verkydinn þegar vinn eg gagn, von hef eg lík'ad mettist; hérvistar brúka hjálp mér tíd, haggvæmast farsæld minni, og veit þad luckist ár og síd, uppaf ga þol og sinni, ávalt med adstod þinni!

5. Jesú Eptirbreytni.

No. 186.

Lagid: Heimsins Stþrir forsjón fasta.

Lofgjord, þackir, ejlíf æra, endurleysirá hjálpar-von, þú sem gjordir þig fornfæra, þér se Guds eingétni Son! kéñ þú, Jesú mildi! mér, medan lifi fylgja þér, lífs svo réttann gáng eg gjeri, gladur jafnan þar af veri.

2. Þó eg krossi þjáist stríðum, þér afneita lát ej mig; gráts á jafnt sem gledi-tídum, géf mér styrk ad elska þig! elska þig til enda lífs, og í þrautum syndlegs kífs, hörmúng þína hafa í miñi, huggi þad mitt dapra sinni.

No. 187.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Oss ber kristnum orku neyta, áform hefja nýjum dug, eptir Jesú allir breyta, ástundum med lyst og hug; hlýdnum bodum hans, er leid, til heilla oss í lífi og deyd, hverr skal ödrum elsku veita, almennings farsældar leita.

2. Sé oss steypt í sorg og mædu, af sjálfum þeim, er gjordum gott; vjel þó

brugga vinir nædu, og verdi launin dygda spott, eptir Jesú hogværd hér, hug ad laga girnunnst vér; ótraudur sá Frelsarans fetar, feril, hann mun stadist géta.

3. Allskjótt hédan egum skunda, ejlifd þegar nálgast fer; veginn dygda vel ástunda, vors ad Jesú dæmi ber; komid bædi konur og menn! Kristi fylgjum allir senn, ørugt keppum, áfram þreytum, í Guds ótta sældar leitum.

No. 188.

Lagid: Þock sé þér góð gjørd.

O Jesú! ønd mín, af ást og lofgjørd brenni; ord, hegdan øll þín, elsku og dygd mér kénnir; daudans þúnga þú pín, þoldir, frí vid syndir, ad frelsi mér fundir.

2. Saung-rødd mín sist ein, samt þitt lof útbreidi, heldur dagfars góds grein, Gud! þinn kraptur leidi, mig svo varist vond mein, vel mót glæpum stridi, og sigri' um sídir.

3. Ej skal mér, ej kann, í frá þér neitt venda, þinn eg er, því ann, þér til lífsins enda; hvar eg fer, um heims rann, hjarta med og túngu, þér þock skal súngin.

No. 189.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Géf mér, Jesú! um lífsins leid, lífs regl-um fylgja þínum, þitt dæmi sé í sorg og neyd, sífeldt í huga mínum, ef rísa móti mér, mín syndug girndin ser, unn mér þó áfram med, öruggt ad képpa géd, uns fagna'eg fundi þínum.

2. Hvílík fagnadar fylling þá, frelsi þitt er eg reyni, og sje eymd mína alla'og þrá, úti med síd'sta qveini! þú géckst á undan, eg, eptir þann sama veg, mæddur en gladur geng, gjæfu hlýt ædstann feng, þá lokid lífs er meini.

3. Óhræddur geng eg áfram þá, um vegu þyrnum stráda, þitt heit ei bregdst, skeids enda á, eg hlýt fullsælu þráda: þá uñin þrautin er, þykir lítilsverd mér, armædan er eg beid, á æfi stuttri leid, því eymd eg fiñ afmáda.

No. 190.

Lagid: Kom, Skapari heilagi Andi.

Minn Jesú! dygda-dæmid þitt, draga fús vil eg heim til mín, hjálpa þú mér svo hjartad mitt, hafi í minni bodord þín.

2. Þú,

2. Þú, sem gjørdir og gjørir allt, til goda fyrir brædur þín; mér vid ásetning sama haldt, sælu þá eblist vonin mín.

3. Lát mig í þessu líkjast þér, Lausnari hjarta-besti miñ! kjærleiki sañur qvikn'í mér, kénn mér ástunda vilja þinn.

4. Gjør mig vissañ ad brúka best, þau bjóþast færi, til ad sá, gódgjordum út, sem má eg mest, miñast skamvinñu lífsins á.

5. Herra! uppfylltú hjarta mitt, med helgri girnd ad líkjast þér; máttiñ ad géfa, þad er þitt, þú sem best fyrir øllu sjer.

6. Þá huldu gledi'ad gjøra vel, géf eg ej burt fyrir nockurn mun; hana eg forsmeck hiñar tel, himneskú, sem eg leid't grun.

7. Ad géta fengid gódann vin, Gudi líkann á flestann hátt, þad eru gjædi hvørjum hin, himneskú vid þú líkja mátt.

8. Obacklátum og illum mér, ótal velgjørdir Gud réd tjá, hans vegna fús hvørjum sem er, hjálp mín skal æ til reidu stá.

9. Ást þín, Drottiñ! er æfinlig, vid allar sképnur og þína meñ, eg vid þú leidir ætíd mig, ástsemd og dygd ad stunda'í señ.

10. Þú birtir veldi þitt og dýrd, um þessa dásamlegu jord, æra sé þér af øllum skírd, elska, lotning og þackargjørd!

No. 191.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Géf, Jesú Kristur! géf þú mér, ad géta svo fylgt og hlýdnast þér, á allri æfi miñi, ad eg í sañri ást og trú, eins og rétt-kristnum hæfir nú, þér, Gud miñ! þócknast kyñi.

2. Og þá pílagríms gángan mín, Gud! svo eg nái heim til þín, enda skal einusiñi; sælu eilífa sýn mér þá, svo eg fullkomnun himnum á, odlist af elsku þinni.

No. 192.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Lífs-ferli'ad fylgja þínum, fýsir mig, Jesú kjær! vorkéñtu veikleik mínum, þó verd'eg álengdar fjær; þá trú og þol vill brotna, þreyngir ad neydin vond, reis þú vid reiriñ brotna, og rétt mér þína hönd!

2. Í veraldar vondsku sölli, velkist eg, Jesú! hér; falli þad opt mér olli, óstodugt holdid er, megnar ej mótt'ad standa, mín hreysti náttúrlig, láttú þitt ljós og Anda, leida og styrkja mig!

No. 193.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Sann-audmjúku, Gud! mig gjædi, gédi, helgur Andi þinn! hvorn dag

vel svo hugsa nædi, um hrøsun, vansa' og breiskleik minn; ad eg blygdist æ fyri þér, einn sem hjortun maña sjer, og nád skjærri þacki þinni, þad gott allt mér hlotnast kynni.

2. Gódi Fadir! lid mér ljádu, ad líksast mætt'eg jafnan þér, árni góds þeim bols mér bádu, blessi þañ mig hata fer; haldt sál miñi hógværd vid, hjartad mitt lát elska frid; minn ef hrasar breiskur bródir, bæta lát mig úr med gódu.

3. Séf eg hlýdni tjái trúa, til lífs enda bodum þín, o Gud lát mér eckert snúa, í frá þér og skyldu mín; øll mín von á einn er þig, í ótta þínum framleid mig; þínum merkjum þjón'eg undir, þar til ockar verda fundir.

No. 194.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Gud! hvad er líf mitt? háski, stríd; hvad er mín æfi? reynslu tíd, freistni hvørt fótmál vefur; frá þér, hold, sem ad breiskt eg ber, bleckiñ heims sollur eins frá þér, mitt hlaup til markśins tefur.

2. Skyld'eg gálaus framgánga þá, og gleyma stunda vid ad sjá, freistingum,

fári; snörum? brokafullt, svikult, hjartad er, hvad fljótt mundi þad steypa mér, í synd og eymd óvörum?

3. O Fadir! lát þá andá þiñ, upplýsa daufañ skilníng miñ, æ betur ad eg þecki, sjálfañ mig, heimsiñ hættañ hér, hvörjum í gégn mér sirída ber, ad, síst mig sigri' og blecki.

4. Yfir mér, Gud! já, í mér vak, aldrej þönd þína frá mér tak, um megn fram ej lát reynast, hvad íllt eg heyra hlýt og sjá, helga mér ebli vareygd hjá; minn Gud! hvad má þér leynast?

5. Otal heims vélum íllum gégn, eg hef, sem styrkir hug og megn, Jesú! þitt dygda dæmi; þú ert minn vegur, líf og ljos, ad líkjast þér mitt æ skal hrós; heims venju' eg síst þá sæmi.

6. Mín trú á þig er sigur sá, sem íllra heimsins dæma má, eitradar örvar viña. Af þig eg horsi, auk mér dug, adferd þíns sirída mér vak'í hug, nær freistni kann eg finna.

7. Ef eg stend, Herra! er þad nád, ecki minn dugur, veit því dád, eg verjist voda föllum; géf engann dæmi gálaus mín, giñi frá hlýdni boda þín; uppvakníng séu þau öllum.

8. Eg vil þá stríða, vaka trúr, vanda mig, biðja: Guð! mín múr, lids kanntú sjá mér synja, míns Jesú æ fyrir augum mér, allt hafa dagfar og frá þér, um hjálp auðmjúkur stynja.

9. Jesús til manna freistni fañ, fyrir mig alla yfirvann, óvini, eg því líka, óvini sigra alla kann, allt vel eg megna fyrir hann, ef adstod hans ødlast ríka.

10. Já, þúngt er, enn þó stutt, mitt stríd, stutt þessi hættareynslu tíð; veit, Guð! eg géti varist; ejlíft sigur-hrós, ejlíft hnoss, af þér, nær sigrum, geymt er oss; eck'er til einkis barist!

No. 195.

Lagið: Krists er koma fyrir hondum.

Víst er eg veikur að trúa, veitstú það, Jesú! best, frá syndum seinn að snúa, sem mig nú ángrar mest; þó fram-ast það eg megna, þínum orðum eg vil, treysta og gjarnan gégna; géf þú mér náð þar til!

6. Guds-Ord og Bænin.

a) Ordid:

No. 196.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

O Gud! fyrir augsjón þína, audmjúkir í bæn og trú, komum vér, lát ljósid skína, lífsins orda þinna nú; vyrdst oss sjálfur vera hjá, og veita adsted þínum á, ordum hafa godar gætur, géf þau hjá oss festi rætur.

No. 197.

Lagid: Daudans þúngu kraminn qvöl.

Gud! í þínu nafni nú, nálægir hér samanerum, hjálpa, gódi Herra! þú, ad heidur þinn og dýrd framberum; géf þad hvorr med gledi sinni, Gud! ad ertú hjá oss inni.

2. Vér þá sælir verdum hér, vorar allar lífsins tídir, og leidumst, nær æfin þver, upp í himna dýrd um sídir, hvar ásamt Guds engla sveitum, ejlífa þér dýrkun veitum.

No. 198.

Lagið: Guds Son kallar: komið til mín.

Kirkju þína vér komum í, kjæraſti Faðir! eñ áný, og biðjum áſtſemð þína: af náð oſs ſenda nýaſi dug, að nœdum ſtunda þig af hug, þeckja, ſem þín orð ſýna.

2. Orðs þíns ſañleiki, œðſti Guð! alla ſvo hræri þín að boð, með alúð helgri heyrum, ſvo þau grandvarir gétum beſt, í góðu hjarta jafnan feſt, til farſœldar oſs og fleirum.

3. Lát ſérhvert orð, ſem heyrum hér, helga vort líf og vilja þér, ſvo verði dýrð þér ſamen; vora upplífga von og trú, vyrðſtú oſs all'að bleſſa nú; heyr Faðir! heyr oſs! Amen.

No. 199.

Lagið: Heiður ſé Guði himnum á.

Styrk þú, Drottiñ! vorn vilja vel, vér nær í þitt hús gaungum, ſvo að hé- gómlegt hræſnis þel, hér ſiñiſt með engum; lát með athygli' og lyſt oſs þar, til lærdóms, ráðs og huggunar, líffins orð þín heyra laungum.

2. Lát þeckjanlega þetta hér, þitt orð bleſſaſt oſs öllum, lofgjörð vor géf að líki þér, líkn veit nær þig ákoilum; géf Jeſú

...a gaungum ſpor, geymdú þitt ord á ...l vor, uns upprennur ejlífd øllum.

No. 200.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hú elſkar þá, o gódi Gud! ſem girnaſt þín ad ſtunda bod; med alúd heyra ord þín veit, oſs, ſem í þenna ſøfnumſt reit; hjálpa þú oſs og géf vort géd, gladværri róſemd fylliſt med.

2. Vyrdſtú med nád ad vera' oſs nær, veikleikann ſtyrktú, Fadir kjær! kéñ oſs þig elſka einann meſt, oſs og náúng'ad gagnaſt beſt. Gud! ſem einſamañ gædſka er, géf þig um ejlífd príſum vér!

h) Bænin.

No. 201.

Lagid: Gud miſkunni nú øllum oſs.

O Gud! ſyndarinn eg kém hér, í augſýn bidja þíñi, af háſtóli þínum héyrſtú mér, hyggja ad beidni minni; ſtór og háleit er huaſan ſú, hjarta míns girnd þú alla, uppfyllir, Fadir! æ lát nú, anda þíñ mér tilfalla, og kéña þig rétt ákalla.

2. Avallt ſkal því mín ydja trú, á dygda braut framképps, mín óſk og ſtundan ſt...

feldt sú, sáluhjálpin'ad hreppa, þessi vel-
farnan, o Gud! er, ómissandi sál' minni,
öruggur því þá ósk framber, eg vona hún
af þinni, adstod áheyrslu finni.

3. Hlutskipti minu, Herra! ráð, hag-
sæld ej þeck'eg mína; hitt kannast eg vid,
hvad þin náð, hefir mér vyrdst audsýna;
þad er allt gjort til góda mér, Gud! þín
stjórn speki skírir, hvad vid mig skédur, er
frá þér, allra því velferd stýrir, þú, Gud
og Drottinn dýri!

4. Meir þó enn Herra minn þú ert,
minn Fadir líka heitir, heyri eg ord þín
herma bert, hollur oss nálægd veitir;
hvad styrkir sú hugsan mig, helzt þá mitt
andvarp grætur, ánægdur veit eg þad um
þig, þú ad mér, Fadir mætur! í hvorri
neyd gefur gætur.

5. Hjálp, Fadir! svo í hvorri neyd,
heit sé mín bænar ydja, hjálpa mér nær eg
nálgast deyd, nádþyrstum svo ad bidja;
bænheyr mig og heyr blídur nú, bæn þess
af miskun þinni; bæn mína ætíd blessa þú,
bænrækinn ad hvort sinni, réttkristins frid
eg finni.

No. 202.

Lagid: Gæðskurlkasti græðari minn.

Líknsami Guð! sem gefur allt, gott og hjálpadir mér ávallt, þá neyð eg nádi kanna; um mikið bið eg ecki aud, en nóg afskamtad daglegt brauð, og gédþóckniun gódra manna; lát mig, þá þig, blídan finna, þegar þinnar, þreiðu nádar, leita eg eptir æfi þjáda.

No. 203.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

O Guð! í audmiúkt kénn mér qvaka; kraptarlaus Guð! sem himnum á, öllu rædur, vyrdst' ad þér taka, oss, Fadir kjær! þín börnin smá, þad líknar nafn vort gjörir géd, gladt, sonarótta fyllir með.

2. Því mun eg aumur þor'ad kalla, í þinni verndun læstur hér: Guð, sem von minna' uppfyllir alla, er stór og heilagt nafn hans er, þad lof þá stama fram eg ser, fylking engla samsyngi mér.

3. Kenn mér fánýtum glans'ad gleyma, og gulleign jardar, metnad', lyst, af minni hjartans ost lát streyma: o Guð! þitt ríki komi víst! undir eins og eg ávinn þad, andnaist mér líka gott sérhvad.

4. Kenn mér, þá vereld vond mig ginnir,

ad vill hún draga heill mig frá, svo þoli' og gjör'eg sérhvert sinni, hvad sem þín forsjón gott mér sá; þinn guddóms vilji veit eiss hjá, verdi jordu sem himnum á.

5. Þig, alls ens góda, bid eg, brunninn: blessa mín størf, gef daglegt braud, en þó eg rata eymdir kunni, auktu mér þol, svo léttist naud, og fyrir Jesúm nú mér fá, allt sem til góds mér þéna má.

6. Eg óttast, Gud! alvitsku þína, sem innstu þeckir hjartans slód, æ! aumka þig, synd alla mína, afplána láttu Jesú blód; þá adrir gjör'á móti mér, í miskun géf eg líkist þér!

7. Og þú, sem snerur þeckir allar, þær boldid egnir minni sál, og hættur, sem eg í kann falla, opt fyrir heimsins slægd og tál, yfirgéf þú mig eck'í neyd, útrycktu mér af synd og deyd.

8. Þér skal um aldir þackir færa, þér ejlíst syngja lof og prís, því ríkid, vald þitt er og æra, einn ertu gódur, mikill, vís; o hvad fagnandi himnum á, Hallelúja! lofsyng eg þá!

No. 204.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Drottinn! hvar eg fer, í hverju, sem ad höndum ber; fyrir

adstod og almátt þiñ, í gledi breytist harmur minn; géf ad framqvæmist gagnid mitt, Gud! svo eg prísi nafnid þitt.

2. Lífid er stutt, kénn, minn Gud! mér, mínum svo verja døgum hér, ad tækifæri aldrej neitt, ydju skyldunnar frá sé snerdt. Tíd sú eitt sinn mér for burt frá, fást sídan ej til baka má.

3. Ef ad vellyst mín freista fer, Fadir! þlñ kraptur líkni mér, og veiti rád, hug, vilja þá, vel ad strída og sigur fá; sú yfirvinníng verdur hér, vegur til himna lífs hjá þér.

4. Lán og hyggind ef lénast mér, lát mig þá gjöf vel nota hér; blessa þú mér þad hlýtta allt, vid brúkun rétta þess mér haldt, mér til heilla í hvort eitt sinn, og hjálpar vid náúnga minn.

5. Falli sorg og mótlæti á mig, minn Gud! kalla eg strax á þig; því øruggt hæli ertú mér, alla eg byggi von á þér, neyd og andstreymi frelsa frá, Fadir! í nád mig líttú á.

6. Loksins þá jördu eckért á, orkar mér framar ró ad fá, þegar senn fyrir sjónum mér, sortna vid grafar barminn fer, enda þá mína alla neyd, o Fadir kjær! med sælum deyd.

No.

No. 205.

Lagid: Svo elskadi Gud aumann heim.

O Gud! eg kém fyrir augsjón þér, aumum best líkna vyrdstu mér; øll géfi brot og íllverk qvitt, o Gud! nád og hollgædi þitt.

2. Hreint skapa, Fadir! hjarta' í mér, hjarta fullt ótta' og elsku' á þér, hjarta þeck, audmýkt, heidrun fyllt, hjarta jafnañ rósamt og stillt.

3. Verndar'i háska vertú miñ! vona' eg á þig, míñ fulltrúiñ! skyldi' ófall nockurt skélfa mig, skýlir mér hond þín guddómlig.

4. Þitt nafn sé æ fyrir augum mér, ond min svo fognud haf'i þér, vid min'ad gét'eg gladt mig trú, géf i ást æ sé kroptug sú.

5. Hvad þú mér kéñir heill min er, heill sé þad min, ad eg, sem ker, umfram allt stundi ordin þín, alla trúr ræki skyldu min.

6. Allt ofveikt krapta miña' er megn, mínum girndum ad stríða' í gégn, þú kañt íklæda krapti mig, eg kañ allt sigra fyrir þig.

7. Heims þess'af gædum géf þú mér, Gud! svo mikid, sem líkar þér; hóflegañ

skamt

skamt géf þínum þjón, þó blessa ydju hans og von.

8. Ef hond þín gnótt mér gèfur ør, géf þau hóffamur brúk'eg kjer, og med god-vild af gnægtum þín, gledji fátæka brædur mín.

9. Einlægann géf mér ástvin þann, ó-hult hverjum eg trúa kann; hvørr med mér stundi'ad hlýdnast þér, huggun, ród, dæmi géfi mér.

10. Ef ad þín gjædska ætlar mér, æfi-skeid lengra'í veröld hér; ollu, Fadir ást-kjæri! ród, aldradann svípt ej þinni nád.

11. Og þá lífs endi loks ad fer, líkn þín mig taki best ad sér, miñ skjoldur, hlíf og mikil laun, miñ Gud! þá vert' fyrir Krist þinn son!

No. 206.

Med sinu lagi.

O! Gud vor Fadir! sem í himnaríki ert, hátt yfir oss, í anda mest, vilt því til-bedinn verda: helgasta nafn þitt hjá oss verdi opinbert, heidrad og lofad allrabest, á himni og á jordu; þitt nádar-ríki komi hér; kéñ oss í því ad lifa, og hvad sem ecki þócknast þér, þar frá vyrdist' oss ad hlífa, svo æfinlega edlumst vér, í þínu ríki'ad blífa.

2. Vold-

2, Voldugi Gud! þin vilji verdi jördu á, vel, jafnan og á allañ veg, eins og í himnaríki, því þar kañ engiñ standast eda koma má, utan þiñ vilja ydki mjög, og lifi svo þér líki. Vort daglegt braud oss veit þú nú; vora sál endurnæra, lét þitt fridar ord; frá oss snú, falskenning, en þad læra, hvar med þú oss á helga trú, og hjálpar veg vilt færa.

3. Forlát oss vora miklu skuld og marga synd, modgum vér þar med jafnan þig, þær vyrdst' af oss ad taka; svo sem vér fyrigéfum þeim af gódri lund, sem gjördu' oss mót' og styggdu mjög, ej viljum þá ásaka. Í freistni þú oss ecki leid, á rángañ veg svo víki; heldur frels' oss af allri neyd; athöfn vor, géf, þér líki; upplýs og helga oss, þiñ lýd, ad erfum vér þitt ríki.

---

7. Skiirn og Qvøldmæltiid.

a) Á undan Skírn:

No. 207.

Med sinu lagi.

Svo elskadi Gud ammañ heim, ad einka Son siñ gaf hañ þeim, ad allir, sem

trúa

trúa á hann einn, ejlíft líf haf', ej tapist neinn.

2. Jesús Kristur vor Herra kjær, kom í heiminn að freisumst vær; sínum Postulum sjálfur hann, sagdi hjálpræðis lærdóm þann:

3. Endurfæddur sá ecki er, af vatni og Guds Anda hér, í Guds ríki kann ecki fá, inn að gánga og það að sjá.

4. Því farið út um allann heim, til allra þjóða, kénnið þeim, friðar lærdóm og fögnuð þann; fullnaðar lausn eg öllum vann.

5. Hvörjir sem þyggja þessi ráð, þeim skulud veita skírnar-náð, í nafni Föðurs og Sonar og Anda Guds, sem allt helgar.

6. Eins sem eg hefi ydur sett, allt kénnið þeim að halda rétt, í trú, kjærleika' og kristnum sið, qvöl og hörmúng ej skélfist við.

7. Vor Herra Jesú! varðveit þú, þeika kristni í réttri trú; leys oss frá allri andarneyð, í himna frið og fögnuð leið.

No. 208.

Lagið: Heiðrum vér Guð af hug' og sál'.

Vor Guð heilagi Herra! þér, heiður og prís um ejlífð ber, von sáluhjálpar

veitir þú, í vorri skírn, þig bidjum nú: hjálpa oss, Fadir! fyri þér, fram ad gánga sem skírdum ber, holpnir allir svo verdum vjer!

---

b) Eptir Skírn.

No. 209.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Fadir, Sonur og fridar Andi! fok minn leiddu hrósinn frá, skírnar heit svo vel eg vandi, vyrdslú náð og styrk mér ljá, ad lifa svo ad líki þér, líf á medan veitist mér, uns á himnum sæ eg sinna, fognud medal barna þinna.

No. 210.

Lagid: Svo elskadi Gud aumann heim.

Þetta barn þér befalad sé, blídi Jesú! vor Lausnare; í kristni þad inn leid, þyrm og frelsa frá allri neyd.

2. Ættid hlíf því med adstod þín, frá ólucku, slísum og pín; med þinni ást og mildri náð, miskunna því og blessa þad.

3. Veit því med aldri vort og spekt, ad verdi hlýdid þér og þeckt, og lifi svo í heimi hér, ad himneska fái dýrd hjá þér.

No. 211.

Lagid: Hvert sem ad reisir hæga bygd.

Allir foreldrar, o Gud! magn; og adstod hjá þér fiñi, sinna afqvæma sálar-gagn, svo stunda' í veroldinni, ad segja kunni sídar meir: sjá nú, Drottiñ! hér em og þeir, mér gafst af mildi þinni!

a) Á undan Altarisgaungu.

No. 212.

Lagid: Hvert sem ad rejsir hæga bygd.

Miñ Gud! þú sjer og þeckir nú, þad allt mitt hjarta bidur. Sjá! þitt laudmýkt, ást og trú, altari krýp eg vidur; sálar helg laungun sé hér mín, sameinud nád og blessun þín, eykst þá miñ andar fridur.

b) Um Utdeilingu.

No. 213.

Lagid: Jesú! þín minning mjög sæt er.

Hvad gódgjarn ertú, Kristur kjær! er kallar oss þinn bordi nær, sameinadir hér söfnumst vér, ad sækja styrk og traust hjá þér. 2. Þú

2. Þú vilt oss sjálfur vera hjá, vér skulum, eins og bod þín tjá, minnast á kjærleik mikla þinn, ad máltíd þessari Drottinn minn!

3. Vér hlýdnumst þessu hvørt eitt sinn, því, Herra Jesú! Fadir þinn, veröld elskadi'og veslann mig, veröldinni því gaf hann þig.

4. Elskan þín var svo undra há, ad daudann leidstú krossi á; dóst fyrir brædur þína þú, þínir hvørs brædur minnast nú.

5. Þitt líf og daudi þanninn bjó, þínum fridkeyptu sálar ró. Æ veittú oss med dygd og dád, dýrmæta þá ad mikla nád!

6. Blessadú, Jesú! oss þitt ord, oss blessa vid þitt nádar-bord! opinberlega allir hér, í ást og trú sameinumst þér.

7. Eins og Fadirinn eitt med þér, allir géf þú ad séum vér, og hjartanlega elskum hann, elskum þig, sem oss leysa vann.

8. Fyrir þig vill vor Fadir þá, födurlega oss gjædsku tjá, og af nád gott uppfylla þad, er hvørr einn um ad réttu bad.

9. Á þig trúum og vonum vær, vert oss med líkn og huggun nær, í lífi'og dauda hlýdnum hér, hjálpa oss til ad fylgja þér!

10. Æ! þá skyldu eg illa braut, ej-lífann voda þar af hlaut. Son Guds! þinn dómur sannur er: syndugir stand-ast ej hjá þér.

11. Elska vidqvæmust þrýsti þér, þján-íng og píst ad lída hér, ad þínum dygda uñum síd, allir syndirnar skiljumst vid.

12. Blessadi Drottiñ besti! þú, blessa enn vora fundi nú, svo leitum alls hjá einum þér, andlega sem oss farsæld ljer.

13. Vid æfi lokid stutta stig, styrk oss, Drottiñ! vér bidjum þig, med vissu nádar þiñar þá, þreyttir leysumst vér hédan frá.

14. Hallelúja, vor gódi Gud! geyma viljum vér öll þín bod, þér einum kémur frelsid frá, frá þér, vor Gud! Hallelúja.

No. 214.

Lagid: Jesú! þín minning mjög sæt er.

Audmjúk nálægir ondin mín, o Jesú Kristur! sig til þín, og miñist skip-un eptir þín, á dauda þinn og bitru pín.

2. Elska var þad, sem þrýsti þér, þján-íng og písl ad lída hér, hneigdu burtdóstu hofdi med, hjálprædi féckstu mönnum téd.

3. Tapadra ecki tölut, trú'eg fram-ar ad verda, því, Gud þiñ Fadir vill fyrir þig, Frelsari Jesú! náda mig.

4. Mín sál trúir og finnur frid, fastlega jafnan gledst þar vid, Jesú! eg med þér jardast á, jørdunni mun þó rísa frá.

5. Fyrir þinn kjærleik þacka'eg þér, þjáníng leidstú til frelsis mér. O! lát forgéfins aldrej mig, um þína hugsa pínu' og þig.

6. Uppá margreynda elsku þín, óhult sig reidir sálin mín, gnægd þinnar nádar géfi mér, gódfýsi til ad hlýdnast þér.

7. Aformid þad, sem eg hef nú, eptir ad fylgja þér, Jesú! hvørt sem mér gengur med eda mót, mín sé laungun af hjartans rót.

8. Og þó eg villist eitthvørt sinn, yfirgéf mig ei, Drottinn minn! á réttann aptur stig mig styd, stødugt á sama haldt mér vid.

9. Veitstú best, Jesú! vanmátt minn, veit ad eg géymi lærdóm þinn, þegar ad høndum þjáníng ber, þolgjædi þitt sé dæmid mér.

10. Med eptirlaungun øndin mín, upplyptir, Jesú! sér til þín; um þína boda leid mig leid, lífsins á medan renn eg skeid.

No. 215.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Eg kém, o Herra! og eptir þér, af ángri mæddur leita; vyrdstú því eñ af misk-unn mér, mildi og nád ad veita; ad þínum kropiñ er eg trón, o! þú Guds og maññsins Son! hjartad mitt nú hugbreystu! synd-aña ángur særir mig; sál mína frida, eg trúi'á þig, eiñ med þeim endurleystu.

2. J lifanda trú eg leit'ad þér, sem léttir synda byrdum; vor synda sekt af-plánud er, ad þar med Guds born yrd-um. Um hormúng þína hugsa'eg nú, og hjálp er monnum veittir þú, mín heill er af þér ordin, þá fyri mig þú fórnadir þér, fodurnum gédþeck aptur er, oll end-leysta jordin.

3. Gled þig því hjarta mitt í mér, misverk þín bætt hann hefir, nád þér og mildi mestu hér, í máltíd sinni géfur; ef hrópar, þinni' hann ansar bón: „í huga styrkur vert, minn son! qvitt skulu brot þín blífa, uppá miñ reida átt þig deyd, ætíd skaltú, þeim fyrir þig leid, med hreinu hjarta lifa."

4. „Þér géfst hjálprædi'og heillin nú, yfir henn'í trú skalt vaka; fyrir óvarúd

ei lát þú, þinn æru-krans burt-taka, Sjá! hér eg mig innlíka þér, eg er víntréð, blíf á mér; æ skaltú ávøxt bera; eg vil hughreysta' og efla þig, fyrir elsku þína' og trú við mig, sigur-sæll víst skalt vera."

5. Herra! þín boð eru' heillin mín, halda þau lát mig fegin; veit, fyrir dauða' og verk öll þín, sá vilji styrkjast megi, en upp frá þessu nú mér, allt mitt hjarta að gefa þér, þinn dauða þacka' og prísa; lát mig svo helgun æfast í, og endurbótar verkin ný, medan lífi auglýsa.

No. 216.

Lagið: Jesú! þín minning mjøg sæt er.

Við þína náðar máltíð mér, mæta býður þú, Jesú! hér, svo að eins og þú manst til mín, minnast skuli eg einnin þín.

2. Heimur mig því hindraði frá, hans glis eg framar stundað' á, hvað opt freistar mín hold og blod, að hald' af réttri gjæfu slóð!

3. Æ! þá eg gleymi þinni náð, og bað til góðs hef veika dáð, gjætir ej skyldu gleymskan blind, glæpugur bæt' eg synd á synd.

4. Æ! hjálpa mér rétt hyggj'ad því, hvorniñ þú umgéckst verold í; þá missir verøld mitt afhald, missir þá syndin krapt og vald.

5. En þad eg braut þér ávalt mót, ángrar mig nú af hjartans rót. Æ! skyld'eg vera vinur þinn, vetkann, hvikulann mig sem finn?

6. Já, í von bori jeg og trú, Jesú þínn ad minnast nú. Skal hañ ei minnast mín, sem þó, mig fyrir sekann leid og dó?

7, Komi nú þúnga þjádur hér, og þreyttur hingad komi hverr. Þeir ødlast frid, sem trúa traust, og trega syndir hræsnislaust.

8. Uppá þín kém eg egin ord, og mætti, Jesú! vid þitt bord; bænheyr míns hjarta harma-raust, hjá þér, á þér er allt mitt traust!

9. Géf oss ad minnast ætíd á, endarlausn, sem þér fengum hjá; géf oss, Herra! á himnum stad, hjá þér, af miskun bænheyr þad!

No. 217.

Lagid: Kristi! vér allir þøckum þér,

Frelsari gódi! fyri þitt bord, framkrýp eg þessu siñi, þína þínu og effstu ord,

aud-

audmjúkur hef'r minni; nafn þitt vegsama vil eg hér, vera má hvorr sem treystir þér, fullvíss ad miskun finni.

2. Er eg þess verdur ad þá nád, o Jesú! reyna fái? elska eg þig af allri dád, umbót svo vinna nái? er min trú þér svo þócknanleg, þad uppríſinn á sídan eg, dýrd þína, Son Guds! sjái!

3. Þú ranſakar og þeckir mig, þú veitst af gleymsku miñi; offsjaldan miñist eg á þig, í hrygd og velgengniñi. Æ! hvad dárleg min illskan er! eg veikur treysti, Jesú! þér, ad fyrirgéfning finni.

4. Medtaktú, Drottiñ! mína trú, medtak þad heit eg gjordi! helgist þér allt mitt hjarta nú, helgist þér mitt framferdi; sjálfur hér mína sálu prýd, svo eg maklegur alla tíd, Guds Son! þiñ gestur verdi.

5. Þú, sem í minning þína hér, þessa baudst oss ad neyta, svo allir jafnan ætt-um vér, eptir þér, Jesú! breyta, láttú oss þanninn lifad fá, ad lærdóm þiñ vér stundum á; vyrdstú krapt þar til veita!

Minnstú, o madur! á minn deyd.

(Sjá No. 76) og fleiri ad framan prentadir Sálmar um Jesú Pínu og Dauda, No, 70, 74 og 75.

c) Eptir Utdeilingu.

No. 218.

Lagid: Heimsins Skyrir forsjón fasta.

Jesú! sem ad daudañ deyddir, og daudlegum gafst lífid mér; þú ad þordi lífs mig leiddir, lausnar pantur fenginn er; ebl þú mína ást og trú, auk mér sálar-rósemd nú; þig mitt lífid heidr'í heimi, hjálp veit þér eg aldrej gleymi!

---

8. Daudinn, Upprisan, Domurinn.

No. 219.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Hvørr veit hvad fjærr'er æfi endi? ódfluga tíminn burtu fer; brádlega máské beri'ad hendi, burtfarar kallid daudans mér. O Gud! þá daudans drégst ad nótt, deyja géf þú mér vel og rótt!

2. Máské í nótt þú munir kalla, mína sál í ejlífdar-raun, og hrejfsid líkams fyrri falla, eñ fela sólu hafid kañ. O Gud! þá

Þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

3. Kénn mér þá vitsku vel svo telja, vegferdar minnar daga hér, ad þinn eg stundi veg ad velja, vakni til sælu' og lífs hjá þér. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

4. Vid elsku heimsins unu mér vara, æ mínu hjarta'ad taka á, þegar þú kallar; þor'eg svara, þá: mig tilbúinn, Herra! sjá. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

5. Veit þú ad enginn hlutur hrísi, hjartad mitt þínum ótta frá! øll skal mín vera lyst í lífi, líka í dauda von þér á. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

6. Vyrdstú med Krists verdskuldun hylja, vel mínar syndir, Fadir kjær! þeim sem ydrast og vanda vilja, verk sín miskunin æ er nær. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

7. Komi því minnar æfi endi! eg af heiminum gladur fer, á míns Frelsara fund eg vendi, finn þig, o Gud! nádugan mér; en þegar daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

No. 220.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Hvørsu mig leyfast lángar, lifandi Gud! þú sjer, og frá holds fjetrum gánga, í frelsi mitt hjá þér. Ef eg sîñ ángist eina, ótalfaldt bøl og vej, harm, sál og hjartad reyna, hægist þeim nær eg dey.

2. Fús heli fáng eg breidi, fæla mig þad ej kañ, fyrst Jesús Drottinn deydi, dyr lífs sem opna vañ. Nær Gud svo vill mér vegni, viljugt eg dey med þel; hans kalli gladur eg gégni; gott er ad deya vel.

3. Allt þo mér veita vildi, verold ágjætt sitt, en eg hér ei vid skildi, ohapp þad væri mitt. Á himnum allt er betra, eg fagna þegar má, fara til fedra setra, fyrr komnum búa hjá.

4. Mín burtfør máské græti, mér léntra vina géd, og þeir, eg vid skil, væti, veinandi minn ná-bed; ef daudiñ út mig kallar, oblug sú huggún er: þá finn eg aptur alla, sem ástkjærir voru mér.

5. Í strídi'ens stránga dauda, styrk veittú, Fadir! mér, lát boli linna nauda, lífs neyd þá hættust er; svali, nær sídast anda, sáluñi fridur þinn, þá sendri þér til handa, þæg verdur burtførin.

No. 221.

Lagid: Kriſtnir menn! um fram allar tidir!

Æ! voknum daudlun ádur enn kallar, oſs á óvæntri hédan ſtund, aldradir bædi og úngir falla, í ſótt, og hrauſtir hels í blund. Sín afdrif fyrir enginn ſjer, ætid vidbúinn ſæll því er.

No. 222.

Lagid: Uppá fjallid Jeſûs vendi.

Gladur hédan víl eg venda, vært í jardar ſkaut á ný, neyd, med lífi ná mun enda, næſta feginn verd eg því, auduiſt mér ad lyktum lenda, líknar-höndum Drottins í.

2. Hvad má framar auka ótta? eg med ró vil daudann ſjá, ſem úr lífs mig færir flótta, til Frelſarans hvørn ad vin eg á; ſál, vid adför andláts nóttar, í Guds vernd ſig fela má.

3. Sá fullkomnad hér allt hefir, hann mun annaſt líf mitt hér, Jeſú! ſtyrk þín gædſka géfi, til grafar trúr eg reyniſt þér, vel vidbúinn, kjær þá krefur, kallid daudans ond af mér.

No. 223.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Kristur! er létst á krossi lífid, og kraptt med þad aptur tókst, dauda míns ad duga'í kífi, dád og krapta þú mér jókst; hel fær grandad hvorgi mér, ef hlýdnast eg og treysti þér; mig, í trú sem for þín feta, flytur þad til lífsins betra.

2. Lífsins fjor þá magnlaust mædist, mér grof opnar kjoltu sín, ógnun dauðans hvorg'eg hrædist, horf'eg gladur upp til þín, sel óqvídin frelsta ond, Frelsari minn! í þína hond, seta helstig fúsu gédi, fullur af huggun, von og gledi.

3. Þú ert, Drottinn! ljos og lífid, líkn og traust er ordid þitt; þú mér hefir heit þad géfid: hold einúngis rotni mitt; í vegsemd eg upp mun stá, ávallt fremd í dygdum ná; ávallt kroptum ædri safna, engu má vid sæld þá jafna.

No: 224.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Sjá, Jesú! vegferd vora, umvafda hættu'og þrá; veit oss varleg'ad fara, vertú oss ætíd hjá, óhult um daud-

ans

ars dal, vér svo braut þúnga þreytum, þér loks í gledi mætum, og fyllum frelstra tal.

No. 225.

Med sinu lagi.

Allteins og blómstrid eina, uppvex á sléttri grund, fagurt med frjófgun hreina, fyrst um dags morgun-stund, á snøggu augabragdi, afskorid verdur fljótt, lit og blød nidur lagdi, líf mannlegt endast skjótt.

2. Svo hleypur æskan únga, óvissa daudans leid, sem aldur og ellin þúnga, allt rennur sama skeid. Innsigli engir fengu, uppá lífs-stunda bid, en þann kost undirgengu, allir ad skiljast vid.

3. Daudinn má svo med sanni, samlíkjast þykir mér, slíngum heim sláttumanni, er slær allt hvad fyrir er, grøsin og jurtir grænar, glóandi blómstrid frídt; reyr, stør sem rósir vænar, reiknar hann jafn fánýtt.

4. Lífid manns hradt framhleypur, hefir þad enga bid, í daudans grimmar greipur, grøsin tekur þar vid; allrar veraldar vegur, víkur ad sama púnkt, fetar hann fús sem tregur, hvørt fellur létt eda þúngt.

5. Hvørki

5. Hvørki fyrir hefd né valdi, hopar daudiñ eitt strik, fæst síst med fögru gjaldi, frestur um augnablik, allt hañ ad einu gyldir, þótt illa lík'eda vel, bón ei né brædt mildir, hans beiska heiptar hel.

6. Menn vada'í villu'og svíma, veit engiñ neitt um þad, hvørniñ, á hvørjum tíma, eda hvar hañ kémur ad. Eiñ vegur øllum greidir, iñgáng í heimsins rañ, margbreyttar lítst mér leidir, liggi þó út þadan.

7. Abl daudans eins nam kreinkjá, alla í verøld hér; skal eg þá þurf'ad þenkja, hañ þyrmi einum mér? Adams er edli ruñid, í mitt náttúrlegt hold, eg hef'og þar til unnid, aptur ad verd'ad mold.

8. Hvørki med hefd né ráni, hér þetta líf eg fann; sálin er, svo sem ad láni, samtengd vid líkamañ; í Herrans hønd-um stendur, ad heimta sitt af mér. Øgudiñ má segjast sendur, ad sækja hvad Skaparans er.

9. Nú vel! í Herrans nafni, fyrst naudsyn bér til slík; jeg er ei þeirra jafni, sem jørdiñ geymir nú lík; hvønær sem kallid kémur, kaupir sig engiñ frí; þar læt eg nótt, sem nemur, neitt skal ei qvída því.

10. Eg

10. Eg veit minn ljúfur lifir, Lausnarinn himnum á, hañ rædur öllu yfir, einn heitir Jesús sá, sigrarinn daudans sauni, sjálfur á krossi dó, og mér svo aumum manni, eilíft líf víst tilbjó.

11. Med sínum dauda' hann deyddi, daudañ og sigur vañ, makt hans og afli eyddi, ekkért mig skada kañ; þó leggist lík í jordu, lifir mín sála frí, hún mætir aldrei hördu, himneskri sælu í.

12. Jesús er mér í miñi, mig á hans vald eg géf, hvört eg er út' eda iñi, eins þá eg vakí' og sef, hañ er mín hjálp og hreysti, hañ er mitt rétta líf, honum af hjarta' eg treysti, hañ mýkir daudans kíf.

13. Jeg líf' í Jesú nafni, í Jesú nafn' eg dey, þó heilsa' og líf mér hafni, hrædist eg daudañ ei; daudi! eg óttast eigi, abl þitt né valdid gyldt, í Kristi krapt' eg segi: kom þu sæll! þegar þú vilt.

No. 226.

Lagid: J Jesú nafni uppstá!

O minn Herra! hjálp mér þá, lífsins skamtur er á enda, ej vill hjölid lengur vendast, og eg spenníst oki frá. Unn mér þá ad eyddum dögum, andlits þíns

eg

eg sjái dýrd; eydist synd, ángist og klög-
un, ásamt mínum hjúp í jörd.

No. 227.

Lagid: Oldúngar Iáda annars dags.

Séf eg mig allann á Guds míns nád, geymi hañ allt mitt efni'og rád; hvad helzt mér kémur höndum ad, í hvörjum stad, hans miskun gjörvallt fel eg þad.

2. Miña lífdaga stærd og stund, stendur í Guds míns Födurs hönd; nær, sem hañ vill, þá vil eg strax, vera til taks, gladur bída þess góda dags.

3. Af því eg veit og eflaust fiñ, Endurlausnariñ lifir miñ, þad er mín trú hans qvöl á kross, keypti lausn oss, ávañ farsældar ædsta hnoss.

4. En, þó ad lágt mitt lídna hold, liggi, fúni og verdi'ad mold, samt fiñur ecki sálin deyd, né sorgar leid, því hún er frí frá allri neyd.

5. Hvád er lík maña? mold og jörd, máttar-laus, dofin, kold og hörd. Hvörr madur fædist híngad ber, hvörr helzt sem er, hefur eckért í burt med sér.

6. Hañ kañ ad vera hraustur í dag, heill og vel-fær í gledi-hag, en á morg-
un

un sjúkur og sár, svo til þad gár, máskje likka framlidinn nár.

7. Allt eins og blómstrid gult og grænt, med glans'er stendur fagurt og vænt, á augabrágdi'er ordid þurt, enga ber kurt, fellur, visnar og fýkur á burt.

8. Med þeim skilmála madur hverr, af módurlífi fæddur er: hañ skal burtdeya hédan víst, þá varir síst, verdur hann sæll er vid því býst.

9. O madur kristinn! hygg ad hér, hugsa þig um medan tíminn er, nú er þér bodin nádin stærst, Guds elskan ædst, í þessu lífi líkn sú næst.

10. Ef ad þú ydrast efalaust, á Jesúm setur von og traust, þá er hans nád þín heill og hlíf, hjálp, vernd og líf, svo aldrej kannir eymda kíf.

11. Af augum þínum öll þín tár, ástrík hans þerrar höndin klár, iñdælann fögnud hel'gum hjá, á himnum þá, endalaust muntu finna' og fá.

12. Gledjumst hér vid öll Guds börn trú! gód og fullvíss er huggun sú; heimvon er kjær, því hér er allt, í heimi vallt, ejlífann fögnud erfa skalt.

13. Unn þú oss, Gud! ad ydrast hér, á medan nádar-tíminn er. Drottiñ! géf

hæga dauda tíd, frid fyrr og síd, eilíft líf med útvøldum lýd.

No. 228.

Lagid: Um daudann gef þú, Drottinn! mér.

Mín lífstíd er á fleygi ferd, eg flýti mér til grafar, ínan naumis tíma nár eg verd, nakin lagdur án tafar; daudleg manneskja! dvel ej þá, dauda þinn fljótt ad minnast á, þau rád er þørf ad hafa.

2. Eins og þú vildir óska þér, í daudans sídstu mædi, ad lifad hefdir, lifdu hér, í lucku'og þrautum bædi; hefd, vold og metord held eg þá, heldur létt verdi metum á, vid himna vegin gædi.

3. Þó ad oss sæki sótt og hel, samt megum vér því trúa, ad ef hér lifad høfum vel, heim er oss gott ad snúa, til Drottins, hvar í dýrdar vist, dýrdlegir munum fyri Krist, vid sælu'og blessun búa.

No. 229.

Lagid: Hvørr sem ad reisir hæga bygd.

Líkt skugga burtu líf mañs fer, leid þúngverkar mótlæti, æsku-blómid stutt eingtt er, ysrid hvikul vor kjæti; menn fædast,

ast vara' og falla frá, fáir sjetlu árum ná, ef fleirum er fágæti.

2. Grøfin vort hold til geymslu fær, en góds ad vænta megi, og dauda verdi' oss dúrinn vær, Drottins ord bregdast eigi, sem þad fyrst voktun setur í, sídan lífeilíft géfur því, uppvøktu' á efsta degi.

No. 230.

Lagid: Herra Gud í himnarîki.

Høndin þín, Drottinn! hlífi mér, þá heims eg adstod missi, en nær sem þú mig hirtir hér, hønd þína'eg gladur kyssi.

2. Daudans stríd af þín heilög hønd, hjálpi mér vel ad þreya, medtak þá, Fadir! mína ønd, mun eg svo gladur deya.

No. 231.

Med sinu lagi.

Nú látum oss líkaman grafa, og enganñ efa á því hafa, á efsta degi'ad uppris hañ, í dýrd, sem aldrei bregdast kann.

2. Holdid er jørd og af jørdu, ad jørdu einig aptur verdur, af jørdu rís þad efalaust, alla þá vekur Drottins raust.

3. Í Guds ríki øndin lifir, eilíf miskun henni hlífir, Jesú fyrir sáru krossins

ins qvøl, qvitt vid syndir og daudans bøl.

4. Hans (hennar) mótlæti hrigd og mæda, hefir nú øll endíng góda, ok Krists um sína æfi dró, er nú framlidinn, lifir þó.

Eilífan frid ondin hefir, allt til dómsdags holdid sefur, af jørd Gud þá uppreisir þad, ódaudlegt, heilt og forklárad.

6. Lúinn skildist hann (hún) vid heiminn, í himna sælu er nú kominn, lifanda Gudi lifdi í trú, lifir því víst med honum nú.

7. Sofi hann nú hér í fridi, heim vér gaungum frá þessu leidi; sem best jafnan sig sidi hverr, svo daudinn oss velkominn er.

8. Þar til hjálpi' oss Herrann Kristi, hvørr oss med pínu' á krossi leysti, frá dauda, synd og hættum heim; heidur, lof, dýrd se Kóngi þeim!

No. 232.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hér á jørdu e! hefir tof, hugur minn þegar sie eg grøf; sjón þeirri glædist ávallt af, upprisu von, sem Jesús gaf; sofnar líkami' og lífid manns, lifnar sídar med dýrdar glans.

2. Mik-

2. Mikill dagur oss mæta á, munu grafirnar opnast þá. Lifandi' og dauðir, Lausnari minn! leiðast skulu fyri dómstól þinn; þeir einir standast þá fyri þér, sem þér í trúnni lifðu hér.

No. 233.

Með sínu lagi.

Um dauðann géf þú, Drottinn! mér, eg daglega hugsa megi, og að mín æfi' á enda fer, eg víst því gleymi eigi. Upplýs mitt hjarta, Herra minn! að hræðast kynn'eg dóminn þinn, er uppqveðst á efsta degi.

2. Eins og þverhönd er æfin breið, allsátt mig kann að hugga; lítils er verðt mitt lífsins skeið, launsvik ó[illegible] brugga, fánýtt er það og fallvallt mjög, eg fer því eckí á nockurn veg, við [illegible] líkt enn skugga.

3. Vort lífsins blóm er sorg og sút, og svo sem grasið vallar, líka sem ræða líður út, eða lesnar sögur snjallar. Sem fu[illegible]ar á burt fljúgum vér, fljótt eins og þá straumur fer, Guð menn úr kífi kallar.

4. Þótt margir menn í heimi hér, hégómlega sig mæði, til einkis gjöra þeir [illegible]

þad sér, fyrir aud og rīkdóms gædi, og vita' ej hvørr þad hljóta skal; Herra! kēñ mér mitt daga tal, hjá þér svo hugg- un nædi.

5. O Gud! þú ert mín adstod best, á þig minn andi treystir; mín er sú bón og þorfin mest, mig frá óførum leysir; hjálp mér í daudans dapri pín, Drottiñ! vard- veittú sálu mín, og til lífs mig uppreistir.

No. 234.

Lagid: Heimsins Stýrir fær sjón fasta.

Sonin kjæra, ejlífd eina, arfleifd mína þá vard eg til; glæpa nærra glód ó- hreina, en gæta þín, er dára-spil! hvor vill þar um hugsa þjód, og helgunar ej velja slod, sem til vísta gledi greidist, gjørvøll lysi þá jardar eydist.

2. A Gud þig! mīñ andi kallar, á- heyrn ljá nú bænum mín, aldrej mig lát ammann falla, ordi frá og bodum þín; fallinn reis mig fætur á, sljótt afleys og miskun tjá; fyrir hliña seku sauda, synd- ir minn leid Jesús dauda.

3. Veit mér brúka vel í hagiñ, vænstu nádar géfnu tíd, svo vidljúka sérhvørn dagiñ, sjáist dáda verkun fríd; ad gud- rækiñ

rækinn aldrej eg, útaf krækl dygda veg, inn í blída ejlífd lánga, ugglaus sídan vil eg gánga.

4. Fær þá stríd í frídi enda, forn áuaudin kyrrd í ró; englñ qvídi'og klögun henda, kañ hvar daudiñ aldrej bjó, unmindadur, alheill þá, eg hug-gladur loksins má, Frelsarann í fegurd líta, fundiñ þañ ej tímar slíta.

No. 235.

Lagid: Far heimur, far sæll!

Mér, heimur! far frá, því nú þreytist sál mín ad sveyma þér hjá; og glaumur þinn metandi ecki neitt er, mót unadsemd himins, sem lofud er mér, mig heim þángad lángar, því hér leidast fer, :,: hégominn einber. :,:

2. Seig mér satt: hvad er, sem heimurinn slárádi heilla nafn lér? reykandi skuggi og skhaflug hradt, skjótt uppþotin bóla, sem hjadnadi'og datt; í sút vasinmisskýning sannkollud hér, :,: hégóminn einber. :,:

3. Hvad audurinñ er? sá afgud, sem dárunum dýrmæti ljer, og tældi svo marga mjög frómleika frá, en fécf þó ej mettad þañ sýsti því ná; þú, ríkdómur!

erfeins og reyniſt þú mér, :,: hégómiun einber. :,:

4. Hvad gyldir heims makt, hans óſkapa veldi, hans ofſtœti ſtakt? hvad opt er þad ofundad, offókt og hrjád? hvad opt glatad, umbillt og hatad og ſmád? þiñ ſkerfur, þú dárlega drambſemi! er, :,: hégominn einber. :,:

5. Abl, aldur, hvad er? hvad ſnilli? hvad heilbrigdi'og heppileg kjør? hvad unnuſta mannaña, adſtod og rád? hvad ervidis ákafi, mœda, mañdád? hvad er þad, nær daudiñ oſs útkalla fer? :,: hégóminn einber. :,:

6. Því far þinn veg nú, þú, heimur fallvallti! og hjálp þún ótrú; eg ſnú hug til himins og hañ ſtunda á, til Herra míns Jeſú, minn Frelſar'ad ſjá; þar hjá þeim útvoldu'hañ hét og bjó mér, :,: viſt ſjálfum med ſér. :,:

7. Þar mun eg þad fá, ſem hér á jørduñ'ei heyrdi né ſá, þañ ríkdóm, þá vyrding, ſem varanleg er, þá vegſemd og gledi, ſem aldrei'i þver, þá einkis eg ſakna, því ávin gjørvallt, þad Gud er mér allt, miñ Gud er mér allt.

8. Sœl verdur ſú ſtund, eg ſídaſta burtfarar ſœtañ fœ blund, nær ſála mín dupt-

ínn sig skilur frá, til síns Guds og Skap·ara uppllda má; sú komi sæl stundin! mér komi'á hans fund! kom dauda kjær stund! kom mér á Guds fund!

9. Fyrirbænir.

a) Fyrir øllum yfirhøfud.

No. 236.

Med sínu lagi.

Géf þíñi kristni gódañ frid, o Gud! um allar tídir, því eckert høfum vér añad lid, eiñ þú fyrir oss strídir, sjálfur Gud vor sannur Fadir!

2. Þú einn heilagann hug og rád, og hreint framferdi veitir; géf oss þad hjart'af þíñi nád, þíns ords alleina leiti, eptir því í øllu breyti.

3. Þó vor misgjerd sé mørg og stór, med nád vyrdstú þad bæta, í líkn og miskun lít til vor, lát oss et heguíng sæta, en fyri Jesúm mildi mæta.

4. Um þad bidjum vér øll þín børn, ad frid viljir oss géfa, med þinni hønd

og mildri vorn, móti óvinum oss hlífa, þér til lofs svo mættum lifa.

No. 237.

Lágid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gud! þú kant og vilt oss veita, vora þad sem bætir þorf, umadstod þína ecki neyta, allra blessa kall og störf! auki krapta oss þín nád, ad efla brædra heill med dád, ad vér gagnumst æ sem flestum, unn oss, Gud! vér hug á festum.

2. Kórónu þeim þú baudst ad bera, byrdi létta gjordu hans, þér til heidurs hann lát vera, heill ríkis og Íslands-fús sérhvorjum géfi gaum, sem gjorir rétt og sannleiks taum, dregur, ebli lán svo lýda; laungun hans sé þér ad hlýda.

3. Valdsi-jórn bjóda vyrdstú'á landi, vitsku þræda rétt ámid, ad vernda góda', en varna grandi, veit hjálpræði þitt og lid; þeim oss bygda lýsa'á leid, léna trygd, en forda neyd; sín embætti veit þeim vanda, vel af mætti' og nád þíns anda.

4. Blessa þá, sem bygdir yrkja, blessa þeirra sveita'i frid, med vel-lídun vyrdst þá styrkja, vid forsjálni, heidur, grid, hvorn ærlegann ydju-mann, í stétt sinni blessa hann!

hann! lát það vera sérhvörs sóma, sæmd vors edla lands og blóma.

5. Guð! þitt orð og andi leidi, oss á dygða vegi hér, aðstoð nema oss þú greiðir, ekkért megnað fáum vér; þér að þóknast unn þú oss, svo edlast mættum dýrðar hnoss, það trúlyndum þínum géfa, þjónum sídar munt án éfa.

No. 238.

Lagið: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Faðir! þenk til þe[illegible]', er gráta, þúnga mótgángs undir hér; vyrðstú krapt þinn vera láta, vægð og styrk heim naudir ber; allra kjor um lá og land, leika, Guð! í þinni hend, þú kannt græda, þú kannt særa, þú kannt hriggja'og endurnæra.

2. Í verndar þinnar skjól'og skugga, skulum vér lifa'sorga frí, fyrir ótta, fyrir ugga, friði góðum jafnan í. Guð! þín miskun ejlíf er; eins framvegis géf oss hér, allt hvað þurfum og til þinnar, á vallt þénar dýrdarinnar.

No. 239.

Lagið: Heidrum vér Guð af hug' og sál'.

Vors Herra Jesú verndin blíð, veri með oss á hvörri tíð; Guð huggi þá, sem

hrigdin flær, hvort þeir eru fiær eda nærs kristnina ebli'og auki vid, yfirvoldunum sendi lid, hann géfi oss øllum himna frid!

No. 240.

Lagid: Gjorvoll kristnin skal gledjast nú.

Hin hátign, Gud! um eilífd er, af dýrd-ar-stól himnaña, í nád til jardar same þú sjer, sendir heill bygdum manna; æ! vér þig bidjum allir nú, ad vort fødurland blessir þú, veitir frid, velferd sanna.

2. Géf vorum Kóngi gjæfu' og ráð, gagn stunda ríkja sinna, ad elska frid en ebla dád, og þegnum heill ávinna, kall sitt ad rækja kénn svo hér, kórónu 'ad lífs í dýrd med þér, veitist og vegsemd finna.

3. Vors Kóngs Rádgjøfum veittu nád, vísdóm og adstod sanna, og stjórna þeirra ydn og dád, øllum til gagnsemd-anna, svo allir gódir eigniist frid, og med réttvísi geymist vid, árásum íllra manna.

4. Fadir! lát rigna foldu á, frjófgun-ar-krapt af hædum, umgird vort land og geym þad frá, grimmum hernadi' og skjædum; Gud! þú med speki gjørir allt, géf oss ad treysta þér ávallt, bæd'í medlæti' og mædum.

5. Géf þegni hvörjum gedjist hér, gaum skyldusinni'ad veita, á sjó og landi brauds sem ber, og blessunar þinar leita; ástundt svo med ást og dád, adstod, huggun og þarfleg rád, volúdum jáfnan veita.

6. Láttú oss, Drottinn! líkjast þér, og líf vort dygdum prýda, géf ollu því sem gjöra ber, góda framqvæmd, heill blída, fedurland rétt uns finnum vér, hvar fáum betri styrk eñ hér, þér, Fadir! þjóna' og hlýda.

No. 241.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Frid veittú voru landi, voldugi Fadir! fyrr og síd; Yfirmoñum ollu grandi, og undirgéfnum forda lýd. Þá lídur ad lífsins enda, og linnir heimsins stund, géf oss þiñ guddóms anda, sem gledji vora lund! vort athvarf allt í heimi, og adstod Drottiñ er, hans hønd oss hlísi'og geymi, vid háska'og naudum hér.

No. 242.

Lagid: Sólin, upprunnin er.

Lát landid frjófgun fá, fulla og sæta; réttinn sinn framgáng sjá, og sañs-

leiks gæta. Gud gefi mér, minn deild-
añ verd á medan, og til þess eg vid grof,
aflegg miñ ferda-staf, og held burt hédan.

No. 243.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir!

Kóngsins lífdagar fjølgun fái, fyrri og
síd í blessun hér; hans stjórn lucku
og heillum nái, hans kyn blómgist, uns tíd
øll þver! o Gud vor Fadir! oss heyr nú,
vér æskjum þess hann blessir þú!

2. Um kríng hans sæti sífeldt skíni,
sannleiki og nád réttlæti med, þín adstod
hañ med heidri krýni, heill og fridur hans
lífsi géd; o Gud vor Fadir! oss heyr nú,
vér æskjum þess hann blessir þú.

No. 244.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bread nú blundi.

Heidur, frid, lucku, lán og gjædi, legg
yfir þann, sem Kóngur er, landa-
stjórn hans og hjarta bædi, himneskt
Kóngur! líki þér; landa-búum hans legg
þau ráð, ad lucku fái og gjæfu nád.

---

b) Á Striðs-tímum.

No. 245.

Lagid: Væri nú Gud oss ecki hjá.

Sé Gud med oss, vér engri þá, ólucku þurfum qvída, hann má trausi setja hvorr einn á, í hrigdum mædu tída, hann sá gódi Gud hjá oss er, hann frelsar oss, því skulum vér, hans gladir hjálpar bída.

2. O Gud! Þú hefir opt þad gjort, er menn sísi vænta kunnu; já, opt þá ský umkríngdu svort, ùndælust ljós upprunnu; von þegar komin var í þrot, vér þinnar hjálpar fengum not, mein farga oss ei unnu

3 Vér bidjum þig, vor blídi Gud! bæn vora heyr, sem fadir! set takmark strídi, sorg og naud, send oss frid svo ad gladir, þitt frelsi sjáum, þitt í hús, þacklátur gángi hvørr og fús, þér prís ad hefja hradir.

Géf þinni kristni gódann frid. (sjá No 236.)

c) Í skjædum Stór-sóttum.

No. 246.

Lagid: Væri nú Gud oss ecki hjá.

O Gud! hvørs nád og adstod blíd, er þeim vís, sem þig bidur, þú sendir

ofs nú sorgar tíd, svo burt vor hverfur fridur; ángistin girdir um ofs því, allmørgum daudinn kastar í, grafar niðmyrkur nidur.

2. Ofs nidur-lúta'í naudum því, nýjar hørmúngar græta, daudanum hljótum hardtnær í, hvørju fótspori mæta, einn vinur flýa annan má, og bródir fordast bródur sjá, síns lífs sjálfur ad gjæta.

3. En verdi, o Gud! vilji þinn, var hann og er þad besta; vægdar þig bidjum vér hvørt sinn, von høfum á þér festa, þó ædi daudinn enn á ný, øllu til góda stýrir því, þín fødur-mildin mesta.

4. Þeirra styrki þinn andi ønd, er hédan sviptast ega, rétt þeim í dauda hjálpar-hønd, ad hafi trú ódeiga, von um fullsælu vek þeim hjá, værd andar lát þeim géfast þá, í fridi fara mega.

5. O Drottinn! minnstu mæddra vel, mildi gled alla þinni, veit ofs hreintrúad hjarta-þel, hrind frá ofs efa-sinni; géf ad í qvøl og kjætti vér, kappkostum ad ofs daudinn hér, vidbúna vel æ finni.

---

d) Í Landplágum.

No. 247.

Lagid: Jesús Kristur er vor Frelsari.

Réttláti Gud! hvørs hegníng strída, hrædilegt er ad sjá og lída; í þinni hendi er himin stór, hafid, jørd, eldíng, vindar, snjór.

2. Hvad sem þú býdur, hlýdir, kémur, hvad þú vilt afmá sjest ej fremur, árscæld, hallæri, audnu, pín, almáttug stýrir forsjón þín.

3. Æ Gud! sjá nú hvad yfir dynur, undir hørmúngum land vort stynur, þín børnin qveina og barma sér, bodi daudans þvî geist um ser.

4. Mønnum og sképnum missist fridur, menn og sképnur þvî stynja vidur, hvørttveggja þetta, Herra! þó, høndin almáttug þín tilbjó.

5. Lifandi Gud! sem lífid ljenar, og lífs heill vorri sjer hvad þénar, minnst vor í nád og vægd oss sýn, vér treystum uppá gædsku þín.

6. Bjód þú land-plágum, hættu, brigdum, ad hverfa burt frá vorum bygdum, fødurland vort og fólk allt hér, Fadir í miskun tak ad þér.

7. Bjód himni, jord og hafi líka, Herra! oss færa blessun ríka, forþéntu straffi vægg oss vid, vort land umgirdtú þínum frid'.

8. Géf oss framfør í gódum dygdum, gjæt vor vid syndum, qvol og hrigdum, vernd þín oss geymi' um votn og lond, vér felum oss í þína hond.

---

e) Fyrir Deyandi.

No. 248.

Lagid: Olldúngar Júda annars dags.

Þeim, sem daudinn nálægist nú, nádugi Drottinn! hjálpa þú, o hvad hørmúngin hardt þá skjer, hvad jardneskt er, ekkert þá framar huggar hér.

2. Þinn kraptur styrki þeirra lund, sem þúngann báru dags um stund, nú er lífs dagur enda á, æ! láttú þá, qvøldværdir gódar, Fadir! fá.

3. Enginn svo hladist eymdum hér, ad vonar-sjónir missi' á þér; send veikum hægd og legg þú lid, lát sálar-frid, lina ofraun og géfa grid.

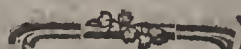
4. Æ!

4. Æ! lát þá miñast á það vel, að nú síðasta'er rauna jel, og hvørn einn líka hyggj'að því, að heimi í, andstreymi við er enginn frí.

5. Þitt orð þeim sýni sannleik þann, sigur á deyð að Jesús vann, og að oss tilbjó samvist sá, þér sjálfum hjá; géf þeim traust setja allt þar á.

6. Veit þeim ørluga von og traust, um vegsemd með þér endalaust, og þá farsæld, sem er þér hjá, þitt auglit sjá, og meiri æ fullkomnun fá.

7. Vert þeirra Guð og géf þeim náð, gæð þá við andlát styrk og dáð; líkamans þegar bresta bønd, í blíða hønd, þína, Guð! meðtak þeirra ønd.

III. Salmar til vissra Tima.

1. Ara-skipti.

Eiñ Gud, þér allir prísid, (sjá No. 31.)

No. 249.

Med sinu lagi.

Guds vors nú gædsku prísum, gódir, rettkristnir menn! med saunguni likn hans lýsum, lof segjum honum enn, fulltingi fyrir sitt, sem hefir af gædsku sinni, hvørr einn trú'eg þad finni, á þessu ári' oss veitt.

2. Miskunsemd hans og mildi, vér minnumst gladir á, og vyrdum' víst sem skyldi, hans velgjørninga þá, er hañ nú þetta ár, oss géfid hefir øllum, konum bædi' og korlum, og kuñugt fyrir oss stár.

3. Voldugur Drottiñ veitti, voru' á landi frid, allt fólkid eiñiñ fæddi, og gaf hvad þurfti vid, af hans miskunar hønd, því bygd og bæum vildi, blessun Fadiriñ mildi, géfa um gjørvallt land.

4. Oss

4. Oss hefir vardveitt alla, af fødurlegri náð, ef vildi'hann yfir oss falla, sem vor er mørg ódád, med jafnri mædu' og pín, fyrir laungu værum vér deyddir, af sorg og eymdum eyddir, hvørr fyrir syndir sín.

5. Si-ljúfur svo sem Fadir, svo er hann mildur víst, vér fáum frelst gladir, fyrir vorn Drottinn Krist, med, réttu traust' og trú; hañ af oss sviptir syndum, setur skamt hrygdar-stundum, veslum hjálp vís er sú.

6. Allt gott þú einn oss géfur, o Gud vor himnum á! allt hvad andardrátt hefir, allt skal þér lofgjørd tjá! í Jesú nafni nú, þín bidja børn eñ fremur: blessa árid, sem kémur, allra þorf-uppfylltú. :,: Í Jesú nafni nú, þín bidja børn eñ fremur: blessa árid, sem kémur, allra þorf uppfylltú. :,:

No. 250.

Lagid: Herra! þér skal heidur og lotníng greida

Sitt á enda ár vors lífs er runnid, enn oss sendast Guds af nádar-brunni, líkn, hjálpræði, lífsins gædi, lán og nædi, hvarf þad hræda kunni.

2. Hjartad dansi, honum lofgjörd inni, hátt til ansi, túnga, maũvit, sinni, hvørr med gáti, gofgi kátur, Guds nád játi, lída'ej láti'úr minni.

3. Honum sálin blýdnt sverji vísa, hans vort málid, æ skal gjædsku prísa; vort þacklæti, veri hans mæta vilja'ad gjæta, ást svo ætíd lýsa.

4. Honum felum hagsæld árs komanda; hañ sjer vel um oss, hvad mun þá granda? oss hañ seka, ej útrekur, allañ speki, hans burt hrekur vanda.

5. Alvold mildin, ollu þú sem rædur! enn gódvildar sed oss þinnar gjædum; augda dygdum, hamla hrigdum, hrind burt stygdum, bú oss bygd í hædum!

No. 251.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hvørr sem kann.

Sitt nú er, útrunnid lífsins ár; lof sé þér, lífs Herra'og fadir klár! allt þig lofar endalaust, anda sem hrærir, vetur, sumar, vor og haust, vegsemd þér færir; hvør dags sól, heill veita'og gledi, heims um ból, hvervetna rédi, líkn og skjól, hjúfur oss tédi, Gud, hvørs mildi gofgum vér. :,: Tíd og eilífd heidri hann, hans kjærleik prísi. :,:

2. Greiða ber, Guð! fyrir liðna tíð, þakkir þér, þín geymdi' oss náðin blíð. Guð og Faðir vor þú varst, varnaðir grandi, umsjón fyrir öllu barst, í voru landi; fríðsemd af, fylltir og gróða, enn léttst haf, audlegð frambjóða, friður gaf, oss farsæld góða, allt í settri orðu stóð; :,: allt forsjónar auga þitt, áleit í mildi. :,:

3. Allir nú, enn selum, Drottinn! hér, allt hvað þú, oss hefir gefið hér, önd, líkama, auðnu, líf, öll vor heimkynni, Guð! vort athvarf, hjálp og hlíf, hönd geym oss þinni. Vel munt því, vor Guð! oss leiða, björg á ný, bygðum tilreiða, landi í, líkn, heill útbreiða, þér fulltreystum allir enn, :,: að þú blessir árið nýtt, oss sem nú gefur. :,:

4. Útbreið þú, o Drottinn! krapti með, traust og trú, til þín, að fáum sjeð, orða þinna ljóma ljós, leið villtum beina; dygð og vitska vort sé hrós, vegsemdin eina! gef oss frið, góðum að halda! send oss lið, sitt hverjum gjalda; alla við, ást, náð margfalda; af jörð' og hafi brauði' útbýt, :,: hvern með trú sín stunda störf, styrk, Guð! og blessa. :,:

5. Kóngs vors lönd, krýn farsæld, Drottinn kjær! þín sé hönd, þeim æ tik verndar nær; Valdsmenn þeirra vitsku prýð, veit styrk af hæðum, ad farsæla landa lýd, létta burt mædum! géf þeim sá, gledi þá kanna, ávoxt sjá, embættis aña, blessun sá, um bygdir maña; hvors eins blessa stétt og stand, :,: eiñ hvad bera ej orka má, adstodi fleiri. :,:

6. Géf oss nád, Gud! medan lifum hér, vort allt rád, vanda til dýrdar þér; oss í dygdum efli sú, afstýri föllum, í Jesú bidjum nafni nú, neyd hrind af öllum. Íslands lýd, almáttug leidi, forsjón blíd; farsæld útbreidi, árs hvors tíd, óhopp hjásneydi. Gud! þig heidri gjörvöll lönd: :,: þig vegsami ár og öld, allur lífs skarinn! :,:

No. 252.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Hock, godi Gud! vér færum, med gledisaungum þér, hátídar hljómi skjærum, hugkátir tjáumst vér; heyr med velþócknun þú, Fadir! þad lof, er ljódum, lypt muñs og sálar hljódum, á nýu ári nú.

2. Þú gafst oss lands og lída, ljúfañ, o Herra! frid, og lagdir blessun blída,

bjarg-

bjargrædi sérhvort vid; þitt vægja vís-
dóms ráð, oss hefir ætíð leidda, og alla
stígu greidda, med fødur mjúkri náð.

3. Þegar til þín oss snérum, þín misk-
un tók oss vid; af himni hresstir erum,
huggun þú gafst og frid. Hugkæti helgri
med, þér blíúgir þackir ydjum, þig, Drott-
inn! enn tilbidjum, þitt prísum gædsku géð.

4. Gjør nú, o Gud! þad bidjum, géf
oss blessun í ár, med oss í øllum ydjum, æ
sé þín gædska klár, hvørn blessa, hvørs
eins stand! lát vísdóm vaxa'og dygdir,
vellídan késji hrigdir, blessa Kóng, lýd og
land!

No. 253.

Med sínu lagi.

Rís upp, mín sál! ad nýu nú, nýa lof-
gjørd uppbyrja þú, því nú er nýtt ár
komid, nýr skeinkur þér, nýgéfinn er, nýs-
runnid himna blómid.

2. Lof sé þér, Gud! fyrir lidid ár, lífs
heillin mín øll í þér stár, o þú, minn and-
ar kraptur, sem vægdir mér, svo enn eg
er, á nýtt ár kominn aptur.

3. Þú hefir verndad vedhlaup mitt,
vel svo eg gæti hnossid hitt, á nú umlid-
nu ári, líkham'og ønd, þín líknar hønd,
leiddi úr hættu'og fári.

4. Einn varstú traust og unun mín, ein mig verndadi gæðskan þín, eg géck í geymslu þinni, hagsæld og ró, þín hönd mér bjó, og huggun sálu minni.

5. O! mín sálar heill hjartanlig, haldtú því sama fram við mig, á ári inngángandi, handleidslan þín, sé hlífdin mín, við háska'og öllu grandi.

6. Ný miskun ári nýu á, nýa mér gveikt laungun hjá, þér einum þjóna, hlýða; mitt kall og stétt, trúr rækja rétt, rór þyggja', ef vilt, hid stríða.

7. Þá æfi árum hallar hér, hjástod best, Fadir! vertú mér, géf endíng glada nauda; athvarfid mitt, skal ordid þitt, eins í lífi, sem dauda.

8. Allt þad gott, sem mér mütir þú, almáttug hönd þín geymi nú, og blessi mig og mína, þitt andlit blídt, um árid nýtt, yfir mér láttú skína.

No. 254.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Hockum vér Gudi gladir, af gódu hjarta, hug'og trú, allir sem iñsafnadir, érum í Drottins húsi nú; hañ oss gaf, líf, og lénti, líknsemd af, hvad sem þénti, ef hann svaf, allt sá best er henti.

2. Vor Gud! þér vegsemd tjáum, vard-veitslu þína fyrir og nád, framar eñ skyn-jad fáum, forsjón þín hefir ad oss gád; fyri hlíf, heilsu, grodur, hjálp víd kif, næring, fódur, þér eilíf, þock sé, Fadir godur!

3. Æ! fremur eñ þig bídjum, oss rétti þína Födurhönd, ad allt til lofs þér ydjum, andi þiñ styrki vora önd; auk oss dád, aud-gast dygdum, um vort lád, varna stygdum, í sorg oss nád, send frá efri bygdum.

4. Lát hvorn árs-dagiñ eina, æ kénna jafnan sést oss med, og meñ í ollu reyna, ad stjórn þín milð þá fær ásjed. Fadir! vér, forsjá þiñi, felum hér, lif, heimkyñi, allt hjá þér, adsted, blessun fiñi!

2. Missiraskipti.

a.) Vor=Sálmar.

No. 255.

Lagid: Gædskurlkosti grædari minn.

O Herra Gud! eg þacka þér, þú hefir hlíft og stjórnad mér, á nú umlidnum vetri, háska og slisum varnad vid, veitt bless-

blessun, nœga hlísd og lid, mér og minu adsetri. Drottinn! Drottinn! eg kann eigi, út ad segja ástar anda, miskunar þinnar mér til handa.

2. Samt hef'eg syndgad mikid og mjeg, móti þér, hátign guddómleg! minn Gud! minnstú þess eigi, lát yfirgnœfa gœdsku þín, gjordu enn framar vel til mín, hvad eg efa aldreji. Drottinn! Drottinn! mín hefir gjœtt og meinin bœtt þín miskunn ríka, unn mér hún fylgi'á eptir líka.

3. Missirid er nú umlidid, en hid nœsta tekur vid, því bid eg: Herra hýri! ad mig leidi þín hjálpar hond, hœttulaust yfir mein og grond, og athofn allri stýri; Drottinn! Drottinn! ad ondu minni máttur þinn og mildi gœti, líkaminn somu lidsemd mœti..

4. Inngáng bœdi og útgáng minn, ásamt og hegdun sérhvort sinn, farsœl þú Gud minn gódi! mér og minni svo stjórnastétt, ad stund'eg hana vel og rétt, í þinnar forsjár flódi. Drottinn! Drottinn! leid þú mig um lucku stig frá lasta voda, vyrdstú mig œtíd í ollu stoda,

5. Allt hvad eg gjori og gjora lœt, Gud minn blessadur! ad því gœt, svo farn-

farnist farsællega; reisur mínar og ráðaþag, ræðu og tilstand nótt og dag, ãnastú alla vega. Drottiñ! Drottiñ! leyf þú ei eg lifs á vegi lostum siñi, mig fel eg þér og mitt heimkynni.

6. Leið þú mig, Guð! þañ vissa veg, sem vísa orð þín guddómleg, um alla æfi mína, geym mín í sañri guðrækne, géf þú að eg iñlæstur sé, í vernd og voktun þína. Drottiñ! Drottiñ! leyfðu mér, að lifa hjá þér og lausnar degi, fagna, náð þína svo mikla megi.

No. 256.

Lagið: Gudi lof skal ond mín inna.

Vetur er enn á enda, eilíft lof se þér, Faðir kjær! þú létst oss luckn henda, og lagðir það til, sem þurftum vær; þú hefir oll vor efni, ãnast við fári' og nauð, verndað í voku' og svefni, og veitt oss daglegt brauð; varnað voða og fóllum, veðra og húngurs pín, afstýrt stórslisum ollum, og stoðað vel bornin þín.

2. Engiñ kañ yfirvega, alla blessun sem veittir þú, andlega og stundlega, á þessum liðna vetri nú; heilsu, lán, heill, bjargræði, hofum enn þegið vér, margs-

hátt-

háttar gagn og gædi, gafst þú oss, Drottiñ! hér; þú hlífdir háska og grandi, héldst bygd og sképnum vid; þú veittir voru landi, verndun á alla hlid.

3. Þacklætis offrid bjóda, byggdú nú af oss aptur á mót, fyrir ást og ástjá blída, øll velferli og nádarbót; svo fyrir Son þinn mæta, sendañ til lausnar oss, þú létst hann borga og bæta, brotin vor øll á kross; í hönum allt hid góda, oss veittir, Drottiñ! þú, þér gjørum þackir bjóda, þad er vort offur nú.

4. Hvørr kañ ad tjá og tína, trúfesti þiñar sérhvørn vott? eda med ordum sýna, allt, sem landsbúum veittir gott? auga þitt ad oss gádi, eyra þitt heyrdi oss vel, høndin þín hjálpa nádi, hýrt var þitt ástarþel. O þú, Drottiñ alvaldi! allt gott er létst í tje, hér og um allar aldir, æfinlegt lof þér sé!

No. 257.

(Eptir gódann Vetur.)

Lagid: Kjær Jesú Kriste!

Guds gædsku prísa, geymar, høf og stord, lof hans auglýsa, lifandi mañ a ord; himnañ a hersveitir, Herrans votta dád,

ráð, allt gott eñ oss veitir, ástin hans og náð; merkin tída hentug hañ, hegum Þýða setja vañ, vorum hlýða kjörum kañ, kjæla'og sólar-bráð.

2. Oss eñ framleiddi, eitt um vetrar skeið, Gud, og lífs greiddi, gánginn heim í leið; vodanum afvendi, vedrin gjördi hæg; leika lét í hendi, lífsins medöl þæg. Gaf farádum huggun hañ, hressing þjáðar jafnan fañ, oss í náðum veitast vann, vegnun gégn og næg.

3. Med hvörju má eg, miñ Gud! heldra þig? ekkert til á eg, áttu sjálfur mig; þitt eg þér skal bjóda, þad er mín önd og líf, prís þiñ lystugt ljóda, lán hvört rëyn' eda kíf. Offnr greid'eg þackar þér, þig tilbeidi: vertu mér, lífs um skeið, sem eptir er, unan, von og hlíf!

4. Ný náðar gædi, nýn sumri á, líf, fæt og fædi, Fadir! vyrdstu ljá; gagn, sem gengid stydur, géfi'oss himinñ, frami, heilsa, fridur, fylgi'oss út og iñ. Fénadar hjörd ej fiñi naud, færi jördin ölln braud, lands ungjördin láti aud, ladast ad oss sinn.

5. O Jesú! á þér, öll mín grundast von, haf bústad hjá mér, heilagi Guds Son!

Son! einkum lífs vid lotin, láttú anda þinn, þegar eg máttar þrotinn, þenki'á dauda minn, huggun sedja hjartans þel, hugañ gledja deyds vid el, heim þá qvedja kann eg vel, og koma í himininn.

6. Þar sífeld sæla, sem ej bregdast kañ, og líf indæla, æ vid leikur mañ; alla'án enda gledur, ástin Drottins heit, unun ædstri medur, í þeim dýrdar reit, eymda róli frelsud frá, fyrir stólt lambsins þá, høfud-bóli himins á, heiløg dvelur sveit.

No. 258.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Lof sýngid, gøfgid gladir, Gud vorn Skapara príса ber, sem med oss fer, sem Fadir, framleiddi jørd og himna her, gøfgid þann Gud, hvørs haldist, grunnlausa hefir nád, frá ejlífd og um aldir, allir hans miklum rád, vor-føgnud blíðt útbreidir, bod þitt, o Gud, vor Gud! þér lofgjørd, þøck og heidur, því sýngur ønd vor glød.

2. Voldugur, vís og gódur, veturiñ, Fadir! létst frammgá, her náttúrunnar hljódur, hvíld tók og sem í dvala lá, med vor-blóma blídum vakti, bendíng þín hann

hann til lífs, hýrt brosti og burtbrakti, blíd sól þrant vetrar kífs, il-gjöfum enn útfleytir, öllum því gledi ljær, fjör-kreísíng, frjóssemd veitir, farsæld um bygdir grær.

3. Gud, allrar gjædsku lindin, gledst enn náttúran öll vid þad, í daggar-dropum sendir, dýra frjóssemd hér ofan ad; strax blómi skógur skrýdist, skaut jardar ný-sked læst, ínndælum urtun-prýdist, engid er blómstrum glæst, lopt hlýtt, ylmur ágætur, öll lada til vor hnoss, vor-gjæda' er, Gud! þín lætur, gjædska útbýtast oss.

4. Um vollu' og grænar grundir, gjædsku þinnar berg-mála róm, ótal þúsund þúsundir, med þrá-samstilltum gledi hljóm; lof þitt um loptid dunar, lofa þig blómstur stráð, fjall, laut og lækja buna, lof róma þínn nád, hvört hljód fögnudi fyllt er, fagrann æ sýngur prís, oss því ad þacka skyldt er, þína trygd, Gud alvís!

5. Ej skal þó túngan eina, algódi Fadir! prísa þig; hjartad í ástum hreina, hefji med gladværd til þín sig! sífeldt skal vor ósk vera, med verkandi ást og dygd, þér vora þöck ad færa, þjóna gladir med trygd, vér lífs töm vort þér helgum, vor skal á-

stundan sú, ad lærum, fúsir fylgjum, Fadir! því skipar þú.

No. 259.

Lagid: J Jesú nafni uppstá!

Nú upprann þín sumar-sól, vottur til um eilífd eigi, ad í minni gröf eg þreyi, vor Gud, athvarf vort og skjól! úr þam vetrar fölum færir, fold þín alvöld máttar-hönd, uppþyngd sképnan hýr sig hrærir, um hafid, lopt og ilund lönd.

2. Gud! þín lindin gædsku ný, med ár-dögg foldu fredna kjætir, frjófum med qvöld-skúrum vætir, sólar vermda hollum hlý; tímar árs í ordu', er settir, enn nú skiptast, lof sé þér! þraut skammdægra ljós þitt léttir, líka af nordurbúum hér.

3. Þú upplýkur þinni hönd, gledur, blessar, gnægtum fyllir, gjæda þinna'en harma stillir, þeirra sképna', er þágu önd, þín af feiti'og frjóssemd drjúpa, fótspor þá í skýum gár, ástar undra afgrunn djúpa, opid hvörri sképnu stár.

4. Lautin, breckan brosir hver, sád-gros, ótal urtir gróa, oss ad sedja'og gledja þróast, skógur björg og skjólid lér; í ótal lækjum ad oss streymir, unadsemdum

nátt-

náttúrann, af þér fyllt, þá gledi geymir, gnótt, er tæmast aldrej kann.

5. Hvorr finst gódur, Gud! sem þú? trúfast, erlátt hvar er hjarta, á hvorju Fodur-nafn eins skartar? vér undrumst þína ást og trú; án þín, Gud! vér glatast hljótum, glæpugt líf vort til þess vañ, vér þó lífs og nádar njótum, nægta, er mildi þín oss ann.

6. Ollum lýsir ljósid þitt; enganñ vantar ástar gjædi, o! þín nád er vort lofqvædi, vaþín vægd, sem oss lét fridt! Gud tilbidjid, gøsgid, qvedid, Guds nád prísid, vyrdid, meñ! hvad margt gott vor Gud oss tédi, gott hvad margt vill tjá oss eñ.

No. 260.

Lagid: Gudi-lof skal ond mín inna.

Nú skal enn í Guds trausti, uppbyrja nýann missira hríng, líssins Hertogiñ hrausti, hafdú gát á oss allt um kríng. Nýa blessun, nýtt sumar, nú lát oss færa hér, hvad um lopt, haf, jord sveymar, hlýda má, Drottinn! þér; lát nýa nádarstraumna, nýkomna frjófga tíd; vyrdstú vernda og geyma, veikstaddann Íslands lýd.

2. Géf þú oss farsæld góða, géfðu oss enn í landi hér, af jörðu gras og gróða, gagn sjáfarins og heilsu-kjör, blessun um bygðir allar, bjóð andar, líkamans, eñ heillum oss tilfalla, ábúum þessa lands; svo glaðir náum njóta, næríngar, lífs og auðs, þá skal ej þeckin þrjota, þágu vors daglegs brauðs.

3. Kóngsins tign stöðug standi, styð þú, Drottinn! hans Ríkis-ráð, friðurin forði grandi, forsjón þín blessi Ísa-láð, völd, kirkju, kristiñdómiñ, kéñíng, trú, líf vort hér, ejlífi lífsins ljóminn! leið allt til dýrðar þér; vorn iñ- og út-gáng bæði, öll verk og ferðalag, bygðir og öll bjarg-ræði, blessa þú nótt og dag.

4. Alla lands Yfir-herra, í þína fél-um verndar-hönd, eign og embætti þeirra, og alla meñ um þessi lönd. Íslands vörn eñ veri, þín völdug hjálpin sterk, oss svo hér enginn gjeri, áhlaup nje skémdar-verk; þig ef meñ vita vera, vorn skjöld á alla hlið, þá mun alls enginñ þora, oss spretta fíngri við.

5. Í stjórn og umsjá vörri, ytri og iñri friður sé, ytri í höndlun hvörri, hinn góð samvitska lát't tje; en sá ejlífi friður, oss géfist himnum á; þín hjörð, o Herra!

hidur, hana í náð lít á; vor heill, athvarf og verja, vertú í landi hér; svo skal Sumarið birja, með sonnu traustí á þér.

b) Haust-Sálmar.

No. 261.

Lagið: Gæðskurlkasti græðari minn.

O Guð heilagur, heilagur, heilagur Guð og Drottinn vor, blessaður um aldir alda! þér offra eg þakklæti nú, þig ákalla með bæn og trú, þér vil eg gott lof gjalda, Guð minn! Guð minn! skyldt er mér að þakka þér og þig að prísa; upp, upp minn sangur, Guðs ást að lýsa.

2. Lof sé þér heill og hjástoð mín, himneski Guð! fyrir miskun þín, og veitta velgjörð alla; sem nú umliðna sumar tíð, sýnt hefir mér þín gjæðskan blíð, og lét mér allt vel falla. Guð minn! Guð minn! mig hefir leidt, og meinum eydt þín mildin ríka, bygð mína varðveitt og blessað líka.

3. Upplokinn fann hinn ástar brunn, eg og þitt náðar djúpt afgrunn, minn Drottinn! mér til handa, þaðan kom mér öll þerfin mín, því prísa eg nú gjæðsku þín, og vil þér vegsemd vanda. Guð minn! Guð minn!

allt hvad er, í aumum mér, þér einum unni; lof þitt sé jafnan í mínum munni.

4. Allan mig, Drottinn! offra'eg þér, á nú komanda vetri hér, og alla æfi mína, lát mig umflýa lasta verk, leidi mig jafnan hend þín sterk, geym mín fyrir gjædsku þína. Gud minn! Gud minn! hvar eg er, og hvert eg fer, og hvad eg gjöri, skil aldrei vid mig, Hirdir hýri!

5. Allt þad, sem ecki þócknast þér, þad vyrdstú taka burt frá mér, vel svo þínum vilja hlýdi; en þad, sem þér er þægilegt, og þénar til þinnar dýrdar frekt, géf mér þad, Gud minn blídi! Gud minn! Gud minn! verk mín öll, og vegnan höll, sem mál og minni, farsælist af þér úti' og inni.

6. O Herra! tak þad allt frá mér, er mér kann snúa burt frá þér, svo ockur enginn skilji, o Drottinn! géf mér aptur þad, er mér kann þér ad snúa ad, er þad minn ósk og vilji. Gud minn! Gud minn! vyrdst æ hér, ad vera med mér, minn Herra hýri! eilíft lof sé þér, Drottinn dýri!

No. 262.

Lagid: Gudi lof skal önd mín inna.

Lof sé þér, Drottinn dýri! dögum og öldum stjórnar þú; há-sumar tíminn hýri, hann

hann er kljádur á enda nú; o hvad ótal mørg gjædi, ofs gaf þín nádin blíd, lif, heilsu, føt og fædi, farsæla sumar tíd, trú klára'i kyrrd og fridi, kristiñdóms medøl øll, þín hjálp vard hvørjum ad lidi, svo hrepptum ej slísa-føll.

2. Med mjøg margfeldum gjædum, miskun þín krýndi sumars tíd, frjóssemd af himna hædum, hefir á jørdu audnast lýd, land og sjór gagn og gróda, géfid hefir ofs nú, áhlaupi illra þjóda, ofs hefir fordad þú, yfir- og undir-stéttir, á sá þín milda hønd, í þýna umsjón settir, almennilegt tilstand.

3. Þér gjørum þackir færa, þ—di Fadir! af hug'og trú, lof þitt eblist og æra, vid allt þad, sem ofs veittir þú; eñ hvad á hvørjum degi, høfum styggt veldi þitt, miñ Gud! miñstu þess eigi, mis-verkin øll géf qvitt, lát ofs ej glæpa gjalda, géf hejløg þeckjuunst ráð, Fadir! vid ofs framhalda, fulltíngi vyrdsi' og nád.

4. Herra! lof þér sé þýdi! þinn fyrir Son, er dó á kross; þú blessar lønd og lýdi, læsing atviñu upplaukst ofs; fyrir lif og lucku alla, lid, heilsu, vernd og fé, er þú létst ofs tilfalla, æfinleg dýrd þér sé! svo skal sumarid enda, sýn ofs þig nádugañ

og vyrdist oss veturiñ senda, vægañ og farsælañ.

No. 263.

Lagid: Rís upp, mín sál! 'ad nýu nú.

Sjá! blómin sumars á burt er, skæddast vetrar búníng' fer, náttúran, dymña dægra, og hretin hørd, lífs lada hjørd, leita ad skjóli þægra.

2. Sjá! vér medtókum sumri á, svo margfold gjædi' af landi' og sjá, bjuggumst vid lopts óblídu, bjuggumst vid þørf, vor bæa størf, budu ad verjast strídu.

3. Sjá! ad lífum og sérhvad gott, sem þegid høfum, gjædsku vott, þeckjum Drottins dásamañ. Oss hættum af, hreif, blessun gaf, hann leiddi' oss alla saman.

4. O Gud! þig prísar sinni' og sál, sérhvad, sem bærir raust' og mál, og sképnu skarar snjøllu; þér þackar allt, lán þúsundfaldt, þú sem vidheldur øllu.

5. Vertú vor hlíf, heill, unan øll, allt hvad lifir um dal' og fjøll, til þíñar mildi mænir; géf blessun, braud, burt vísa naud, og bøli, sem ró oss rænir.

6. Ad lifa svo ad líki þér, léna oss styrk, svo fáum vér; folnadri foldu medur, ad hvílast vært, uns hróp þitt skjært, heimiñ til lífs uppqvedur. No.

No. 264.

Lagid: Syrgjum vèr ei ſáluga brædur.

Oll náttúran enn ſer ad deya, ilur horfinn, ſaungfuglar þeigja, kulid ſkékur qviſtu ber-ſnayda, qveina ſtráin ſolnud mót dauda.

2. Híngad ſol dyru horn-auga vendir, hvort geiſlana blíd fyrri ſendi, foldin ſtyrdnar, fyrr ſem réd gróa, felur ſkugginn ljós, jordu ſnjóar.

3. Enn lifir þo aldanna Fadir, óumbreyttur, forſjá hans gladir, felum vèr oſs, fullſtrauſt þad gétur, fridad enn og geymt hér í vetur,

4. Nockrum yndis nægtum þó ſvipti, náttúrunnar dauf hátta-ſkipti, alvold ſpeki'og elſka nærgætin, áqvardadi hvad ſem oſs mætir.

5. Veturinn er velgjord frá Drottni, vakir hans forſjá, aldrej ſvo þrotni, þad hvorri til gagns er og góda, hans gædſka mun ſképnuñi bjóda.

6. Hañ baud vetrar-húmid oſs færi, þær heillir, ſem gledji og næri; Herrans nægtir hollar oſs fæda, hann réd oſs mót vetrinum klæda.

7. Foldar í skauti frednu hann lætur, fclast qvikar urtanna rætur, uppþýngdar þá út vetri hallar, í æsku-blóm nýtt lífsins hann kallar.

8. Þinnm enginn þeckir af gjordum, þúsundasta partinn á jordu, en af því stóra, sem vér þó sjáum, sanna hjartans ánægju fáum.

9. Fagnid! ord Guds fúsir ad geyma, Fadir ormanna kann oss ej gleyma, stig hans boda gángid hug-gladir! Gud er sumar og vetur vor fadir.

No. 265.

Lagid: Gudi lof skal ond mín inna.

Kominn er kaldur vetur, kom þú til med oss, Drottiñ minn! líf vort, eign og adsetur, anniſt miskun og kraptur þinn. Oforum, illum danda, andstreymi, sorg og þrá, styrjaldar stórum voda, sturlun samvitsku frá, húngri, drepsótt, hallæri, hardindum, dýrri tíd, forda oss, Fadir kjæri! fylgi oss nád þín blíd.

2. Géfdú oss gódann vetur, géfdú oss hagstæd vedrafoll, géfdú oss gott adsetur, géfdú oss þarfa medol oll; annastú eckjur allar, og fodurlausañ hvern, añ-

aſt

ast þá á þig kalla, aumstaddra sértú vorn, unn oss þitt ord ad læra, og synda fordast vél, oss hjá þér unn ad vera, uñ oss ad deya vel.

3. Blessa þú bygdir maña, blessud velferli lát oss fá, blessudu braudi saña, blessun Guds orda uñ oss ná; blessa vor brjost og siñi, blessa vor verk og mál, blessa vor bæa kyñi, blessa þú líf og sál, blessa þiñ barna skara, blessa þú hús og meñ, blessa oss, vondu vara, veturiñ blessadu' eñ.

4. Frá ædstum tignar tróni, þín trúfost nád eñ gæti vor; þér hvorr eiñ hlydiñ þjóni, hønd þín oss leidi sérhvort spor; iñri og ytri fridur, eining í hvorri stétt, haldist oss einunn vidur, og allskonar høndlan rétt; geym oss vid glæpa-føllum, grandi, fári og neyd, sídan úr eymdum øllum, í eilífa dýrd innleid.

c). Eptir gott og árdsamt Sumar.

No. 266.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hvorr sem kann.

Hvor Gud! er nú jardyrkjan hér, útendud, allir því færum vér, þér, vor Fadir! þøck og prís, þú oss blessadir;

sjorn

stjörnin þín er væg og vís, vér syngjum gladir! frjófgun lands, forsjón þín greiddi, gagnsemd manns, góda tilreiddi, sképnunni hans, skadsemd fráleiddi; lífs-bjorg sofnud saman er. :,: Allt hvad hefir andardrátt, einn Gud vegsami. :,:

2. Sól þín skein, sannblý um hvolfid blátt, kulda mein, kroptug, í hvørri átt, burttók hún, en himininn, blýtt regn oss færdi, breiddi jord út barminn sinn, blómleg gres nærdi; yrktum vér, ardsama reita, venin her, vorn gladdi sveita, Gudi ber, greida þock veita, starfid borgad vort er vel. :,: Allt hvad hefir andardrátt, einn Gud vegsami. :,:

3. Lof sé þér, lausnadir, Drottinn! þú, allt vort hér, erfidi'og mædu nú, ydni hjá þér ávallt fann, ást og nád kjæra, heill létst þú í hvern einn rann, himininn færa, víst ert þá, verndarinn þjóda, sem vilt oss ljá, vætu, þurk, gróda, er þér hjá, upphaf alls góda; þér ber æra þock og prís. :,: Allt hvad hefir andardrátt, einn þig vegsami. :,:

No. 267.

Lagid: Í dag þá hátid holdum vér.

Lof sé þér, hjartans hróp vort því, heyrdir þú, Fadir þjóda! starf vort borgar nú

blíd á ný, blessan af jardar gróda, hvört stráid, lauf og blómstur ber, berlega vitni'ad mikil er, Drottinn! þín gædskan góda. Vér þockum þér, þig lofum vér!

2. Heyskap vorn blessad hefir vel, hönd þín ad þessu sinni, því sýngjum vier med þacklátt þel, þad medtak af nád þinni; géf oss forsjálni'ad gjarnan hvörr, gáfur sem veitti nád þín or, á bestann hátt brúka kynni, og þacka þér, þig prísa hér.

3. Lát vorar hendur bjóda braud, bjarg-þrota þurfa-mönnum, svo léttum undir ann'ra naud, med ást og kjærleik sönnum; þegar vér afgángs höfum hér, hugsa lát oss, ad skyldugt er, bágstöddum bjarga grönnum; svo þockum þér, þig prísum hér.

4. Líf medan varir lát oss hér, líkjast í kjærleik hreinum, í fögnud himna framar vér, fullkomnun hans þá reynum, þó kunnum nú þinn kjærleik sjá, klárlegar skín hann himnum á; þér sé Gud! æra einum; vér þockum þér, þig lofum vér!

No. 268.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Vér þockum þér, hinn gódi! þig prísum vér, o Gud! ad þú af þínum sjódi, þarf-

þarflegt oss veitir braud, oss geymir æ og nú; allt þad, sem fram þú færdir, forsjón þín ávallt nærdi; gódur, vor Gud! ertú.

2. Land vort blessa, lífs Herra! legg fædu' á sérhvørt bord! lát blessun þeim ej þverra, sem þitt vardveita ord! ørbirgum adstod tjá; géf audgum gjafmildt sinni; géf eining, svo menn kynni, síns njóta' í fridi fá!

---

d) Eptir bágt Sumar og í hardæri.

No. 269.

Lagid: Jesús Kristur er vor Frelsari.

O Gud! sem rædur øllum gjædum, af jørdu, vøtnum, sjó og hædum, þín hønd útbýtir, Herra kjær! hvørskyns gáfum, sem þyggjum vær.

2. Allt vald þú, Drottiñ! ætíd hefir, øllu, sem lifir, næríng géfur, þegar upplýkur þinni hønd, þá mettast allt hvad dregur ønd.

3. Þegar útsendir þú þinn anda, þá nýast ásýnd jardar landa; en ef krapt dregur undan þinn, oss sparar jørdin gróda sinn.

4. Í sumar margur sá og reyndi, síun' örlæti nú að leyndi, náttúran annars nógu rík, nenu er verðskuldud af oss slík.

5. Vér kjósum gjæða kjør, en sýnum, kaldsinni mikið gáfum þínum, o Gud! refsa því ej, sem ber, enginn fyrir þér saklaus er.

6. Géf oss ánægdu en med sinni, úthlutun móti taka þinni, og óski svo vort andvarp stillt: æ verði, Drottinn! hvað þú vilt!

7. Í hug til þinnar hjálpar stefnum, hagtær þú vorum litlu efnum; bjorg lífsins drýgi blessan þín, bjóð frá oss víki húngurs pín.

8. Blessa vort land og bæg frá mæðunni, bjóð þú einnin að rík af gæðum, opni náttúran oss sitt skaut, og við hallæris fordi þraut.

9. Til þinnar, Drottinn! mildi mænum, miskun þín hyggi' að vorum bænum, veit þú oss hjálp mót voða' og deyð, vertú vor Gud í lífi' og deyð.

No. 270.

Lagið: Kom hér; mín sál! og kynntú þér.

O Drottinn kjær! hvað veitstú vel, vanqvæði gjorvöll mín! mér hjálpar æ

hvar helzt eg dvel, hjástod og gjædskan þín, haldt mér stødugum vid þinn veg, víst þín af hjarta'ef leita eg, ró géfst, en raunin dvín.

2. Mig þó heimsæki margføld naud, mædan ef ángra fer, þó daglegt hljóti'ad bresta braud, svo bañist naudþurft mér, raskast þó ej mín hugar-hægd, hef eg alls-konar gjæda-nægd, þvi Drottinn líkn mér ljer.

3. Haf því í skorti gladvært géd, grátin og hugsjúk ønd! fimm þúsund litlum mat því med, mettadi Jesú hønd; Herrañ skérf þinnum hefir ej gleymt, heldur þér nóg til vista geymt, þó úrrædi virdist vønd.

4. Hvad hañ þér gagna sjálfur sjer, sannlega muntú fá, heims nægta þó ej heppnist þér, herra-bord vid ad stá, lát þér nægjast í lægra sess, lífs uppheldis ad neyta þess, sem skamtar hønd hans há.

No. 271.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn!

Þad er svo margt og mikils verdt, miñ Drottiñ! sem þú hefir gjørt, mig vid um mína daga; allt var þad gott, eg þacka þér, þín forsjón mild útbýtti mér,

hvs, sem best hér nam haga; Fadir! Fadir! veit' lid mér, þad eptir er, og øllum líka, guddómur þinn og gædskan ríka.

---

e.) Eptir allgódar og ardsamar Vertídir.

No. 272.

Lagid: Gudi lof skal ønd ,mín inna,

Frá þér, ljósanna Fadir! flýtur øll gjøf, sem nefnist gód, vér sjáum vonargladir, þú veittir allt, sem hentar þjód, á þitt orlæti mænir, allt hvad lífs hræríng ber, hæd, vøtn, laut, hálsar grænir, herma oss: stórt þad er, hafid baudst heita skyldi, hirdslu audæfa bín, þadan þín midlar mildi, mørg gædi sképnum sín.

2. Þínu lífs eptir ordi, ad þeirri hirdslu søfnumst vér, sem børn ad fødursbordi, blessunar þiñar leitum hér; eñ gaf þín ørlát mildi, oss þadan gódann plóg; hvørr er, sem ecki skyldi, uppþrópa: þú gafst nóg! dýrd sé þér, Gud! sem géfur, gott allt til sjós og lands; allt hvad andardrátt hefir, ebli prís Skaparans.

3. Hvørr kann þér, Herra! nægja, herma vegsemd og þackargjørd? þín safn-

ar forsjón fræga, fiskum hafs, sem menn sauda-hjörd, midt í sjós ólgu eldum, opnar sig hönd þín góð, med gæðum svo margfoldum, mettir þú landsins þjóð; því hættulegri heita, hér vor ersidis kjor, þess betur brátt vorn sveita, þín borgar mildin or.

4. Lof þér, Gud! allir inni, allt má nefna þíns kjærleiks vott; lát oss nú líkjast þini, líknsemd í því, ad gjora gott; géf oss med gáfum þínum, góda ánægd og frid, hallæri, háska, pínum, Herra! oss forda vid, géf ad vér lifum gladir, greid þú oss allt í hag, vér þinni forsjón, Fadir! felum oss nótt og dag.

No. 273.

Lagid: Jesú Kriste! vér þockum þér.

Prísi Drottinn allt hvad er, öllu sem næring géfur; af brunni hassins bjorg oss ljer, blessad enn land vort hefir; o Gud! hvad værum vér án þín? vyrdist oss framvegis gledja, med þinni líkn; uns líf vort dvín, lands-heillum gódum sedja. Lát oss aunt ad gjora gott, gjof þína svo rétt brúkum; þacklætis sýnum þar med vott, ad þurfamanns tár afstrjúkum.

um. Drottinn! þér einum dýrdin ber, vér þockum þér, þig lofum vér!

f.) Eptir bágar Vertídir og í Fiskileysi.

No. 274.

Lagid: Hvorr sem ad reisir hæga bygd.

Gud! þinni stjórnun hæfir hrós, í hrigdum, skorti, mædum, þín hefir hondin líknar ljós, lykil ad ollum gædum; nær þeim upplýkur lætur lýd, luckusæld hrepp' á hvorri tíd, af hafi, jord og hædum.

2. En ef þú lykur aptur þá, orbyrgdin víss er líka, lífs næríng hverfur landi frá, læsist hafs-skautid ríka; nálgast þá húngurs neydin sár, nú hefir margur þetta ár, mátt reyna mædu slíka.

3. Fésjód sinn hafid furdu tregt, feck oss, vér megum klaga: líkhams ad lúder fjörid frekt, forgéfins marga daga; en verdi Drottinn! vilji þinn, veitstú hvad þínum hvort eitt sinn, bornunum hellst kann ́aga.

4. Vér moglum ecki móti þér, miklu heldur oss fleygjum, í þinn forsjónar fadminn hér, felum oss þér og segjum: æ Fadir!

ir! mikla mildin þín, miskuni oss og fordi þín, vongódir vér svo þreyum.

5. Pad oss ej lídi þánka úr, ef þykir atvinnu bresta, ad skinid fylgir eptir skúr, og skort opt nægtin mesta; þú hefir allt í þinni hönd, þér felum bædi líf og önd, neyd bæti nád þín besta!

---

3. Morgun-Salmar.

No. 275.

Lagid: Pér þackir gjörum.

Ljómar ljós dagur, lífs kjætist hagur; sjá! ljós sveit vekur, sól nótt burtþrekur; enn Födur allda, eilífum gjalda, þöck skal þrefallda.

2. Lof hátt skal hljóma, hjálp og nád róma, Guds geymslu bestu, gædsku nægd mestu; holgódir þreyum, þar til burtdeyum, synd hatur segjum.

3 Vort kall vel rækjum, vort gagn rétt sækjum, óttumst Gud eina, elskum dygd hreina, sátt og samlyndi, sem er lífs yndi, bæn og blídlyndi.

4. Verum vongódir, vel þolinmódir, þrautir af þreyum, þó hér stríd hejum,

sist Drottinn sefur, sinni náð hefir, heit-
ið, hjálp géfur.

5. Mitt líf, minn andi, mín raust
syngjandi, o Gud upphæda! um þinn
prís ræda, vel sé við tamin; vegsemd
skal samin, þér og þock, Amen!

No. 276.

Lagid: Gædskurik-sti grædari minn!

Med fridi nóttin fráleid svert, fyri mér
aptur sólin bjort, lýsir og gladt mig
gétur, í mætti'og gædsku mikill þú, med
krapti þínum, Gud! eñ nú, oss tíd og tak-
mork setur; dýrd ber, því þér, vernd og
náð, og vitsku dáð, mér vyrdstu senda,
hvern dag í blessun hér byrja'og enda.

2. J svefni Gud mín vornin var, eg
viss'ej af mér sjálfum par, og háskann ej
adgætti; én móti hvorskyns hættu'og
pín, Herrann var sjálfur verndin mín,
hans forsjá fár upprætti, krapt med, gladt
géd, nýhann géfid, hann nú hefir, heilsu
minni; o Gud! eg treysti umsjón þinni.

3. J nafni Jesú ángurs frí, eg byrja
þenna dagiñ því, hann verdur mér hag-
stædur; Guds vilja ef ad eins eg añ, allt
mér til góda leidir hann, lífi og luckn ræd-
ur,

ur, hann mér, hjálp tjer, Herrann rádi, Herrans nádin hjá oss veri, hans allt, sem lifir, lof framberi!

No. 277.

Lagid: Hvørr sér fast heldur.

Hátt upp í hædir, mitt hjarta lypti sér; Gud, sem nú gædir, mig gledi, lofa ber, nhann dag vott um nýa'eg sje, nád, nú sem lætur :,: nádugur Gud í tje. :,:

2. Hans nádi heyra, þá hóf eg andvarp kløckt, fúst fodur eyra, fann mína naudsyn gløggt, þá fyrsta byrjast þorfin vann, um ésjá bad eg, :,: og Amen! sagdi hann. :,:

3. Gud! hvorju gjalda, gjøf þína má eg nú? þøck þúsundfalda, þér ber eg fram í trú, ad um mig hugad enn sé þér, géf gáfur þínar, :,: ad gódu verdi mér. :,:

4. Enn framar feti, færist eg lífs'á skeid, géf æ eg géti, gengid fram dygda leid! takmark míns lífs sé takmark þad, oss fýsi'ad finna, :,: nær flytjumst ejlífd ad. :,:

No. 278.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

Dagur er, dýrka ber, Drottinn Gud minn; nótt er lidin, lof sé Gudi! ljós

skin; gleður eñ, marga meñ, myrkra flótt-inn, líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

2. Fyri þiñ Son, og sælu von, sé þér hærst lof! mig þú spar'dir, meinum vard-ir, minn Guð! mér gafst frið, líkn og lið, leið svo nóttin; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

3. Mig hefir leidt, og meinum eydt, miskunin þín, hvorja stundu'á heimsins grundu, hér til, mér vert hjá, mildur þá, eg missi þróttinn; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

4. Eg bið þig: annast mig, eñ í dag nú, fyri þann sanna, sál-vin maña, 'Son þinn, veit mér náð, vernd og ráð, vægð og líðsinn', líf og sál, líka mál, lofi Drottiñ!

5. Helgann dug, hreinann hug, hjá mér uppvöek, þér að hlýða, líka líða, lán dags, og þúngann með, þolugt géð, þreya hlýðinn. Góðann dag, gladann hag, géfi' oss Drottinn!

6. Hvað eg hér, forma fer, farsælist vel, útgáng, framgáng, iñgáng blessa æ miñ, og í náð, allt mitt ráð, annast' hvört siñ. Góðañ dag, gladañ hag, géfi' oss Drottiñ!

7. Eg fel þér, allt hvað mér, áður gafst þú; sé þiñ dugur, mér máttugur, miñ Guð!

bæti sá, best sem má, breiskann þróttinn. Góðañ dag, gladañ hag, gési'oss Drottiñ!

8. Lif og önd, efnin vönd, eg nú þér fel, öllu illu, voða' og villu, ver mig, sóni og hýrd, sé þér skírd, sífeldt Guð miñ! lif og sál, líka mál, kosi Drottinn!

No. 279.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Ljósið dags fagurt ljómar enn, lif breiðir út og gleði' í senn, minn fyrsti þánki því nú sé, þakklæti Gudi láta'í tje; að eg uppristinn frór og frí, farið gét til míns verks á ný.

2. Í værðar skauti sætt eg svaf, svefninn mér nýa krapta gaf, miñ líkham', sál og hús mitt hér, í hendi geymdir, Drottinn! þér, sú feðurlega forsjón þín, fordað hefir oss neyð og pín.

3. Hér fyrir sál og málið mitt, minn Guð! vegsamar nafnið þitt; míns hjarta traust og athvarf allt, á meðan lifi'eg, vera skalt; því hvorn, sem á þér hefir trú, Herra' ei yfirgéfur þú.

4. Hjálp eg uppfylli hér í dag, hvað þú bauðst og miñ styrkir hag, ætíð stunda með allri gát, annara' og mína velferð

lát,

lát; fótsporum Jesú fylgja hér, svo fái' eg Himna dýrd hjá þér.

No. 280.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir!

Lít eg enn daginn létta húmi, loptid purpura geislum stráð, sem lík eg ádan lá í rúmi, líf nýtt þygg af míns Födurs náð; sje, tilbid, undrast yfir því, ad hlotid hefi fjør á ný.

2. Þessi reynsla þó þegi annad, þar um óræk mér géfur skil, medur undrun svo má eg sanna, mikill og vís ad Gud er til, alvaldur, gódur, øllum nær, umsjá holla, sem sképnum ljær.

3. Hann lætur sképnur lúnar deya, líf nýtt uppyngdum géfur þeim; um augnablik ad eins hér þreya, um eilífd fagna'i betra heim; deya hlýt eg, svo himna víst, hold mitt upprisid fái gist.

4. Vid von þá styrkur vil eg bída, og verud míns Drottins treysta hér, mót' heimsins løstum herkinn strída, hins leita, sem þar uppi er; holdid temja, sem himnum á, helgadri sálu fylgja má.

5. Æ! styrk mig, Fadir! upp svo rísi, og lifi þér, sem sképna ný; þíns ords og dæmis ljós mér lýsi, lastvar svo göngi fram í því; upprisinum, lífs nær útlegd þver, er mér þá sæla vís hjá þér.

No. 281.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Ást þína, Gud! eñ mér bodar, uppreñandi morgun-sol; þig ad prísa', er vardir voda, væra ljedir hvíld og skjól, fyrst skal ydja'og munnsins mál, mín af blundi hressta sál, lyptir sér í himna hædir, um hátign þína og miskun rædir.

2. Blunds í fadmi'eg lá sem lidinn, líkn þín vakti'og til mín sá, endurnæring, nædi'og fridiñ, nádug veitti þín forsjá, enn mér nýtt gafst aptur fjor, ótal bjóst mér heilla kjor, er þú vildir ad eg hlyti, uppvaknadur og þeirra nyti.

3. Lífs þess krapta áttu alla, er mér gafst'ú nýtt í dag; til þín þenkja' og þig ákalla, í þrautum skal og gledi-hag, lífs míns Fadir! løgin þín, lífsregla sé jafnan mín! yfirvegan ástar þinnar, unadsemdin sálar minnar.

4. Eg

4. Eg vil þín med lotníng leita, og lífs vid svorid finna hvert; í elsku' og dygd þér eptir breyta, eins hreinskilinn leynt sem bert; þú nún vilja'og veikleik sjer; vertú aldrej fjærri mér; leid mig svo framt lífs hvørn dagin, loks ad dýrdar erfi'eg hagin.

No. 282.

Lagid: O Fadir himneski' og eilífi Gud!

Uppris mitt hjarta og í mér hvad býr, upprís mín túnga og máli rétt síhr, uppríst lofsaungur andheitur, nýr, upprísinn dagsroda nótt fýr.

2. Eins og lík andvana eg lá í nótt, ecki neinn finna réd líkama þrótt, dauda og lífs er æ millibil mjótt, mér lét þó Guds verda nád rótt.

3. Hans réttri leidi mig hendin í stétt, hún í dag greidi mín fóta-stig rétt, hún øllum sneydi mig hamíngju prett, hvørgi svo veidi mig tál sett.

4. Lát oss, Gud! nema ad lifa svo hér, lífsins svo dagana telja, ad vér, allir þá deyum, o Drottinn! hjá þér, dýrdina erfum med lífs her.

5. Fús skal eg, Drottinn! þó bída, sem ber, bera dags þúngann, en lid veittú mér;

ejlífur sómi og þockin sé þér, þig lofi hvad, sem ad lífs er!

No. 283.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Enn til ljóss alvald þitt, ánýj mig færdi, af dúrsins dái' og mitt, dug hressum nærdi, líf, sem ad lá, lúid á fótskør þinni; verud þín, sem vidhjeldt mér, vottar, eg enn sé þér, minn Gud! í minni.

2. Því skal mín þacklát sál, þér aldrej gleyma; hegdan, hjarta og mál, holl bod þín geyma; med nýum dug, í dag hún fast áſetur, ad stunda dygd og dád, Drottinn! géf vetkum nád, ad breyta'æ betur.

3. Eg er í hættum heim, hans glis mig letur; en móti óvin þeim, adstod þín hvetur; eg megna allt, ef þinn kraptur mig stydur, súrt ef mér sendast vann, sykra þad aptur kann, þitt fylgi' og fridur.

4. Aldrej yfirgafst þú, þann á þig treysti; vera skal vissa sú, von mín og hreysti; í qvøld eg mun, áſt og nád lýsa þinni, ad héldst mér á þeim stig, ad ótt-ast Fadir! þig, svo frid eg finni.

No.

No. 284.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Hýr aptur morgun blída brosir, breidir út heill og fognud sinn; vid annir heims sig snd mín losi, og til þín skundi, Drottinn minn! fyrst allra þock svo færi þér, fodurlega sem vidhéldst mér.

2. Hollt í svefn-værdum hlaut eg nædi, hreppti nýtt líf og krapta þar; hús mitt, líf, velferd, lánid, gjædi, læst í míns Fodurs hondum var; mín gjætti forsjá fodurlig, féck ej skadrædi nálgast mig.

3. Þygg í nád, Fadir! þá sem flýtur, þock af viknudu brjósti nú; heppinn er sá, sem hælis nýtur, hjá þér, og setur á þig trú! æ skaltú vera athvarf mitt, aldrej bráist mér fulltingi þitt.

4. Æ! hjálp mér, svo med alúd vandi, allt mitt framferdi vel í dag; ad trúr í minni stétt eg standi, stundi heill mína' og brædra hag; leid mig á fótspor Lausnarans, sem leidi mig til himna ranns!

5. Med hugfró eg þá hlaup mitt þreyti, Herra! þín forsjá leidir mig; eg veit þitt heit-ord aldrej breytist: elskar þú þá, sem stunda þig; þú ert minn Fadir ástargjarn, eg, fyrir nád, þitt kjerid barn.

No.

No. 285.

Lagid: Sæll dagur sá.

Sú kémur stund, kroptug fram þegar alla, af grafar-blund, Guds Sonar raust mun kalla, og ejlífs lífs eda dóms vekja til. Eg verd, mín sál! einn med í þeirra skara; lífs leid er hál, líkn Drottins eñ þó sparar, þig, þess ej dyl.

2. Enn vard þér vært, vægd Drottins enn þitt hefir, fjør endurnært, og Fødur-trygdar géfur, þér merki ný; manstú til hvørs þad skér? Guds ástar géd, gjori þér til háns snúa, ad fáir sjed, undir ejlífd sig búa, hvørr skuli hér.

3. Þér vaki sá, þánki jafnan í brjósti, synd fæli frá, fýsi dygd ad kappkostir: eilífd eg flytst, vid andartak hvert nær. Hann greidi þér, gjordir allar svo starfa, ad stundir hér, ødrum og þér til þarfa, vel vinnist þær

4. Rótfest hjá mér, miñ Fadir! áform þetta; kénn mér, ad hér, hef eg ej bústad réttañ; mitt fødur land, er mínnum Gudi hjá. Þángad svo eg, þaunkunum hvørn dag snúi, þann brædi veg, þar til mig jafnan búi, lid þitt mér ljá.

No. 286.

Lagid: Heims ins Skyrir forsjón fosta.

Dagur austurlopt uppljomar, ljósșins Herra! dýrd sé þér, mikla vernd og milda doma, miskun þín oss jafnan tjer; morgunrodans bliðrt brún, blessud enn nú gledur hún; af særng upprísum sælir, gládir, ad sýngja lof þitt, hjartans Fadir!

2. Skapari þared lýds og lauda, lífs og heilsu veitir hnoss, láti hans sannleik, ljós og anda, leida, skína og styrkja oss, ad þjóna sér í þeirri stétt, þar hann hefir oss í sett; sérhvert bol, sem mér kann mæta, miskun vyrdist hans ad bæta!

3. Gud! hvad sem í ollum áttum, oss til heilla skaptir þú, eptir sinnum edlishattum, ebli vora farsæld nú; géf oss þenna gódan dag, gódi Fadir! sjá vorn hag, oss þín blessud gædska geymi, gædin full í betra heimi.

No. 287.

Lagid: Endurlausnarinn vor Jesú Krist

Gudi sé lof fyrir ljósid gladt, lidin med værd er þessi nótt, eg vil upprísa, og minn Gud prísa. Gjæti vor Gud!

2. Hans verk því eru himin og jerd, hér med er ljós og dymman gjord, mót

morgum voda, mønnum til góda. Gjætt vor Gud!

3. Svo marga lofgjørd seg'eg þér, sem þú gafst andar-takid mér, um æfi mína, fyrir alla blessun þína. Gjæti vor Gud!

4. Mínum misgjørdum, Gud minn! gleym, Gud minn! lát mig ej deya í þeim! mín verk ad stunda, veit mér án synda! Gjæti vor Gud!

5. Svo lát mig vera sem þú vilt, sé æ þitt nádar-hejt uppfyllt, á mér og mínum, med krapti þínum. Gjæti vor Gud!

6. Géf mér ad skynja'ad endastá, æfiñar skejd og lífsins þrá; minn Drottinn gódi, mér øllum rádi! Gjæti vor Gud!

7. Eg fel mig nú og øll Guds børn, almáttugs Guds í skjól og vørn, í himnaríki, hann oss inntaki. Gjæti vor Gud!

No. 288.

Ladid: Sá vitnisburdurinn valdi.

Hvørn skyldi líf mitt lofa, ef lífs ej høfund þann, er lét mig lifa' og sofa, og lífga þar med vann; skyldt er og ljúft mér líka, ad lofa hinn gjædskuríka, því verdur þess er hann.

2. O! ad mitt áform vekti: o Gud! ad lofa þig; o ad eg ætíd þeckti, hvad annt þér sé um mig! hjálp, Gud! á hvørjum degi, hver ein- mín athøfn segi: ljóst ad eg lofi þig.

3. Mun þá einn morgun fagur, mig vekja'af þægum blund, hinn mikli dómsins dagur, þá Drottins fødur-lund, lofsæld mig lætur gledja, lífs gledi'og heillum sedja, um eilífdar alla stund.

4. Qvøld - Sálmar.

No. 289.

Lagid: Þeck sé þér góð gjørd.

Sólin rann, ljós leid, ljúfur Gud mig stydja, í dag vann og neyd, allri burt ad rydja, af því hans er greid, øllum líkn ad bidja, enn skal mín ydja.

2. Veit mér þrótt veg þinn, vel, o Gud! ástunda, og, ad skjótt eg finn, enda lífs, ígrunda, svo hefji rótt hug minn, hédan burt þá skunda, til fegins funda.

3. Veik mín dád æ er, abl og mentir dvína, gjørvallt ráð, Gud! þér, géf eg mitt,

 aud-

audsýna, vyrdstú náð í nótt mér, nú eg fel í þína, umsjón önd mína.

4. Mér ej neyd mun þá, mædu'og qvída valda, ef lífs skeid og þrá, endar helid kalda, géfst mér þreyd, Gud sjá, gledi'og dýrd margfalda, um aldir alda.

No. 290.

Lagid: Kristur reis upp frá daudum.

Dags vöku' er enn nú endi, og nætur-svefn fyrir hendi; svo brentist allt í heimi hér, en himnesk gledi stadföst er. Gjæti vor Gud!

2. Ejlífi einvalds Herra! eg vil þér þackir gjora, ad sendir Jesúm Soninn þinn, Sáluhjálpara' og hyrdir minn. Gjæti vor Gud!

3. Þú hefir á þessum degi, þyrmt mér en glatad eigi, annast svo sem þitt einka barn, o Gud! hvad þú ert nádargjarn! Gjæti vor Gud!

4. Eg vil þó aumur játa: eg má ej barn þitt heita; hróp synda minna í himininn, hefir opt stígid, Fadir minn! Gjæti vor Gud!

5. Þú gafst mér blessun þína, þá nád hef'eg syndum launad, í dag sem öll mín

ævi-

æfi-qvøld; æ! mína þúsund punda skuld! Gjæti vor Gud!

6. Fadir! ó Fadir náda, Fadir sannleiks og dáda! fyrirgéf øll mín afbrot leid, fyrir árnan Jesú pínu og deyd! Gjæti vor Gud!

7. Annars eg ej má sofa, ellegar nádir hafa; hvørr víll vænta sér værd og frid, vëra ósáttur þó vid Gud? Gjæti vor Gud!

8. Gleym þú þvi glæpum mínum, Gud minn! en krapti þínum, vernda þú mig svo vil eg traust, vel sofa'og hvílast háskalaust. Gjæti vor Gud!

9. Sál, æru, audnu, lífid, og allt þad þú hefir mér géfid, géf eg í þína gjædsku vørn, Gud minn! vardveit þú øll þín børn. Gjæti vor Gud!

10. Jesú, meistarinn mildi! mín óskar sál og vildi, himneska ró og hvíldir fá, heilagra þinna landi á. Gjæti vor Gud!

11. Gud géfi oss gódar nætur, Gud hjálpi'oss vel á fætur! á hann vér setjum traust og trú, trygd hans selum oss allir nú. Gjæti vor Gud!

No. 291.

Lagid: Lángar mig í lífshöll.

Hvílld er þæguft þjádum, því hún hressíng tilbýr, Guds ad gjædsku rádum, gjördist nóttin mörg hýr, skjær frá lýdi' og ládum, laungum þegar sól flýr, aptur værd adsnýr.

2. Lof þeim lífs-forníngja, líf sem geymir vort þrátt, sætlega skal sýngja, sál og túnga mín hátt, nýrri nád umkríngja, nú mig lætur sinn mátt, og hlynnir ad dátt.

3. Nú áfalla nótt vann, nádir lúdir fá menn, allann heunar óttann, yfirgnæfir værd enn, lífs umferd..r flóttañ, farsæl endar hvíld señ, laun fáum þá breñ.

4. Mína daga mig lær, minn Gud! telja svo hér, ad eg skynji allnær, er síd-asta qvöld mér, endíng þegar öll fær, æfistundin hjá þér, þú betra líf ljer.

5. Mér hlíf minn Gud vel eg, mínum lífs ávegi, aldur hvar sem el eg, eins á nótt og degi, forsjón hans mig fel eg, fyrir tign hans hnegi, og ædst lof segi.

No. 292.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Uppdregst ad auga-brá, enn daudans bródir; mig gleyminn minnir á, og

mælit hljódur: minníng daudans, dag hvorn nú hjá þér vaki! hef eg það huga' innrætt, haft og í dag þess gætt, ad enda' eg taki?

2. O sál ódaudleg mín! ebld' eg heill þína? hugsan sú: hverful dvín, hér-vistar lína; jok hún mér megn, mót girndum heimsins blindum, og hvatti' ad ydka dád, adhyllast Guds míns rád, en sjá vid syndum?

3. Væg, Fadir! væg í nád! væg þú mér sekum! lát brot mín ljót afmád, létt sektum frekum; sjá! hjarta sært, synd hatar til þín leitar, sem einka athvarfs síns, í nafni Sonar þíns, um nád ej neita.

4. Mín Fódur forsjón vañ, fram í dag leida, í nótt því annast kann, og meinum eyda; hels dúr mig frá, heimi þá svæfir kaldur, ond dýrdleg frelsud frí, fullsælu liñr í, ejlífda' um aldur.

No. 293.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Ljóss á vængjum leid eiñ dagur, lengst í veïstrid frá oss iñ; eiñ þú veitst, hvort annar fagur, í austri rennur nockurt sinn, Herra Gud! sem hefir rétt, himin-ljósum

midin sett; ókal vitsku verkin ljóma, vald og gædsku'e' þína róma.

2. Þér af hiarta þockum gladir, þeña lidiñ sæla dag; öllum meinum af verndadir, allra leitst í mildi hág. Séf ad miñumst allir á: eñ nær dauda bar oss sá; gef því lísid vel svo vondum, viss sé blífd í þínum hondum.

3. Blund á oss lát sætañ stga, sig hér þíñt fedur-vorn, knott, sem máské nákold hitta, nú þín audmjúk sela born. Sofni ongað dauda-dúr, draumi sálin vakni úr, frá náttdægra dyñu hafin, dýrdar ljósi þínu vafin!

No. 294.

Lagid: Kom! Andi heilagr!

Til hafs sól hradar sér, hallar út degi, eitt skeidrúm endast hér, á lífsins vegi.

2. O Gud! hvort annad nú, eñ þá vor bidur, auglýsir engum þú, ódar enn lídur.

3. Nog er: ad vitum vel, vort líf ad endi, og ad þad eíns og hel, er þér í hendi.

4. Ad um oss añt sé hér, ad sért vor Fadir, hugbraustir vitum vér, vissa nóg þad er.

5. Þó dagsins stundum skeid, skjótt fram ad nóttu, brádt heñnar lídur leid, ad ljósri óttu.

6. Svo lífid braut er breid, til bana klífsins, og daudinn eins er leid, aptur til lífsins.

7. Svo lifa sérhvorr á, sem sálast egi, en andast eins og sá, sem aldrej deyi.

8 J þína umsjon nú, ástríki Fadir! felum líf, bygd og bú, blundum svo gladir.

No. 295.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tidir.

Mins Guds fødurleg mildi sparad, mig hefir enn nú þenna dag, líf mitt frá ollu vondu varad, vikid fyrir mig ollu't hag; þacklát og audmjúk því mín ønd, þína minnist vid Fødurhønd.

2 Mig orlát saddi. mér nam svala, mér lédi klæda- og húsa-skjól, ad heyra'og sjá og hugsa'og tala, hjá mér en krapta máttug ol; brjost mitt vakti og breiskleg géd, bendingu þinna orda med.

3. Æ! hvorr fær huga yfirfarid, ástgjafir þínar, Fadir minn! æ! held eg vel þad hafd'eg svarid: hlýdinn ad reynast sonur þinn? notadi'eg gædi'er gafstu mér, Gud minn! sem visst'eg þócknast þér?

4. Fyrirgéf brot mín, Fadir kjæri! fyrr en mín augu lykja sig; þinn andi sátr og

svolun færi, samvitskan þegar klagar mig; sjá! allt mitt athvarf, öll lífs von, er sá fyrir mig leið, þinn Son.

5. O Drottinn! þinni umsjón anda, eignir og líf mitt nú eg fel; fullviss ad eckért fær mér grandad, forsjón þín allt því geymir vel. Á fætur þá eg aptur rís, enn skal þér syngja lof og prís.

6. Allteins deyandi eg mun hnegja, í trausti Jesú høfud mitt, eg mun þá sofna' en ecki deya, eignast vaknadur ríki þitt, hvar þig, o Gud! um eilíf ár, englaña prísar raustin klár.

No. 296.

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Fyrir gott allt þig gøfgum vér, Gud! O. sem oss nád og miskun tjer; eg þó sé morgni minna, líkusamt géd þitt, lofgjørdi mitt, láti nád hjá þér finna.

2. Hjálp í dag tjedir mikla mér, mig hjartanlega tókst ad þér, bænheyrdir blídt sem Fadir, mig og mitt hús, miskunarfús, frelstir og forsorgadir.

3. Allt hvad eg er og andi sá, í mér gladvær, sem hugsar á, ad þín dýrd eblast nædi, allt hvad miñ hag, ebldi í dag, eru þín meddeild gædi.

4. Ept.

4. Eptir þiñi elsku og mátt, añastú mig um þessa nátt, sjá ej til synda miña, í dauðans neyð, allsherjar Guð! aðstoð láttú mig finna.

No. 297.

Lagið: Gæðskurikasti græðari minn!

Nú géngur sól að gylltum beð, gánga vil eg því feginn með, að hvíldar hægu rúmi; víst hefir allt mitt vinnulag, verið án slísa þenna dag, frá birtíng' hans að húmi. Guð minn! þjón þinn, færir þér, af hjarta hér, það hefir hann eina, þúsundfaldlegar þackir hreinar.

2. Það er svo margt og mikilsverdt, minn Drottinn! sem þú hefir gjört, mig við um mína daga; allt var það gott, og þacka þér; þín forsjón mild útbýtti mér, því sem best hér nam haga; Faðir! Faðir! veiti lið mér, það eptir er, og öllum líka, guððómur þinn og gæðskan ríka.

3. Géf þú oss hæga hvíldar-stund, svo hvørr og einn við lokinn blund, frelsist af líkhams lúa; erfiðið léttist æ hvørn dag, af von um dýrð og sælu-hag, við bestu kjör að búa, hjá þér, þá ver, notin sjáum, full og fáum, Faðir þjóða! þess sem t heimi gjørðum góða.

4. O Drottinn! vertú alstra líf, annastú, Drottinn! þeirra líf, sjúkleiki sem að þjáir. Gef þú oss hjarta gott, með auð, gleð þú oss, svo að hjálp í nauð, hvorr einn fátækur fái. Annægt, þér þægt, hjartalag, um hvörn einn dag, og hógvært sinni, gef þú oss öllum af gæðsku þinni!

No. 298.

Lagið: A Gud alleina.

Minn tími stendur, minn Gud! í höndum þín; enn er á enda, eitt stig af vegferd mín; leidtogi tryggur, trygd þín enn reyndist mér; o! hvad örygggur, er sá, sem treystir þér, fyrir öllu'er áliggur, einn þú best honum sjer.

2. Þygg mitt þakklæti, þér sem glöd færir önd, allt fyrir ágæti, er þín mér veitti hönd. O! hvad eg minni, er ást og þinni trygd! saurgad hef' sinni, af synda vidurstygd; vægð þó náð þín vinni, og vidrétti mína dygd.

3. Sjá! synd eg hata, þú sjer mitt hjarta vel; eg bíd minn bata, bod þín ef ræki vel; veiktum þú vægir, vilja álítur minn, hjarta það hægir, hræddu vid breiskleik sinn; náðin sú mér nægir, nálægann Þig ef sinn.

4. Nú fer ad nóttin, nádþurfi'eg leita þín; Gud! þíñ á þróttiñ, þorgod von stendur mín, síst innu mig saka, þá sit í skjóli því; þú veitst ad vaka, svo værda njóti'eg frí, og mig ad þér taka, í þad hæli eg flý.

5. Í deyd øryggur, er hverr sá treystir þér, leidtogi tryggur, trygd þín þá reyniſt mér. Minn tími stendur, miñ Gud í hendum þín, ef vilt útendud, ad skjott sé vegferd mín, fel eg í Fodurhendur, frelsada sálu'af þín.

No. 299.

Lagid: O Fadir himneski og eilífi Gud!

Himin sól vendi í hafsins skaut iñ; húmid oss bendir til værdar um siñ, leidsvo til enda einn lífsdagur minn, líkn vannstú senda mér, Drottinn!

2. Þér, blídi Fadir! lof þýdasta ber, þú mig verndadir og øllu frá mér, grandi vísadir þín gæsandi hjer, gædska blessadi hvad mitt er.

3. Þú, sem vel greidir mér gæfunnar stig, gjør þad eg beidi: þín Fødur hønd veg, anníst og leidi, mín ønd ørugg sig, í lífi'og deyd reidir á þig.

4. Øll skal svo stundin burt ángist og þrá, er værdar-stundin mér gledileg þá,

síðasti blundur þó sígi mig á, sælum Guðs fundi mun eg ná.

No. 300.

Með sínu lagi.

Sá ljósi dagur liðinn er, líður að nætur stund; himneski Faðir! hjá oss ver, hægann géf þú oss blund. Gledji oss Gud í himnaríki!

2. Gjæðskan þín allvel geymdi oss, og góð verndad'í dag, mýkti í náð mótlæti' og kross, miskun þín sá vorn hag. Gledji oss Gud í himnaríki!

3. Þar fyrir allir þackargjörd, þér færum, Drottinn! vér, heidri þig menn, himia og jörd, og hvad sem skapad er. Gledji oss Gud í himnaríki!

4. Svo margt brutum vér móti þér, megnum ej telja það, ord, hugrenníngar, verkin vér, vanda ej gádum ad. Gledji oss Gud í himnaríki!

5. Fyrirgéf oss nú, Fadir kjær! það framdum þér á mót, oss nýann dugnad aptur fær, ydrun ad gjöra'og bót. Gledji oss Gud í himnaríki!

6. Adgjæt, þú oss nú enn í nótt, oss verndi mildin þín, ad sofna kynnum sætt

og

og rótt, sviptir frá allri pín. Gledjt oss Gud í himnaríki!

7. Þá líkamiñ hvíliſt, haldtú þó, hønd þinni yfir mér, géf þú ad allir ødlumſt ro, oss forda meinum hér. Gledji' oss Gud í himnaríki!

8. Ad morgni aptur uppvek þú, oss á hagqvæmri tíd; svo af oss þá í sannri trú, syngiſt þér lofgjørd blíd. Gledji' oss Gud í himnaríki!

9. En þegar endaſt æfi-tíd, og kémur vor dauda-ſtund, veit oss, Jesú! hún verdi'ej ſtríd, værann géf ſídaſta blund! Gledji' oss Gud í himnaríki!

10. Á enda heimsins oss sért hjá, iñleid í dýrd med þér; lát oss eilífañ føgnud fá, og frid þegar deyum vér! Gledji'oss Gud í himnaríki!

No. 301.

Lagid: Heimsins Styrir forsjón fasta.

Hvíldir nætur-húmid bodar, Herra! sál mín gledſt í þér, eñ þín ſtýrdi øllum voda, alvøld hønd í dag frá mér, hellſu, blessun, fjør og frid, fann eg andar-tak hvørt vid, síns Guds ástar undrum lýsi, ønd mín þacklát, losi, prísi.

2. Var eg í dag sá vera skyldi? vitna þad, mitt hjarta'! í qvøld; ávañ óþreytt

míns Guds mildi, mig ad fordast glæpa vøld? æ! eg blygdast, auga þitt, Alskygnt! sjer dagfar mitt, æ því gjørr þad yfirvega, æ því meir eg fyllist trega.

3. Fús þú brotin fyrirgéfur, Fadir! svo menn elski þig, í þad skjol mín ønd sig vefur, ardmjúk, trúgod huggar sig, vid míns Jesú qvala qvøld, þá qvittadi' hañ mín synda-gjøld, fyrir hañ eg vænti vægdar, og veit þad eitt til hugarhægar.

4. Ljá mér, Fadir! fylgd þíns anda, ad framqvæmt géti'eg áform mitt, æ því meir mig allañ vanda, sem afbrot fleiri gafst mér qvitt; eg sofna, veit señ af mér ej, eg er þiñ hvort lifi'eda dey, í Fødurhønd, miñ Fadir! þína, fel eg líf og sálu mína.

No. 302.

Lagid: Gef þinni Kristni gódann frid.

Gud Fadir! sem oss geymir vel, gædsku mátt þinn eg prísa, þitt enn ad lofa ástar þel, og miskun þinni lýsa, skal mín þacklát vanda vísa.

2. Eg, sem þíns anda ástgjøf hlaut, er þínum trygdum minni, vesæll til þeirra vægda', er naut, vann ej af miskun þinni, synd uppgafst mér enn eitt sinni.

3. Gud!

3. Gud! heiløg vera, góð og trú! Gud minn, Gud fedra minna! frá móðurlífi minn varst þú, æ mætti' eg verdur finnast, í tølu barna teljast þinna.

4. Leid mig þitt endurlífnad barn, lát andar frid mig næra; nú sofna'eg, Fadir gædskugjarn! géf mér hvíld trygga'og væra; til doms lát mig ej dúrinn færa.

5. Fadir! oss háskaforda'og neyd, fel eg þér mig og mína; þér treysti'og ad mér tek þinn ejd, tryggd hefi'eg reynda þína, aumum miskun enn munt sýna.

No. 303.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

Hendi vér, hefjum hér, helgann qvøldsaung, dagur lídur, fagur, frídur, fæst því, hvildin hæg, bjádum þæg, því skal hvørt sinn, líf og sál, líka mál, lofa Drottinn!

2. Eilíf náð, allt vort ráð, annast hefir, slisafollum, afstýrt øllum, oss frá; syngi þér, allt hvad er, ædst lof, Gud minn! líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

3. O! hvad mjøg, opt hef'eg, illa mót þér, dygdum hafnad, syndum safnad, sál mín, kallar því eymdum í, á þig, Gud minn! lísid hér, leidist mér, leys mig, Drottinn!

4. Veit mér ró, frid og fró, Fadir! í nótt, lát ej hræda, mig né mæda, mein þúng; kraptur hér, med sé mér, máttugur þinn; góda nótt, gott og rótt, géf oss, Drottiñ!

5. Bljúg er mín, bæn til þín, besti Gud! enn: ad mig geymi, hér í heimi, hønd þín, verndin þín, vørnin mín, veri hvørt siñ; góda nótt, gott og rótt, géf oss, Drottiñ!

6. Eg fel þér, allt hvad mér, ádur gafst þú, sál' og lífi hjálpi' og hlífi hønd þín; allt hvad er, medur mér, mikli prís þiñ; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

---

5. Bord-Salmar.

a.) Fyrir Máltíd.

No. 304.

Med sínu lagi.

Fadir á himna hæd! hvørr fyri Jesú nád, elsku þína oss vottar, ønd og líkama mettar.

2. Hvad um lopt, haf og jørd, hefir til-setta ferd, forsorgar þú og fædir, fjølg-ar, annast og klædir.

3. Med lofgjørd og lotníng vér, líka sem kristnum ber, þiggjum í dag þacklátir, þitt lán, sem ad oss veitir. 4. Lát

5. Lát oss í hreinum hug, halda oss við þinn veg, svo með samvitsku góðri sedjumst voru fódri.

5. Hjálp oss nú, Herra kjær! svo heiður þinn eblum vær; fyrir Frelsarann Kristum, Fadir! á þig treystum.

Vér þockum þér, hiñ gódi! (sjá No. 268.)

---

b) Eptir Máltid.

No. 305.

Lagid: Kristi! vér allir þockum þér.

Gud vor Fadir! vér þockum þér, fyrir þinn Son Krist vorn Herra, af mildi þinni, sem margfölder, manneskjur vyrdist næra, og allar sképnur, sem eru med önd, oss hefir sadt þín milda hönd, lof sé þér æ og æra.

2. Herra! sem mettad hefir nú, hold vort, er deya hlýtur, sál'vora einniñ sedjir þú, sem aldrej deyr né þrýtur; ord þitt er heñar abl og megn, ad strída synd og lestum gégn, uns med þér nádar nýtur.

3. Himna Fodur á hvörri tíd, heidrun mesta sé framin; sá oss qvittadi syndir vid, fyrir Soniñ til vor komiñ, Hjálparañ

Jesúm Herra vorn, hvørr oss þín gjørdi óskaborn, ætíd lofum vér, Amen!

No. 306.

Med sinu lagi.

Heidrum vér Gud af hug'og sál', hans lof vor túnga syngja skal, ad sína miskun syndi ljóst, saddi oss vel med dryck og kost; sá øllu holdi fædu fær, fædt hefir oss nú Drottinn kjær, þad allt hans mildi þøckum vær.

2. Þøckum honum nú, þjónar hans, þad er æ skylda sérhvørs manns. Játum: ad oss elskadi hann, af nád sinni skapadi mann, med húd og holdi, blódi'og bein', bygd er sú helzta sképnan ein, og sídan géfin sálin hrein.

3. Gud hefir verøld vel tilreidt, vanta lét ecki'á næring neitt; fjøllin og dali frjófgar hann, fénadinn gras ej vanta kann; vex af jørdunni vín og braud, veitir þad hvørt ár mildur Gud, og hjálpar svo af húngurs naud.

4. Fiska veita oss vøtn og sjór, verdur af þessu bjørgin stór; eggin og fugla eignumst vér; oss til atvlnu skapad er, naut, geitur, svo og saudafé, sjálfur Gud lætur oss í tje, svo ad vor næring nógleg sé.

5. Þøckum honum og þyggjum nú, þad hañ géfur oss sanna trú, høfum þvi œ í hjarta sett, halda hans bod í vorri stétt; svo jafnan øll hans heiløg hjørd, heidri hans blessad nafn á jørd; þad skal vor allra þackargjørd.

6. Brúdkaups-Sálmar.

a.) Á undan Hjónavígslu.

Í nafni Jesú athøfn má. (sjá No. 48.)

No. 307.

Lagid: Gædskurlkasti grædari minn!

Fyrstu brúdur til fyrsta manns, framleiddi mildin Skaparans, o! hjónabandsins Herra! af þínum himni þau á- lít, þitt sem nú koma fyrir auglit, ebl heill og heidur þeirra, í heim, œ þeim, vyrdst lidsiña, lát þau fiña, líkn af hædum, blessa þeim lífsins lán, og mædu.

No. 308.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Hér, lífsins Herra Gud, vor Gud! gøfgun og lotníng sýnum, þú skapar ljós

og lífs fögnud, líka med krapti þínum, áſtir tendrar úngdóms barm, allteins fullordiñ styrkir arm, og heillum audgar fínum.

2. Frábærlega jørd fögur er, full med øll hentug gædi, þau ef ad eins rétt þecktum vér, og þeckt hvørr brúka nædi, armædan sjálf oss yndi fær, á medal þyrna rósin grær, lífsljón lif betra grædir.

3. Hvørr sá hér vina situr í krans, sem ej med gledi-tárum, velgjørdir telji Verndarans, veittar á barndóms árum? o Gud! þær reiknad enginn fær, í dag þó villt þú mikla þær, med nádar nægdum klárum.

4. Þar fyrir prísum þrávallt vér, þig, Fadir allra lýda! gamlir og úngir greida þér, gøfgun um heiminn vída; á himni' og jørd' í hvørri átt, hljómi sú lofgjørd dag og nátt: blessad sé nafn Guds blída!

5. Blessa þañ dag nú egum á, ástanna gledi' ad sæta, og brúdhjóna lags, er byrjast á, í blessun vyrdstú gæta; blessa hvørn aldur, stétt og stand, styrk og blessa vort Fødurland, lát eining ást innræta!

No. 309.

Med sínu lagi.

Heimili vort og húsin med, nema Herrann byggja vildi, árlega blessi bú og

fé, björg svo hvorr hljóta skyldi, af gæðsku hans og guðdóms náð, sem gjarnan eblir allra ráð, annars vor ydja' ej gyldir.

2. Nema Gud sjálfur styrki stad, og stjórni borg og landi, hlífi og gjæti ellu ad, svo engu stofnist vandi, géfi og sjálfur gódann frid; gagnlaust er þó ad vaki lid, fær engu fordad grandi.

3. Lítid ávøxt og ydar børn, af Gudi þau hafid þegid, haggvæma fá þau hjálp og vørn; hans lán og gáfur segid: forsjón vill hann þeim veita vel, vís þeirra fæda' hún ávallt er, sjálfir þad sañа megid.

4. Eins og ad pílur ecki fár, oblugur hefir í hendi, þángad sem hugdi' hann sér til fjár, sérhvørri frá sér reñdi, mátt Guds og vilja merkir þad, mann og qvinnu úr hinsum stad, til samvista hann sendi.

5. Sæll er sá mann þeim géfur Gud, gæfusamt lánid barna, óvinum qvldir ecki vid, þeir hafa hann ej gjarna, ofund og neyd ef hann vill hrjá, hjástod ørugga hefir sá, volædi sér ad varna.

6. Fodur, Syni og Anda sé, ædst dýrd um jord og himin, eins sem hun var ad upphafe, án enda verdi framin; kénn oss ad halda kristian sid, qvittast og skiljast syndir vid, sá þad vill syngi: Amen!

b.) Eptir Hjónavigslu.

No. 310.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn!

Hau féllu ad þínum fótum hér, Fadir! einum treystandi þér, gódra því adstod ertu; þad bandid trygda blessa þú, blídri med Födurhendi nú, sem trúlynd tengir hjörtu, æ med, gladt géd, lífsins feta géf þeim gotu og gledi næga, í þíns fridar skauti og skjóli þæga.

No. 311.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn!

O Gud! þín mild og heilög hönd, hjúskapar gaf á jördu bönd, þig bidjum, helgur Herra! géf þessum hjónum heill og nád, hjartans eindrægni, ydni, dád, þeirra lát yndi ei þverra, þau leid, þeim greid, hjálp ad bera, hvad sem skér, svo heit adgæti, vongód í hrigdum, ver í kjæti.

7. Katechisations-Salmar.

a.) Á undan Katechisation.

No. 312.

Lagid: Kristi! vér allir þockum þér.

I nafni Jesú nú, vor Gud! nálæg þér born þín standa, ord þitt í gledi eins

og nauð, oss færir líf til handa; svo það til gagns vors sanna vér, sem fúsir að læra hér, gef öllum oss þinn anda.

No. 313.

Lagið: Heiðrum vér Guð af hug og sál.

Alvísi Guð! lát orð þitt blíðt, útbreiðast heims um löndin víðt, goða þeim úngu gef sem fyrst, til guðrækins og dygða iðst, þinn kraptur æðri öllu er, úngum og gömlum kenn því hér, góði Faðir! að gédjast þér.

b.) Eptir Katechisation.

No. 314.

Lagið: Gæðsturiskasti græðari minn!

Náðugi Guð! vér þeckum þér, það oss úr myrkri leiddir hér, og qveiktir ljós þitt klára; kenndir oss þeckja þig og hann, þú hvörn útsendir, Lausnarann, strax á tíð æsku ára; gjöf sú, gef þú, ávöxt færi að vér lærum lifa og deya, Frelsarans boðorð sem fyrisegja.

Vér biðjum þig, o Jesu Krist! (sjá No. 130.)

8. Konfirmations-Salmar.

a.) Á undan Konfirmation.

No. 315.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Þessi dagur, o Gud, vor Gud! géf vel oss blessast nái, vid þig oss bind og vid þín bod, veit trúarstyrk hvörr fái; Fadir! hér fyrir þér, fólk úngt og gamallt sjer; oss, Fadir! állt þú, med ædstu mildi nú, andi þinn lid oss ljái.

2. Þitt legg þú úngum ord í munn, innra þess kraptur brenni, ad trúna'og hennar atrid kunn, æ fölskalaust medkéñi. Þeir fyrri færdust þér, fyrir þeim bádum vér, skírdust til þíns nafns þá, þig, Gud! nú treystum á, von sú uppfyllast viñi.

3. Nádar sáttmál ánýa þú, nú vid börn þessi'og sídan, lát já þad, sem þau segja nú, sist þeim úr miñi lída; en breiskt þo er sérhvert, einn þú máttugur ert, hjálpa med styrkri hönd, hvörri frómlyndri önd, til enda trúrri' ad bída.

4. Og nær þau húsum fedra frá, flytjast í veröldinni, trúarbrögd Jesú þú lát þá, þeim vera'í ferskú minni; svo hlýdin

þjóni þér, á þig treyst'einn, sem ber, yfirgafst'aldrei barn, á þig sig reida vann, og Födurlíkn fela þinni.

No. 316.

Lagid: Gædskurlkasti grædari minn!

O Fadir, Son og Andi! þinn, órofinn stendur sáttmálinn, eg þó mín ord ej haldi; æ! minn mig jafnan á minn ejd, en ef eg skeik'af réttri leid, unn mér þad ángri valdi; hvorr þá, hér má, vita, Gud! þú veitir nád, því viljum gladir, á sáttmál þitt treysta, trúggvi Fadir!

b.) Eptir Konfirmation.

No. 317.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hvorr sem kann.

Drottinn! þú, Drottinn ad hátign stór, æskan nú, einlæg en hvikul sór: þínum merkjum undir æ, og dygdar strída. Seig þú: börnum lid eg ljæ, læt þau heill bída. Gud er hjá, Gudi ef hlýdid; Fadir sá, sier hvad bágt lídid, örugg þá, elskud börn strídid, sterk er Drottins hjálparhönd. :,: Ydar Fadir elskar heitt, elskendur sína. :,:

2. Dygda-skeid, skundid nú, kjæru born! en sú leid, er hæt- og villugjorn; hættri villu þurfid þér, þó síst ad qvída, ljós á vegum yckar er, ord Drottins blída. Guds forsjá, greidir veg ydur, hættum frá, hvervetna rydur, alla þá, almáttug sýdur, sem ljúft er ad Drottinn leidi sig. :,: Hann er sæll, sem hlýdir fús, himnanna Gudi :,:

3. Varnir! hér, hlustid ord Drottins á, hrædist ér, ad hneixla bornin smá: Drottins raust af hærstu hæd, hátt dunar þanninn: mún skal hegning hitta skjæd, hneixlunar manninn; en hvorr sá, er villtann leidir, veginn á, veg sjálfs sins greidir, sælu' ad fá, sem Gud tilreidir, þeim, er kjærleiksvinna verk. :,: Gjeri hvorr ad gjæta sín, Gud Drottinn allra. :,:

No. 318.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Gud, Fadir orma'og anda, eilíf, trú-fost veran merk! óbifud ord þín standa, þó alheims falli bygging sterk; veit oss trú, vel ad halda, ef veikist sú, styrk margfalda, vid oss þú, og veik-leiks lát ej gjalda.

9. Reformations-Salmar.

No. 319.

Lagid: Væri nú Gud oss ecki hjá.

Gud ljóssins Fadir gódi! nú, gøfgi þitt nafn vort hjarta, úr ljótu myrkri'oss leiddir þú, í lærdóms skin Jesú bjarta, þá myrkurs skýdi þoka því, þú sagdir: verdi ljós á ný! drógst svo frá dyman svarta.

2. Pína kirkju stríddi' illskan á, en Gud! þú nádir styrkja; dug og dug gafstú þínum þá, þeir lýstu' upp veginn myrkva, svo frelsi' og ljós oss fjell' í skaut, flýa hjátrúar veldid hlaut; sem klettur stód þín kirkja.

3. O Gud! lát oss ej optar sjá, aldar;a myrku daga, og lát Kénnendur aldrej fá, oss sem á tálar draga, svo allir kristnir, eins og her, þig elski, þecki' og hlýdi þér, og þínum elskulega.

4. Øll blessan, Drottinn! er hjá þér, oss blessa þú af hædum; kirkjunnar ætíd verdur ver, vernda frá ófrid skjædum; á jord trú manndygd oss skal þá, undirbúa, svo himnum á, ljóssins Gud lofa nædum.

No.

No. 320.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Góð standur, Gud! þín kirkja, grundvollud, fost, óhræd; hana vannst stydja og styrkja, gégn strids ofríki og slærd. Illskunnar megnt ofbeldi, ej hús þitt bifa má, mótstendur myrkra veldi, merkum byggt sannleik á.

2. Líknsami Fadir ljósa! oss leiddir fund þinn á, allir, sem inngáng kjósa, í hús þitt, gjarnan fá. Þá baudstú burtu líða, blindni og hjátrú vann; lofgiord þér lúkum blída, í ljosi því upp sem rann.

3. O Gud! oss unn ad læra, hvad ertu mildur oss, og í nyt ord þín færa, svo edlumst dýrdar hnoss; æ medur oss þitt skjæra, orda ljós, Drottinn geym; lát þess fridar bod færa, farsæld um allan h...n.

10. Kirkjuvigslu-Salmur.

No. 321.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Þig innilykja, o Gud! kann, ej jordin, hús né stadir, himnanna enginn himin vann, þig, himna taka Fadir! alla hluti þú ætlad sjer, einninn þann sofnud, sem ad

hér, þig dýrkar, þig ákallar; vor hjörtu bljúg sig hefja nú, himnanna til, hvar sjálfur þú, drottnar um aldir allar.

2. Í nafni Jesú oss lít á, eptir hans fyrirheitum, hús þetta blessa, heyr oss þá, hér þinnar nádar leitum. Hér heyrum vér þitt heilagt ord, hér setjumst vér vid Jesú bord, hér dygdir helgar lærum; þú, Fadir! rétt oss þína hönd, þinn andi styrki vora önd, ad gódann ávöxt færum.

3. Margur, sem hrigd í brjósti ber, hvörn huga mótgángs hleckir, athvarfs leitar og hjálpar hér, hans mædu best þú þeckir; leid hann, o Gud! af ángist út, og lát hvörn þann, er þjakast sút, frelsis stund finna þína; svo hann med gédid gladt á ný, gángi mustéri sjálfs þíns í, þacklæti þér ad sýna.

4. Þig bidjum vér í þessum stad, þú, Fadir allra þjóda! vort blessa land og vernda það, veit því frid og heill góda, í nafni Jesú oss heyr þú, í nafni Jesú von og trú, á hans ord ætíd festum: ad þú oss heitir, Herra! hér, hvörs í hans transti bidjum vér, og oss er æ fyrir bestu.

5. Á sídan, Gud! med engla her, um eilífd samstemmandi, fegri loffaung vér

færum þér, á farsældarinnar landi, þar fáum vér þig sjálfann sjed, og Son þinn Jesúm Kristum med, sem megum vin vorn kalla, þar géfur þú oss frid og frægd, fögnud vegsemd og gæda nægd, Drottinn! um eilífd alla.

---

11. Fridar-Salmur.

No. 322.

Lagid: Herra! þér skal heidur og lotning greida;

Bjódid lof þeim böl'og neyd afvendti, burt er strid, sem oss med naud umspennti, bæna gádi, grimd afmádi, Gud alrádi, og sína nád oss sendi.

2. Herrañ ædsti hýr oss gaf, ad fridur, frá himni sté til vorra landa nidur, hann oss kjætir, hvad sem mætir, hrigd upprætir, barn adgætir, er bidur.

3. Gud! med lotning þér sé þöck vor samin, þinn lofstýr um öll heims löndin framinn; þig, er gridin, gæfu lidid, gafst og fridinn, einn tilbidjum, Amen!

12. Hugg-

12. Huggun í Sjúkdomi.

No. 323.

Lagid: Af djúpri hrigd ákalla'eg þig.

Eg farsæld lífsins ádur sá, á mínum gledidøgum, ókal gladværdir átti'eg þá, í eptirlætis høgum; vil eg því nú veikleika med, vardveita jafnan rósamt géd; þó særist sorgar sløgum.

2. Eg má syndara aumayn mig, ó Gud! fyrir þér játa; óhlýdinn er eg þrátt vid þig, þú agar samt í máta; skal eg sekadur eckért þá, álag tímanlegt borid fá, og mig leidrétta láta!

3. Fadir! mig allann fel eg þér, forsjón þín ad mér gæti; hvørt sem þú lengra lénar mér, líf, eda heli'eg mæti, á þér einum skal allt mitt traust, ásjá á annaña' eg trúi láust, þú hjálpar, huggar, kjætir.

4. Eg þá trúadur út af dey, erfd mín er viss á hædum, mitt andlát því eg óttast ej, ellegar grafar hrædu; og þó eg ráfi'um daudans dal, Drottiñ! nád þiñ eg treysta skal; þú ert hjá mér í mædum.

5. Harma-tølum skal hrinda frá, en heidur Gudi veita, med þolinmædi honum hjá, hjálpar og nádar leita. Jafnan

í naudum hugsa hér, hvørsu líkusamur Drottinn er, hann einn kann øllu ad breyta.

13. Vid Kirkjugang Mædra eptir Barnburd.

No. 324.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Lof, dýrd um aldir alda, o Gud! þér sýngjum vér, þygg lofgjord þúsundfalda, þú veikum miskun tjer! oss þegar ángur skér, í fødur umsjón tekur og aldrej burtu rekur, þá sem ad treysta þér.

2. Hættar þrautir sem þjádu, þær hvursu, gleymdist hver, og yndæl ord vidqvádu: einn madur fæddur er, arftoku von sem á, í ìýrdar ríki ædstu; o von, án líka, stærstu! hverfa burt hrigd øll má.

3. O! vor Gud! veit hvør módir, vél børn uppali'um heim, ávertir ydju gódir eilífd-farsæli þeim, upp þá risin af grøf, til gledi, gladvær segi: Gud! hér er eg og þegin, af þér hin góda gjøf!

14. Á Fæðingar-degi Manns.

No. 325.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Fyrir mitt líf eg þacka þér, á þessum degi' er gafst þú mér, Gud! þér eg gofgun færi, ad þín nád til þess þóckn-un bar, þad eg af engu skaptur var; líf mitt sú nádin nærir.

2. Undarlega þú um mig bjóst, vid umsjón þína fram eg dróst, ad augna-bliki þessu; gledidag margann gafst þú mér, grátur og þjáníng umbreytt er, í farsæld, frid og blessun.

3. Overdugann medkenni' eg mig, margfaldrar nádar lífs um stig, o! þú allsherjar Herra! mig, jardar duptid! minntist á, í mildi þinni eilífd frá, svo farsæll fengi' eg vera.

4. Þú sást og heyrdir mædu mín, mín andvorp taldi forsjón þín, fyrr enn eg skapnad fengi, minn deildann verd útmældir mér, miklu fyrr enn eg beiddi hér, þá eg var enn þá enginn.

5. Þú létst mig fyrir þér finna nád, frá eilífu þín vitsku dád, synd alla sá þó

mína. O! elsku'og náð, þá aumum mér, allrar veraldar Herra tjer! o Fadir! forsjón þína.

6. Ad lífid mitt adgættir þú, ad lífs og heill hér stend eg nú, ad lífs ánægju' eg smacka, ad undarlega' útleiddir mig, og híngad til um gæfu stig, þér, Fadir! allt eg þacka.

7. O Gud! ef lifa lengur á, leggdú mér til þad gagna má, af þér eg vona þessa. Eg líf og sál' afhendi þér, æ Herra! vyrdstú líkna mér, vernda mig best og blessa.

15. Ferda-Salmar.

No 326.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

O þú Guds barna geymarinn! sem greidir inn- og út-gáng minn, í nafni þínu nú vil eg, nádþursi birja ferdaveg. O Drottinn! bjód þú Englum þín, á leidinni þeir gæti mín.

2. O Drottinn! vyrdstú ad mér gá; Drottinn! leid mig til og frá; hönd þín mig verndi hvar eg fer, háskanum vísi burt frá mér; o Drottinn! skildú ej vid mig, einka forunaut kýs eg þig!

3. O Drottinn! geym mitt megn og mál, minn líkhams krapt og veika sál', húsid líka og heimkynnid, holla vini, sem skilst eg vid, gættú þeirra og géf mér þá, glada og heila aptur sjá.

4. O Drottinn gódi! annast þú, áformid minnar reisu nú, taktú mig ad þér trútt og vel, tilsjón þinni mig allan fel, slisförum öllum varna vid, vertú minn Gud á alla hlid.

5. O Drottinn! eign mín æfinleg! af þér lifi og hræríst eg, fyrir mig Jesús útgaf önd, af því leid mig vid sterka hönd, einkum nær eg skal falla frá, farsæla reisu géf mér þá.

---

a.) Vid Húsfödurs lánga Burtferd.

No. 327.

Lagid: Væri nú Gud oss ecki hjá.

Þú þeckir, Gud! vort áform allt, og vorn fótstig þú greidir, ydn góda blessar eiñ ávallt, allt stydur, verndar, leidir; eg byrja ferd, en bid: ad þú, blessir mitt áform líka nú, háskasemd allri eydir.

2. Géf heilsa, þol og heill frá þér, hjá mér á vegum búi, svo hagsæld fiñ'eg hvar eg fer, og heim med gladværd snúi, um

votn og land mót voda hag, vertú minn skjøldur nótt og dag, eg þinni tilsjón trúi.

3. Ástvini mína ej forlát, þú ert minn og þeirra Fadir, heimkynni mínu haf á gát, hvad sem mér úthlutadir, heimafólk, eignir, ástand, líf, almættis þinni fel eg hlíf, géf aptur finnumst gladir.

4. Eg svo í fridi reisi rór, ræki mitt kall med dádum, og held til baka, hitti frór, hús mitt gladur í nádum, og ásamt mínum eptir þad, eg þig prísa og dáist ad, þinni vernd, þínum rádum.

---

b.) Vid Húsfødurs Apturkomu.

No. 328.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Mitt hús enn stendur, þøck sé þér, þú, Gud! sem geymdir mitt hvad er; margur heimkominn hús sitt fann, hrapad, velbyggt sem qvaddi hann, en stormur, vatnsflód, eldur braut, ørsnaudur svo hann ráfa hlaut.

2. Þú heyrdir, Drottinn! þad eg bad, þá eg og mínir skildumst ad, þú hefir vardveitt þá og mig, þín nád oss fylgdi mildilig, ferd mína hefir framad þú, sinn eg allt skadlaust heima nú.

3. O Gud! Verndarinn! eg þig bid: oss hér stamvegis haldtu vid, ad med fridsemi, eins og ber, umgángast mættum gladir vér, og lifa þar til æfin dvin, í bæn og trú og von til þín.

4. Oll vor fótspor og allann hag, annist þín forsjón nótt og dag, þín hönd oss leidi, Herra kjær! hvar sem vér gaungum, nær og fjær, og géf sídast ad sælir vér, samfögnum upp í dýrd hjá þér.

16. Vid opinbera Aflausn.

a.) Fyrir:

Nádugi Gud! fyrir nafnid þitt, (8da vers af No. 138.)

b.) Eptir:

Minn Gud! eg má þad játa, (sjá No. 145.)

17. Vid Lika Uthafningar.

No. 329.

Lagid: Þann signada dag vér sjáum nú einn.

Dagur svo lángur aldrei er, ad ei med qvøldi lendi, daudinn lífid dregur med

 sér,

sér, dapur í burt úr hendi, vér skulum út, en grøfin er gjør, þar géfst ej annar endi.

2. Gud géfi þad svo þjónum vér, í þessari veröld inni, ad Guds Son med trúnni taki hverr, svo traustlega miskun finni; þá heimurinn frá oss hallar sér, hjálp Guds aldrejí linni.

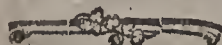
3. Nær førum vér í vort Fødurland, og úr fárinu skulum venda, géf eg mína sálu Gud' í hønd, í gledi himnaríkis senda. Gud Fadir, Guds Son, Guds heilagur Andi, géfi' oss gódann lífs enda!

Lof sé Gudi! vor lausn er gjørd. (sjá No. 92, 2ad, 4da og 5ta vers.)

No. 330.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Yndlegann styrk mér auktú þá, o Gud! nær veröld skilst eg frá, svo géd-rór mína géfi' eg ønd, gódi Fadir! í þína hend; hørmum mínum í huggun snú, og himninum fyrir mér uppljúk þú!

Ne-

Registur
yfir Sálmana, eptir Stafrofs röd.

Heims-

O Je-

Merk:

Hvar * stendur vid Sálm, teiknar: ad sá se gamall, standi ecki Høfunds hans, eda Utleggjara nafn þar vid, er það vegna þess, ad þetta er ecki fullkunnugt Utgefurum Sálmabókarinnar; en standi þessara nøfn stammstefud vid stjørnuna, merkir: ad þeir samegjnlega hafi honum breytt; ef ad eins annars: ad sá hafi þar ad

helzt unnid. Annars merkja skammstafanir vid Registrid fylgjandi Skálda nøfn, sem Sólmana hafa upprunalega qvedid, útlagt eda lagad, nefnilega:

A. J. Arnór Prófast Jónsson, Prest til Vatnsfjarð.
B. Gr. Assessor Benedikt Grøndal.
Chr. J. Christján Prófast Jóhañsson Prest til Stafh.
E. J. Einar Prest Jónsson, til Fellsmúla.
E. S. Einar Prófast Sigurdsson, Prest til Eydala.
G. Sn. Gunnlaug Prest Snorrason, til Helgafells.
G. V. Geir Biskup Vídalín, Riddara af Dannebroge.
H. P. Hallgrím Prest Petursson, til Saurbœar á Hvalfjardarstrønd.
H. R. Hálfdán Prest Rafnsson, til Undirfells.
J. E. Jón Sýslumann Espólín, í Hegraness Sýslu.
J. H. Jón Prest Hjaltalín, til Breidabólstadar á Skógarstrønd.
J. O. Jón Prófast Ormsson, til Saudlauksdals.
J. Th. Jón Prest Þorláksson, til Bœsár.
M. St. Dr. Magnús Stephensen, Conferenceráð og Justitiarium.
O. E. Odd Biskup Einarsson, í Skálholti.
S. J. Sigurd Prest Jónsson, til Prestbóla.
St. J. Stein Biskup Jónsson, á Hólum.
St. O. Stephán Prófast Olafsson, Prest til Vallaness.
Th. B. Þorvald Prófast Bødvarsson, Prest til Holts í Gnundarfirdi.
Th. J. Þórarinn Prest Jónsson, til Múla.
Th. St. Þorvald Prest Stephánsson, til Hofs í Vopnafirdi.
Th. Sv. Þorstein Prest Sveinbjarnarson, til Hrauneyrar og Bœar Þínga.

Misprentanir.

Blſ. 6, línu 7, hèr, les: her. Blſ. 15, l. 12, kjærlek, l: kjærleik. Þar og l. 18, blíða, l: þýða. Blſ. 28, l. 20, hatt, l: hátt. Blſ. 29, l. 1, vottin, l: vottinn. Blſ. 41, l. 10, Gudſku, l: Gæðſku. Blſ. 57, var, l: varð. Blſ. 131, l. 2, gætum, l: gètum. Blſ. 138, l. 3, lík, l: lif. Blſ. 154, l. 17, ſálujálpar, l: ſáluhjálpar. Blſ. 156, l. 18, fram, l: fram. Þar og, l. 22, athvarſ, l: athvarf. Blſ. 180, l. 24, hèr, l: her. Blſ. 198, l. 2, megal, l: medal. Blſ. 204, l. 11, Eſ, l: Ef. Blſ. 220, l. 11, horeg', l: hvørg'. Blſ. 223, l. 1, liſir, l: lifir. Blſ. 302, l. 10, hugarhægar, l: hugarhægdar. Blſ. 306, l. 24, aſ, l: af.

I Viðbætirnum.

Blſ. 16, línu 20, þáð, les: það. Blſ. 31, l. 23, aſtrſki, l: áſtríki.

